Patricia Highsmith

CAROL

virtual-projekt.eu

PATRICIA HIGHSMITH

CAROL

Original: *The Price of Salt* (1993)

Traducere din limba engleză
IOANA VĂCĂRESCU

virtual-project.eu

2017

Născută în Fort Worth, Texas, în 1921, ***Patricia Highsmith*** și-a petrecut o mare parte din viața adultă în Elveția și Franța. A absolvit Barnard Collège, unde a studiat limbile engleză, latină și greacă. Primul ei roman, *Străinii din tren (Strangers on a Train),* publicat în 1950, a avut un mare succes comercial și a fost ecranizat de Alfred Hitchcock. Următorul roman, *Carol (The Price of Salt),* refuzat de editura la care apăruse prima carte din cauza tematicii homosexuale, l-a publicat sub pseudonimul Claire Morgan, în 1952. Cel mai popular personaj creat de Patricia Highsmith rămâne însă Tom Ripley, eroul din *Talentatul domn Ripley (The Talented Mr. Ripley,* 1955) și din alte patru romane.

Autoare a peste douăzeci de cărți, Patricia Highsmith este laureată a mai multor premii literare: O. Henry Memorial Award, Edgar Allan Poe Award, Le Grand Prix de Littérature Policière și Premiul Asociației Scriitorilor de Romane Polițiste din Marea Britanie. A murit în Elveția, la 4 februarie 1995.

PARTEA ÎNTÂI

1.

În cantina de la Frankenberg, pauza de prânz atinsese momentul de vârf al aglomerației.

Nu mai era niciun loc la mesele lungi, dar soseau întruna valuri de oameni, așezându-se la coadă în spatele separatoarelor din lemn de lângă casa de marcat. Cei care își luaseră deja tăvile cu mâncare hoinăreau printre mese, în căutarea unui loc în care să se poată strecura sau a unei mese de la care se pregătea cineva să plece, însă nu era nimic liber. Larma vaselor, a scaunelor, a vocilor, a picioarelor târșâite și scârțâitul turnichetelor în încăperea cu pereții goi erau asemenea zgomotului făcut de o singură mașinărie imensă.

Therese mânca pe fugă, cu broșura „Bun venit la Frankenberg" proptită de o zaharniță, în fața ei. Citise din scoarță-n scoarță cărticica groasă, cu o săptămână înainte, în prima zi de instructaj, dar nu avea la ea altceva de citit și în cantina angajaților simțea nevoia să se concentreze la ceva. Așa că a citit din nou despre pachetul de concediu, despre concediul de trei săptămâni de care se bucurau angajații cu vechime de cincisprezece ani, și a mâncat meniul zilei – o felie cenușie de friptură de vită, alături de o bilă de piure acoperită cu sos maroniu, o grămăjoară de mazăre și, într-un păhărel minuscul din carton, un boț de hrean. Încerca să-și imagineze cum ar fi fost să lucreze de cincisprezece ani în magazinul Frankenberg, însă îi era imposibil. Angajații cu vechime de douăzeci și cinci de ani se bucurau de un concediu de patru săptămâni, așa scria în broșură. Magazinul organiza și o tabără pentru vacanțele de vară și de iarnă. Ar fi trebuit să aibă și o biserică, se gândea ea, și un spital unde să se nască copiii angajaților. Organizarea magazinului semăna atât de mult cu cea a unei închisori, încât uneori o înspăimânta gândul că făcea parte din acel organism uriaș.

A întors filele cu repeziciune, văzând la un moment dat scris mare, cu litere negre ca tăciunele: „Ești *tu* omul potrivit pentru Frankenberg?"

Și-a îndreptat privirea spre ferestre, încercând să se gândească la altceva. La acel pulover norvegian elegant, negru cu roșu, pe care îl văzuse la Saks și pe care avea să i-l ia lui Richard de Crăciun, dacă nu găsea un portofel mai frumos decât cele pe care le văzuse până atunci, încadrându-se în suma de douăzeci de dolari. La varianta de a merge cu familia

Kelly la West Point pentru un meci de hochei, duminica următoare. Fereastra pătrată, uriașă, din partea opusă a încăperii arăta ca un tablou de… cine să fi fost? Mondrian. Un mic ochi de geam al ferestrei din colț se deschidea spre cerul alburiu, iar prin el nu zbura nicio pasăre. Oare ce fel de decor s-ar fi putut face pentru o piesă a cărei acțiune avea loc într-un magazin? Gata, se întorsese la realitate.

„Lucrurile stau cu totul altfel pentru tine, Terry", îi spusese Richard. „Tu ești convinsă până în măduva oaselor că în câteva săptămâni scapi de aici, însă ceilalți nu se bucură de o asemenea convingere". Richard îi spusese că putea merge în Franța în vara următoare. Că avea să meargă în Franța. O invitase el și nu avea niciun motiv să nu meargă. Iar prietenul lui Richard, Phil McElroy, îi scrisese că era posibil să-i găsească luna viitoare un post într-o companie de teatru. Therese nu-l cunoscuse încă pe Phil, dar se îndoia că acesta îi putea găsi un loc de muncă. Cutreierase New York-ul în lung și în lat încă din septembrie, apoi îl cutreierase din nou și încă o dată – nu găsise nimic. Cine ar fi oferit un post, în mijlocul iernii, unei ucenice de scenograf, ba chiar unei ucenice începătoare? Nu i se părea verosimil nici ca în vara următoare să se afle în Europa cu Richard – așezați pe terasa unei cafenele, mergând cu el la Arles, descoperind peisajele pictate de Van Gogh, alegând împreună cu Richard orașele în care să poposească o vreme și să picteze. În ultimele câteva zile, de când începuse să lucreze la magazin, lucrurile acestea păreau și mai puțin reale.

Știa exact ce o deranja la magazin. Era genul de lucru pe care nici n-ar fi încercat să i-l explice lui Richard. Era ca și cum magazinul ar fi amplificat lucrurile care pe ea o deranjaseră dintotdeauna, de când se știa. Era vorba despre gesturile inutile, despre sarcinile fără sens care o împiedicau să facă ceea ce-și dorea, ceea ce ar fi putut face – iar aici, mai precis, era vorba despre procedurile complicate legate de încasări, de întâmpinarea clienților, de pontatoare, care nu-i lăsau pe oameni să-și facă treaba cum trebuie. Avea sentimentul că angajații nu comunicau între ei și că trăiau pe un plan cu totul greșit, astfel încât semnificația, mesajul, iubirea și orice altceva ar fi existat în viața lor nu își găseau niciodată exprimarea. Își amintea de conversațiile purtate la mese, pe canapele, cu oameni ale căror cuvinte păreau să plutească pe deasupra unor lucruri moarte, neclintite, care nu atingeau niciodată coarda vibrantă a vieții. Iar dacă încerca să atingă o coardă vie, ceilalți o priveau cu figurile ascunse sub măștile obișnuite, rostind cuvinte atât de perfecte în banalitatea lor, încât n-ar fi crezut că sunt niște subterfugii. Apoi era

singurătatea, accentuată de faptul că vedea în magazin aceleași fețe zi după zi, câteva persoane cărora le-ar fi putut vorbi, însă nu o făcea niciodată sau nu putea niciodată să o facă. Era cu totul altceva când trecea câte un autobuz pe lângă ea: figurile de la geam păreau să-i vorbească, le vedea o dată și apoi dispăreau pentru totdeauna.

Se întreba, stând în fiecare dimineață la coada pentru pontaj de la subsol, separând cu ochii angajații obișnuiți de cei temporari, cum ajunsese acolo. Răspunsese unui anunț, desigur, dar asta nu explica mâna sorții. Se întreba și ce avea să urmeze, în locul unui post de scenografă. Viața ei era un șir de zigzaguri. Avea nouăsprezece ani și era neliniștită.

„Trebuie să înveți să ai încredere în oameni, Therese. Ține minte asta", îi spusese adeseori sora Alicia. Și adesea, chiar foarte des, Therese încerca să-i asculte sfatul.

— Sora Alicia, a rostit Therese încet, simțind că silabele pline îi dau putere.

S-a îndreptat de spate și a luat furculița în mână, observând că se apropia de ea băiatul care debarasa mesele.

Vedea chipul surorii Alicia, îngust și roșu ca o piatră de cuarț când era atins de soare, și tresăltările pieptarului ei albastru apretat, silueta înaltă, osoasă, a surorii Alicia apărând de după un colț al holului, între mesele din email alb ale refectoriului. Sora Alicia într-o mie de locuri, găsind-o cu privirea scrutătoare a ochilor ei mici și albaștri, printre celelalte fete, privind-o altfel – știa Therese – decât pe celelalte fete, însă păstrând neclintită linia dreaptă a buzelor rozalii subțiri. Își amintea cum îi dăruise sora Alicia o pereche de mănuși din lână verde, învelite în foiță de mătase; nu zâmbise, doar i le întinsese, fără o vorbă, în ziua în care împlinise opt ani. Sora Alicia îi spusese, cu aceeași expresie neclintită a gurii, că trebuie să treacă clasa la aritmetică. Cui îi mai păsase dacă trecea sau nu la aritmetică? Therese păstrase mănușile verzi pe fundul dulăpiorului de tablă de la școală mulți ani după ce sora Alicia se mutase în California. Foița de mătase se învechise și se înmuiase ca o pânză de pe vremuri, iar ea tot nu purtase mănușile. În cele din urmă, i-au rămas mici.

Cineva a mutat zaharnița, iar broșura sprijinită de ea a căzut.

Therese a privit mâinile din fața ei – mâinile grăsune, îmbătrânite ale unei femei. Amestecau în cafea, rupeau o chiflă cu un ușor tremur de nerăbdare, întingeau cu lăcomie jumătate de chiflă în sosul din farfuria identică cu a lui Therese. Pielea era uscată, între ridurile încheieturilor avea praf, însă pe mâna dreaptă purta un inel țipător, din filigran de argint cu o piatră verde transparentă. La mâna stângă purta o verighetă de aur, iar în colțurile unghiilor avea urme de ojă roșie. Therese a

privit cum mâna ducea o furculiță plină cu mazăre în sus și a știut cum arăta figura femeii fără să fie nevoie să o privească. Arăta ca toate femeile de cincizeci de ani care lucrau la Frankenberg, chinuite de o epuizare eternă și de spaimă, cu ochii deformați în spatele ochelarilor care îi măreau sau îi făceau să pară mai mici, cu obrajii mâzgăliți cu un ruj ce nu reușea să lumineze cenușiul de dedesubt. Therese nu putea ridica privirea.

— Ești nouă, nu?

Vocea răsunase limpede și vioaie în vacarmul din cantină, pe un ton aproape melodios.

— Da, a răspuns Therese și a ridicat privirea.

Își amintea figura aceea. Era figura pe care citise epuizarea înspăimântătoare, cea care îi deschisese ochii spre tristețea tuturor figurilor din jur. Era femeia pe care o văzuse Therese târându-se pe treptele de marmură de la mezanin într-o seară, pe la ora 6.30, când magazinul era gol; se sprijinea de balustrada lată ca să mai ușureze un pic greutatea suportată de picioarele cu monturi. Therese își spusese: nu e bolnavă, nu e o cerșetoare, pur și simplu lucrează aici.

— Și te descurci?

Acum îi zâmbea, parcă accentuând pliurile oribile de sub ochi și din jurul gurii. Ochii îi erau acum plini de viață, însuflețiți de duioșie.

— Te descurci? a repetat femeia, din cauza larmei de voci și vase din jurul lor.

Therese și-a umezit buzele.

— Da, mulțumesc.

— Îți place aici?

Therese a încuviințat din cap.

— Ați terminat?

Un tânăr cu șorț alb a apucat cu un deget autoritar farfuria femeii.

Femeia a făcut un gest stingher, expeditiv. A tras spre ea farfuriuța cu felii de piersici în compot. Piersicile, asemenea unor pești portocalii lipicioși, alunecau peste marginea lingurii de fiecare dată când o ridica. Evadau toate, cu excepția uneia, pe care femeia o mânca.

— Eu sunt la etajul doi, la raionul de pulovere. Dacă ai nevoie de ceva – a rostit în grabă femeia, ca și cum s-ar fi străduit să-i transmită un mesaj înainte de a fi întrerupte sau despărțite –, vino să stăm de vorbă. Eu sunt doamna Robichek, doamna Ruby Robichek, numărul 544.

— Vă mulțumesc mult, a răspuns Therese.

Dintr-odată, urâțenia femeii s-a topit, pentru că ochii ei de un maroniu roșcat erau blânzi și o priveau cu interes din

spatele ochelarilor. Therese simțea cum îi bătea inima, ca și cum tocmai ar fi prins viață. Femeia s-a ridicat de la masă și Therese i-a urmărit silueta îndesată cum se îndepărta, până s-a pierdut în mulțimea care aștepta în spatele separatoarelor din lemn.

Therese nu a vizitat-o pe doamna Robichek, însă o căuta cu privirea în fiecare dimineață, când angajații se revărsau în clădire, pe la nouă fără un sfert, o căuta cu privirea în lifturi și la cantină. Nu o vedea niciodată, dar era plăcut să aibă pe cine să caute cu privirea prin magazin. Era foarte important că o putea căuta.

Aproape în fiecare dimineață, când sosea la muncă, la etajul șase, Therese se oprea o clipă și privea un anumit tren de jucărie. Era așezat separat, pe o măsuță, în apropierea lifturilor. Nu era un tren imens, ca cel care circula pe jos, în partea din spate a raionului de jucării, dar în micuțele lui pistoane se simțea o furie pe care trenurile mai mari nu o aveau. Mânia și frustrarea exprimate de micuțul tren, pe șina lui circulară ca un cerc vicios, o fermecau pe Therese.

„Rrr!” – spunea repezindu-se orbește în tunelul din hârtie creponată. Și „Rrr!” la ieșire.

Trenulețul mergea mereu, de fiecare dată când ea cobora din lift dimineața, în fiecare seară, la plecare. Simțea că micul tren blestema mâna care apăsa pe butonul lui în fiecare zi. În zvâcnetul locomotivei în jurul curbelor, în repeziciunea sălbatică cu care alerga pe distanțele drepte, Therese citea o evadare febrilă și inutilă din mâinile unui stăpân tiranic. Trăgea trei vagoane de pasageri în care se zăreau profilurile neclintite ale unor siluete umane minuscule; în spatele lor era un vagon deschis, cu bușteni în miniatură făcuți din lemn adevărat, un vagon de cărbune fals și un vagon de serviciu, care pocnea la curbe și se agăța de trenul grăbit ca un copil de fusta mamei. Părea o ființă ce își pierduse mințile pentru că fusese închisă, ca ceva ce murise deja, dar nu avea să piară niciodată, ca vulpile sprintene și poznașe din grădina zoologică din Central Park. Băteau aceleași câteva cărări la nesfârșit, în cuștilor lor bine împrejmuite.

În dimineața aceasta, Therese s-a întors repede cu spatele spre tren, continuându-și drumul spre raionul de păpuși, unde lucra.

La nouă și cinci raionul de jucării prindea viață. Husele din stofă verde erau luate de pe tejghelele lungi. Jucăriile mecanice începeau să arunce mingile în aer și să le prindă, să împuște cu bile și să rotească țintele. Masa cu animale de fermă începea să măcăne, să mugească și să behăie. În spatele

lui Therese începuse un „ram-tam-tam” obositor, cântecul imensului soldat din tinichea ce stătea cu fața spre lifturi și bătea în tobă toată ziua. De la masa cu materiale pentru lucru manual și înclinații artistice se desprindea un miros de plastilină, ce îi aducea aminte de atelierul pentru lucru manual de când era mică, dar și de un soi de criptă din curtea școlii, unde se zvonea că era chiar un mormânt adevărat, și unde ea își băga nasul, adulmecând printre barele de metal.

Doamna Hendrickson, șefa raionului de jucării, lua păpuși de pe rafturi și le așeza crăcănate pe mese.

Therese a salutat-o pe domnișoara Martucci, care ședea la tejghea, dând ritmic din cap: își număra bancnotele și monedele din săculețul cu bani. Era atât de concentrată încât nu a putut să o salute pe Therese decât cu o aplecare mai adâncă a capului. Therese a numărat cei 28,50 de dolari din propriul săculeț și a notat suma pe o bucată de hârtie albă, destinată plicului cu bonuri, apoi a mutat banii, grupându-i pe valori, în sertarul casei de marcat.

Deja apăreau dinspre lifturi primii clienți, ezitând preț de o clipă, cu privirea uimită, aproape alarmată, pe care o aveau mereu oamenii constatând că ajunseseră la raionul de jucării, și pornind apoi după treburile lor.

— Aveți păpușile care se udă? a întrebat-o o femeie.

— Aș vrea păpușa asta, dar cu rochie galbenă, a spus o alta, împingând spre ea o păpușă, iar Therese s-a întors și i-a adus de pe un raft păpușa dorită.

Gura și obrajii femeii semănau cu ai mamei ei, a observat Therese; avea obrajii găunoși, ciupiți de vărsat, sub rujul roz-închis, iar buzele subțiri și roșii erau înconjurate de riduri verticale.

— Toate păpușile Beau-și-mă-ud sunt de dimensiunea asta?

Nu era nevoie să aibă un talent deosebit pentru vânzări. Oamenii voiau o păpușă, orice păpușă, pe care să o dăruiască de Crăciun. Trebuia doar să se întindă după mai multe cutii, căutând o păpușă cu ochii căprui, nu albaștri, să o cheme pe doamna Hendrickson ca să deschidă o vitrină cu cheia ei – lucru pe care îl făcea cu mare nemulțumire, dacă știa că nu mai avea în stoc păpușa respectivă –, să meargă pe culoar prin spatele tejghelei, pentru a așeza păpușa achiziționată pe muntele de cutii ce așteptau să fie împachetate. Acest munte creștea mereu, aproape că se revărsa, indiferent cât de des venea băiatul de la magazie să ia cutiile.

Copiii nu veneau aproape niciodată pe acolo. Moș Crăciun trebuia să aducă păpușile, un Moș Crăciun reflectat în figurile disperate și în mâinile ce se întindeau ca niște gheare să înșface jucăriile. Însă trebuia să existe o doză de bunătate în

fiecare dintre ei, își spunea Therese, chiar și în spatele figurilor pudrate, distante ale femeilor în haine de nurcă și de samur, care erau de obicei cele mai arogante. Cumpărau în grabă cele mai mari și mai costisitoare păpuși, păpușile cu păr natural și toalete de schimb. Cu siguranță exista iubire în oamenii săraci care își așteptau rândul și întrebau încet cât costa o anumită păpușă, apoi clătinau din cap dezamăgiți și se îndepărtau. Treisprezece dolari și cincizeci de cenți pentru o păpușă de doar douăzeci și cinci de centimetri.

„Luați-o", își dorea Therese să le spună. „E mult prea scumpă, dar v-o dau eu. Frankenberg n-o să-i simtă lipsa".

Însă femeile în haine ieftine din pânză și bărbații timizi, zgribuliți în fularele ponosite, plecau, privind melancolici spre alte tejghele în drum spre lifturi. Dacă veniseră după o păpușă, nu voiau să cumpere altceva. O păpușă era un cadou deosebit pentru Crăciun, era aproape vie. Era cel mai frumos dar, în afara unui bebeluș.

Nu veneau aproape niciodată copii, însă din când în când apărea câte unul – în general o fetiță, foarte rar un băiețel, cu mâna ținută strâns de câte un părinte. Therese îi arăta păpușile care credea că i-ar putea plăcea. Era răbdătoare, iar în cele din urmă o păpușă anume aducea schimbarea la față a fetiței, acea reacție a imaginației care era, până la urmă, miezul lucrurilor; de obicei, aceea era păpușa cu care pleca cea mică.

Într-o seară, după serviciu, Therese a văzut-o pe doamna Robichek în cafeneaua de peste drum. Therese se oprea adeseori acolo ca să bea o ceașcă cu cafea înainte să meargă acasă. Doamna Robichek era în spatele încăperii, la capătul tejghelei lungi, cotite, și înmuia o gogoașă în cafea.

Therese s-a îndreptat spre ea, prin mulțimea de fete, căni cu cafea și gogoși. Când a ajuns lângă ea, a rostit gâfâind:

— Bună!

Apoi s-a întors spre tejghea, ca și cum unicul ei scop ar fi fost o cană de cafea.

— Bună! i-a răspuns doamna Robichek cu atâta indiferență încât Therese a fost zdrobită.

Nu mai îndrăznea să o privească. Și, cu toate acestea, umerii le erau lipiți în înghesuială. Therese băuse jumătate din cafea, când doamna Robichek a rostit posomorâtă:

— Eu iau metroul spre Independent. Asta dacă reușim să ieșim de aicea.

Vocea era mohorâtă, nu semăna cu felul în care îi vorbise în cantină. Acum părea exact bătrâna femeie gârbovită pe care o văzuse Therese târându-se pe scări.

— O să ieșim, a încurajat-o ea.

Therese a croit drum spre ușă pentru amândouă. Și ea lua metroul spre Independent. S-au strecurat în mulțimea aproape inertă de la intrarea în metrou, fiind înghițite treptat și purtate în josul scărilor, ca niște fărâme de mizerie ce plutesc prin canalizare. Au descoperit că amândouă coborau la stația Lexington Avenue, cu toate că doamna Robichek locuia pe Fifty-fifth Street, la est de Third Avenue. Therese a intrat cu doamna Robichek în băcănia de unde voia să-și cumpere ceva pentru cină. Și-ar fi cumpărat și Therese ceva, dar, cumva, nu o putea face în prezența doamnei Robichek.

— Ai de mâncare acasă?

— Nu, o să cumpăr ceva mai târziu.

— De ce nu vii la mine la masă? Sunt singură. Haide.

Și-a încheiat invitația ridicând din umeri, ca și cum asta ar fi presupus mai puțin efort decât un zâmbet.

Pornirea lui Therese de a refuza politicos a durat doar o clipă.

— Mulțumesc. Mi-ar plăcea tare mult.

Apoi a văzut pe tejghea o prăjitură învelită în celofan, un chec cu fructe ce arăta ca o cărămidă maronie mare, garnisită cu cireșe. A cumpărat-o ca atenție pentru doamna Robichek.

Casa ei semăna cu a lui Therese, numai că era acoperită cu șindrilă și era mult mai întunecată și mai sumbră. Nu exista nicio lumină pe holuri, iar când doamna Robichek a aprins lumina de pe culoarul de la etajul doi, Therese a văzut că nu era prea mare curățenie. Nici camera doamnei Robichek nu era prea curată, iar patul era nefăcut. Oare se trezea la fel de obosită cum se culca? se întreba Therese. A rămas în mijlocul încăperii, în timp ce doamna Robichek și-a târșâit picioarele până în chicinetă, ducând pungile cu cumpărături pe care le cărase Therese. Își dădea seama că, ajungând acasă, unde nu o vedea nimeni, femeia își permitea să arate pe cât de obosită se și simțea.

Therese nu-și amintea cum începuse. Nu-și amintea conversația dinainte, iar conversația nici nu conta, bineînțeles. Doamna Robichek s-a îndepărtat de ea cu mișcări stranii, ca și cum ar fi fost în transă, murmurând ciudat în loc să vorbească, și s-a întins pe spate pe patul nefăcut. Therese nu reușea să asculte ce spunea, atenția îi era distrasă de șoaptele neîncetate, de zâmbetul vag ce părea să ceară iertare, de urâțenia șocantă, teribilă a trupului îndesat, cu abdomenul proeminent, de capul aplecat umil și de politețea cu care o privea.

— Pe vremuri am avut o croitorie în Queens. Da, una mare și elegantă, a rostit doamna Robichek, iar Therese a simțit tonul lăudăros și a început să asculte cu atenție, deși nu-i făcea nicio plăcere. Știi rochiile cu un V la talie și cu năsturași. Erau

la modă acum trei, cinci ani… Doamna Robichek și-a întins mâinile rigide în jurul taliei. Degetele scurte nu reușeau să acopere nici jumătate din întinderea burții ei. Arăta foarte bătrână în lumina slabă a lămpii, cearcănele îi păreau aproape negre. Li se spunea rochii Caterina. Le mai știi? Eu le-am croit. Au fost create în croitoria mea din Queens. Au fost faimoase!

Doamna Robichek a plecat de lângă masă, îndreptându-se spre un cufăr mic, lipit de perete. L-a deschis, trăncănind întruna, și a început să scoată din el rochii dintr-un material greu, întunecat, pe care le arunca pe jos. A ridicat în aer o rochie de catifea roșie-rubinie, cu guler alb și cu năsturași albi ce formau un V în partea din față a corsetului.

— Vezi, am multe. Eu le-am făcut. Alte magazine doar le-au copiat. Pe deasupra gulerului alb al rochiei, pe care îl ținea strâns sub bărbie, capul dizgrațios al doamnei Robichek se înclina grotesc. Îți place? Îți dau și ție una. Vino aici. Vino aici, probează una.

Pe Therese o dezgusta ideea de a proba una dintre rochii. Spera ca doamna Robichek să se întindă din nou și să se odihnească, dar s-a ridicat ascultătoare, ca și cum n-ar fi avut voință proprie, și a mers lângă ea.

Doamna Robichek i-a potrivit pe deasupra hainelor o rochie neagră din catifea, așezând-o cu mâini tremurânde și enervante, iar tânăra a știut dintr-odată cum servea femeia clienții din magazin, aruncând pe ei pulovere alandala, pentru că nu putea face acea mișcare altfel. Therese și-a amintit că doamna Robichek îi spusese că lucra la Frankenberg de patru ani.

— Îți place mai mult cea verde? Probează-o. Și în secunda în care Therese a ezitat, a lăsat-o pe aceea să cadă și a luat alta, pe cea de un roșu-închis. Am vândut cinci rochii fetelor de la magazin, dar ție îți dau una gratis. Sunt din cele rămase, dar încă sunt la modă. Îți place mai mult asta?

Lui Therese îi plăcea mai mult cea roșie. Îi plăcea roșul, mai ales rubiniul, și îi plăcea mult catifeaua roșie. Doamna Robichek a împins-o spre un colț în care își putea scoate hainele, așezându-le pe un fotoliu. Dar nu voia rochia, nu voia să-i fie dată pe gratis. Îi amintea de hainele pe care le primea la cămin, trecute din generație în generație, pentru că era considerată orfană; orfanele alcătuiau jumătate de școală și nu primeau niciodată pachete din exterior. Therese și-a scos puloverul și s-a simțit complet goală. S-a îmbrățișat singură, prinzându-și în palme brațele, iar pielea îi părea rece și amorțită.

— Coseam, își spuse singură doamna Robichek entuziasmată, vai, cum mai coseam, zi și noapte! Aveam patru fete în subordine. Dar mi s-a deteriorat vederea. Cu un ochi nu mai văd deloc. Probează rochia.

I-a povestit lui Therese despre operația la ochi. Nu orbise total, ci doar parțial. Însă era foarte dureros. Glaucom. Încă îi mai provoca dureri. Ca și spatele. Și picioarele. Monturile.

Therese și-a dat seama că femeia îi povestea toate necazurile și ghinioanele ei ca să înțeleagă de ce ajunsese atât de rău încât să lucreze într-un magazin.

— Vine bine? a întrebat-o doamna Robichek încrezătoare.

Therese s-a privit în oglinda de pe ușa șifonierului; înfățișa o siluetă subțire, cu un cap mai curând îngust, ale cărui margini păreau să ia foc, flăcări gălbui coborând până la fâșia de material roșu de pe fiecare umăr. Rochia îi ajungea până aproape de glezne, căzând în falduri drepte. Parcă era a unei regine din povești, de un roșu mai intens decât al sângelui. A făcut un pas înapoi și a tras spre spate materialul în plus, ca rochia să i se muleze pe coaste și pe talie; s-a privit lung în ochii căprui din oglindă. Therese o întâlnea pe Therese. Aceasta era ea, nu fata îmbrăcată cu rochia plisată, plictisitoare și cu puloverul bej, nu fata care lucra în raionul de păpuși de la Frankenberg.

— Îți place? a întrebat-o doamna Robichek.

Therese studia gura din oglindă, surprinzător de liniștită, al cărei contur îl distingea clar, cu toate că avea foarte puțin ruj pe buze, ca și cum ar fi sărutat-o cineva. I-ar fi plăcut să poată săruta persoana din oglindă și s-o aducă la viață. Însă a rămas complet nemișcată, ca un tablou.

— Dacă îți place, ia-o, a îndemnat-o nerăbdătoare doamna Robichek.

Se ținea la distanță, se perinda prin fața șifonierului așa cum fac vânzătoarele pe lângă femeile care probează paltoane și rochii în magazine.

Însă nu avea să dureze. Therese o știa foarte bine. Avea să se miște și imaginea va dispărea. Chiar dacă ar fi păstrat rochia, imaginea avea să dispară, nu putea dura decât o clipă – clipa aceea. Nu voia rochia. Încerca să și-o imagineze în dulapul ei de acasă, printre hainele ei, și nu putea. A început să descheie nasturii, să desfacă gulerul.

— Îți place, da? a întrebat-o doamna Robichek la fel de încrezătoare.

— Da, a recunoscut ea.

Nu putea să desfacă moșul și baba de la spatele gulerului. Doamna Robichek a trebuit s-o ajute și nu avea deloc răbdare. Avea senzația că o strangula. Ce căuta acolo? De ce se

îmbrăcase cu o asemenea rochie? Dintr-odată, doamna Robichek și apartamentul ei erau asemenea unui coșmar teribil în care tocmai își dăduse seama că se află. Doamna Robichek era paznica cocoșată a temniței. Fusese adusă acolo ca să fie torturată.

— Ce s-a întâmplat? Te-a înțepat vreun ac?

Buzele i s-au deschis să vorbească, însă mintea era prea departe. Mintea îi era pierdută undeva, într-o vâltoare îndepărtată ce ajungea până în încăperea înfricoșătoare, scăldată în penumbră, unde ele două păreau prinse într-o luptă stranie, disperată. Vâltoarea îi cuprinsese și gândurile, știa că deznădejdea era cea care o înspăimânta, deznădejdea și nimic altceva. Era deznădejdea trupului suferind al doamnei Robichek și a slujbei ei de la magazin, a maldărului de rochii din cufăr, a urâțeniei ei, deznădejdea ce învăluia finalul vieții sale. Apoi era chiar deznădejdea ei, a lui Therese, a faptului că nu era persoana care voia să fie și că nu făcea lucrurile pe care și-ar fi dorit să le facă. Oare tot restul vieții ei fusese doar un vis, iar asta era realitatea? Spaima acestei deznădejdi o făcea să-și dorească să arunce rochia de pe ea și să fugă înainte să fie prea târziu, înainte ca lanțurile să cadă asupra ei și să o țină prizonieră.

Poate că era deja prea târziu. Ca într-un coșmar, Therese stătea în încăperea aceea în combinezonul ei alb, tremurând, neputând să se miște.

— Ce s-a întâmplat? Ți-e frig? Aici e cald.

Chiar era cald. Radiatorul șuiera de zor. În încăpere se simțea un miros de usturoi și duhoarea bătrâneții; mirosea a medicamente și trupul doamnei Robichek avea, parcă, un iz metalic. Therese voia să se prăbușească pe fotoliul pe care zăceau fusta și puloverul ei. Poate că dacă se așeza pe hainele ei, se gândea, n-avea să conteze. Dar mai bine nu se așeza deloc. Dacă se așeza, era pierdută. Lanțurile aveau să se închidă, iar ea ar fi devenit una cu cocoșata.

Therese tremura din toate încheieturile. Pierduse orice control. Avea frisoane, nu era o simplă teamă sau oboseală.

— Stai jos, s-a auzit de departe vocea doamnei Robichek.

Tonul îi era șocant de indiferent și plictisit, ca și cum era obișnuită să lesine tinere femei în încăperea ei. Tot din depărtare, mâinile ei cu buricele degetelor aspre apăsau ușor pe brațele lui Therese.

A luptat împotriva fotoliului, dându-și seama, însă, că avea să-i cedeze și chiar că era atrasă de el, fără să știe de ce. S-a lăsat să cadă în fotoliu, simțind că doamna Robichek trăgea de fustă ca să o scoată de sub ea, dar nu se putea mișca. Era la

același nivel al conștienței, încă avea libertatea de a gândi, chiar dacă era înconjurată de brațele întunecate ale fotoliului.

Doamna Robichek îi vorbea:

— Stai prea mult în picioare la magazin. E greu de Crăciun, știu, ăsta e al patrulea pentru mine. Trebuie să înveți să ai grijă de tine.

Târându-se pe trepte agățată de balustradă, așa avea grijă de ea. Luând prânzul în cantină. Scoțându-și pantofii din picioarele chinuite de monturi, asemenea femeilor din camera femeilor, care stăteau aplecate deasupra radiatorului, luptându-se pentru o bucățică din el, pe care să pună un ziar și să se încălzească cinci minute.

Mintea lui Therese era perfect limpede. Era uluitor cât de limpede gândea, cu toate că știa că se uita în gol și că n-ar fi putut nici să se miște dacă ar fi vrut.

— Ești doar obosită, micuțo, a spus doamna Robichek, acoperindu-i umerii cu o pătură de lână. Ai nevoie de odihnă, ai stat în picioare toată ziua și acum la fel, seara.

Therese și-a amintit un vers din volumul de Eliot[1] al lui Richard. „Nu asta am vrut să spun. Chiar deloc, nu asta voiam să spun”. Voia să o rostească, dar nu-și putea convinge buzele să se miște. Avea în gură ceva dulce și fierbinte. Doamna Robichek stătea în fața ei, dându-i cu lingura ceva dintr-o sticlă, împingând ușor lingura printre buzele ei. Therese înghițea cuminte, nu-i păsa nici dacă era otravă. Acum și-ar fi putut mișca buzele, s-ar fi putut ridica de pe fotoliu, dar nu voia să se miște. În cele din urmă, s-a lăsat pe spate în fotoliu și a lăsat-o pe doamna Robichek s-o acopere cu pătura, prefăcându-se că a adormit. Dar a urmărit tot timpul cum se mișca prin încăpere silueta cocoșată, făcând ordine pe masă, dezbrăcându-se pentru culcare. A privit cum doamna Robichek și-a scos corsetul imens cu șireturi, iar apoi un aparat cu o curea ce-i înconjura umerii și cobora spre spinare. Therese a închis ochii îngrozită, strângând tare din pleoape, până ce scârțâitul unui arc și un oftat prelung i-a dat de veste că doamna Robichek se culcase. Dar asta nu era tot. Doamna Robichek s-a întins după ceasul deșteptător și l-a întors. Apoi, fără să ridice capul de pe pernă, a bâjbâit cu ceasul în mână până ce a dat de scaunul de lângă pat. Pe întuneric, Therese a întrezărit brațul ridicându-se și coborând de patru ori înainte ca ceasul să găsească scaunul.

Am să aștept cincisprezece minute, până adoarme, și pe urmă plec, și-a spus Therese.

Și fiindcă era obosită, s-a încordat ca să oprească spasmul neașteptat, ca o senzație de cădere ce avea loc în fiecare seară înainte de a adormi. Acesta vestea somnul, însă nu s-a făcut

simțit. Așa că, după ce a apreciat că trecuseră cincisprezece minute, Therese s-a îmbrăcat și a ieșit tiptil pe ușă. În fond, era ușor să deschidă ușa și să evadeze. Era ușor, își spuse ea, pentru că de fapt nu evada deloc.

2.

— Terry, îl mai știi pe tipul ăla, Phil McElroy, de care ți-am spus? Cel cu compania de teatru? Ei bine, s-a întors în oraș și zice că în două săptămâni te aranjează cu o slujbă.

— O slujbă pe bune? Unde?

— Un spectacol în Village. Phil vrea să ne întâlnim în seara asta. Îți povestesc mai multe când ne vedem, ajung în vreo douăzeci de minute. Acum abia plec de la școală.

Therese a urcat în fugă cele trei rânduri de trepte până la camera ei. Tocmai se spăla, iar săpunul i se uscase pe față. A privit lung șervetul portocaliu din chiuvetă.

— O slujbă! a șoptit ea. Cuvântul magic.

S-a îmbrăcat cu o rochie, iar la gât și-a pus un lanț scurt, din argint, cu medalionul Sfântului Cristofor – primit cadou de ziua ei de la Richard –, pieptănându-și părul cu un pic de apă, ca să arate mai îngrijit. Apoi a așezat în șifonier, la îndemână, câteva schițe și machete din carton pentru a le putea lua imediat ce Phil McElroy cerea să le vadă. Nu, nu am prea multă experiență concretă. Trebuia să o mărturisească și parcă își declara eșecul. Nu avea în portofoliu nici măcar o slujbă ca ucenic, cu excepția unei slujbe de două zile în Montclair, când făcuse macheta pe care o folosise grupul de amatori – dacă aia putea fi numită slujbă. Participase la două cursuri de scenografie în New York și citise multe cărți de specialitate.

Îl și auzea pe Phil McElroy – un tânăr viguros și foarte ocupat, probabil, un pic enervat că venise s-o vadă degeaba – anunțând-o cu regret că până la urmă nu era persoana potrivită. Dar cu Richard de față, spera Therese, nu avea să fie un refuz atât de zdrobitor pe cât ar fi fost dacă l-ar fi primit singură. Richard demisionase sau fusese concediat de la patru sau cinci slujbe de când îl cunoștea ea. Nimic nu era mai simplu pentru el decât să piardă și să găsească slujbe. Therese și-a amintit cum fusese concediată de la Pelican Press cu o lună înainte și i s-a strâns inima. Nici măcar nu-i dăduseră preaviz și bănuia că singurul motiv pentru care fusese concediată era faptul că cercetarea pe care o făcuse luase sfârșit. Când mersese să stea de vorbă cu domnul Nussbaum, directorul, despre faptul că nu primise preaviz, acesta nu știuse, sau se prefăcuse că nu știa, ce însemna cuvântul.

„Preaviz? Ce ezde?” – o întrebase, indiferent, iar ea se întorsese și plecase în grabă, de teamă să nu izbucnească în plâns în fața lui. Pentru Richard era ușor, locuia acasă, cu familia care îl încuraja mereu. Lui îi era simplu să pună bani

deoparte. Fusese doi ani în marină și economisise 2000 de dolari, iar în anul următor mai pusese deoparte 1.000. Ei cât i-ar fi luat să strângă 1.500 de dolari, cât costa să intre în sindicatul scenografilor? După aproape doi ani petrecuți în New York, abia adunase 500 de dolari.

— Roagă-te pentru mine, i-a spus madonei din lemn de pe raftul cu cărți.

Acesta era singurul lucru frumos din apartamentul ei – madona din lemn pe care o cumpărase în prima lună petrecută în New York. I-ar fi plăcut să aibă un loc mai frumos pentru ea decât biblioteca dărăpănată. Arăta ca un vraf de lăzi de fructe trântite unele peste altele și vopsite în roșu. Visa la o bibliotecă de culoarea naturală a lemnului, netedă la atingere și ceruită.

A coborât la băcănie și a cumpărat șase cutii de bere și niște brânză cu mucegai. Apoi, când a urcat înapoi, și-a adus aminte motivul pentru care coborâse – să cumpere carne pentru cină. Ea și Richard plănuiseră să cineze acasă în seara aceea și, cu toate că era posibil ca lucrurile să se schimbe, nu voia să ia ea inițiativa de a modifica planurile și în ceea ce-l privea pe Richard. Când tocmai se pregătea să coboare din nou, a auzit zbârnâitul lung al interfonului. A deschis.

Richard a urcat treptele în fugă, zâmbind.

— A sunat Phil?

— Nu.

— Bun. Asta înseamnă că vine.

— Când?

— În câteva minute, cred. Probabil n-o să stea prea mult.

— Chiar pare să fie o slujbă serioasă?

— Așa zice Phil.

— Știi ce fel de piesă e?

— Nu știu nimic, doar că au nevoie de cineva pentru decor, și de ce n-ai fi tu aceea? A cântărit-o din priviri zâmbind. Arăți grozav în seara asta. Să n-ai emoții, da? E o companie micuță din Village și probabil că tu ai mai mult talent decât toți ceilalți la un loc.

Therese a luat haina pe care o lăsase el pe fotoliu și a agățat-o în șifonier. Sub haină era un sul de hârtie pentru desen pe care îl adusese de la școala de artă.

— Ai făcut ceva ca lumea azi? l-a întrebat.

— Așa și așa. Vreau să lucrez acasă la ceva, a răspuns el nepăsător. Azi am avut-o ca model pe roșcata aia care-mi place mie.

Therese voia să-i vadă schița, dar bănuia că Richard n-o considera suficient de reușită. Câteva dintre primele lui tablouri erau foarte bune, spre exemplu farul în nuanțe de albastru și negru pe care și-l atârnase ea deasupra patului; le

făcuse în marină, când abia începuse să picteze. Însă picturile ce înfățișau ființe nu-i reușeau încă, iar Therese se îndoia c-aveau să-i reușească vreodată.

Avea o pată de cărbune pe un genunchi al pantalonului bej. Purta un tricou pe sub cămașa în carouri și mocasini din piele de căprioară, care îi făceau picioarele să arate ca niște labe de urs deformate. Arăta mai curând ca un pădurar sau ca un sportiv, așa i se părea lui Therese. Și-l imagina mai curând cu un topor în mână decât cu o pensulă. Chiar îl văzuse odată cu un topor, tăind lemne în curtea casei lui din Brooklyn. Dacă nu avea să le demonstreze curând părinților că făcea progrese cu pictura, probabil avea să fie nevoit să intre în afacerea cu gaz îmbuteliat a tatălui său, inaugurând chiar în vara aceea filiala din Long Island pe care și-o dorea tatăl lui.

— O să lucrezi sâmbăta asta? l-a întrebat, temându-se încă să vorbească despre slujba ei.

— Sper că nu. Tu ești liberă?

Și-a amintit că nu era.

— Sunt liberă vineri, a rostit ea resemnată. Sâmbătă e zi lungă.

Richard a zâmbit.

— E o conspirație. I-a luat mâinile și le-a pus în jurul taliei lui; plimbarea lui neastâmpărată prin încăpere luase sfârșit. Atunci poate duminică? Au întrebat ai mei dacă ai vrea să vii la cină. Dar nu trebuie să stăm mult. Aș putea să iau unul dintre camioane și să facem o plimbare după-amiaza.

— Bine.

Le plăcea amândurora să facă astfel de plimbări, să stea în cabina din față imensului rezervor gol și să conducă unde vedeau cu ochii, liberi și ușori de parcă ar fi zburat pe aripile unui fluture. Și-a luat brațele din jurul taliei lui Richard. Se simțea caraghioasă, ridicolă, când îl înlănțuia așa cu brațele, parcă îmbrățișa trunchiul unui copac.

— Să știi că am cumpărat o friptură pentru seara asta, dar mi-au furat-o de la magazin.

— Ți-au furat-o? De unde anume?

— De pe raftul unde ne ținem gențile. Oamenii angajați special pentru Crăciun nu primesc dulăpioare normale.

Acum zâmbea, însă mai devreme, în după-amiaza aceea, aproape că-i venise să plângă. Ce lupi, se gândise, ce haită sălbatică de lupi – furaseră o pungă cu carne, doar pentru că era mâncare pe gratis. Întrebase toate vânzătoarele dacă îi văzuseră cumva punga și toate negaseră. Era interzis să țină carne în magazin, îi explicase doamna Hendrickson indignată. Dar ce putea să mai facă, când toate carmangeriile închideau la ora șase?

Richard se întinsese pe canapea. Avea gura subțire și inegală, pe jumătate lăsată, dându-i expresiei sale o anume ambiguitate – uneori părea amuzat, alteori părea dezamăgit, o contradicție pe care expresia neutră a ochilor lui albaștri nu o clarifica. A rostit lent, batjocoritor:

— Ai încercat și la biroul de obiecte pierdute? Pierdut un kilogram carne de vită. Răspunde la numele Chifteluță.

Therese a zâmbit, privindu-l peste rafturile chicinetei.

— Tu crezi că e o glumă? Doamna Hendrickson chiar mi-a zis să merg la biroul de obiecte pierdute.

Richard a râs cu poftă și s-a ridicat în picioare.

— Am o conservă de porumb și niște lăptucă pentru o salată. Mai sunt și pâine și unt. Să merg să cumpăr niște coaste de porc congelate?

Richard și-a întins brațul lung pe deasupra umărului ei și a luat pâinea de secară de pe raft.

— Asta numești tu pâine? E o ciupercă. Ia uite-o, e albastră ca fundul unei maimuțe. De ce nu mănânci pâinea imediat ce o cumperi?

— Pe aia o folosesc pe post de lanternă. Dar dacă nu-ți place… I-a luat pâinea din mână și a aruncat-o la gunoi. Nu la pâinea asta mă refeream, oricum.

— Ia arată-mi pâinea la care te refereai.

Interfonul a sunat tare, chiar lângă frigider, iar Therese s-a repezit la butonul de deschidere.

— Ei sunt, a spus Richard.

Erau doi tineri, pe care Richard i-a prezentat drept Phil McElroy și fratele lui, Danny. Phil nu era deloc cum se așteptase Therese: Nu părea viguros sau serios, nici măcar nu părea din cale-afară de inteligent. Abia dacă a privit-o când li s-a făcut cunoștință.

Danny a rămas cu haina pe braț până când i-a luat-o Therese. N-a găsit încă un umeraș pentru haina lui Phil, așa că acesta a luat-o înapoi și a aruncat-o jumătate pe scaun, jumătate pe jos. Era o jachetă sport veche și murdară. Therese i-a servit cu bere, brânză și biscuiți, așteptând cu urechile ciulite ca Phil și Richard să ajungă la subiectul slujbei ei. Însă vorbeau întruna despre ce se mai întâmplase de când se văzuseră ultima oară, în Kingston, New York. Richard lucrase în vara anterioară, vreme de două săptămâni, la niște picturi murale dintr-un local. Phil lucrase tot acolo, fiind chelner.

— Și tu lucrezi tot în teatru? l-a întrebat ea pe Danny.

— Nu, eu nu, a răspuns el.

Părea timid, sau poate că era doar plictisit și nerăbdător să plece. Era mai în vârstă decât Phil și un pic mai solid. Ochii lui căprui-închis se plimbau gânditori peste obiectele din încăpere.

— Deocamdată nu au decât regizorul și trei actori, i-a spus Phil lui Richard, lăsându-se pe spate pe canapea. Regizează un tip cu care am lucrat în Philly. Raymond Cortes. Dacă te recomand eu, mai mult ca sigur te primesc, a spus el, privind-o pe Therese. Mi-a promis rolul celui de-al doilea frate din piesă. Se numește *Ploaie măruntă.*

— E comedie? a întrebat Therese.

— Comedie. În trei acte. Ai făcut până acum vreun decor de una singură?

— De câte decoruri au nevoie? a intervenit Richard înainte ca ea să apuce să răspundă.

— Cel mult două și probabil se descurcă și cu unul. Rolul principal îl are Georgia Halloran. Ai văzut punerea în scenă după Sartre pe care au făcut-o aici, în toamnă? A jucat în ea.

— Georgia? a zâmbit Richard. Oare ce s-a mai întâmplat cu ea și cu Rudy?

Therese a constatat dezamăgită că discuția se concentra acum asupra Georgiei și a lui Rudy, precum și asupra altor persoane pe care ea nu le cunoștea. Georgia putea fi una dintre femeile cu care Richard avusese o aventură, presupunea Therese. Îi pomenise la un moment dat că avusese cam cinci asemenea aventuri. Își amintea un singur nume – Celia.

— Astea sunt decoruri făcute de tine? a întrebat-o Danny privind macheta de carton agățată pe perete, iar când ea a încuviințat din cap, bărbatul s-a ridicat și a mers s-o privească mai îndeaproape.

Acum Richard și Phil vorbeau despre un bărbat care îi datora bani lui Richard. Phil zicea că îl văzuse cu o seară în urmă în barul San Remo. Figura lungă și părul scurt ale lui Phil îl făceau să-semene cu un tablou de El Greco, se gândea Therese, însă aceleași trăsături îl făceau pe fratele lui să semene cu un amerindian. În plus, felul în care se exprima Phil distrugea orice iluzie legată de El Greco. Vorbea ca toți oamenii pe care îi văzuse Therese în barurile din Village. Tineri despre care se presupunea că sunt scriitori sau actori, dar care de fapt nu făceau nimic.

— E foarte expresiv, a rostit Danny, ițindu-și capul din spatele uneia dintre micuțele siluete suspendate.

— E o machetă pentru *Petrușka*[2], scena de la târg, i-a răspuns ea, întrebându-se dacă el știa baletul respectiv.

Putea fi avocat, poate chiar medic. Avea pete galbene pe degete, însă nu semănau cu cele de la țigări.

Richard a pomenit că îi este foame, iar Phil a spus că e hămesit, însă niciunul dintre ei nu s-a atins de brânza din fața lor.

— Trebuie să fim acolo în jumătate de oră, Phil, a insistat Danny.

O clipă mai târziu, s-au ridicat cu toții în picioare, punându-și hainele.

— Hai să mâncăm undeva în oraș, Terry, i-a propus Richard. Ce zici de restaurantul ăla ceh de pe Second?

— Bine, i-a răspuns ea, străduindu-se să sune voioasă.

Deci se terminase, și-a spus ea, fără să fi stabilit nimic concret. Îi venea să-i pună lui Phil cea mai importantă întrebare, dar n-a făcut-o.

Ajunși în stradă, au luat-o spre centru. Richard mergea împreună cu Phil și s-a întors doar o dată sau de două ori spre ea, ca și cum ar fi vrut să verifice dacă mai era acolo. Danny a ținut-o de braț la traversări și când treceau peste câte o suprafață alunecoasă sau murdară – nici gheață și nici zăpadă, ci rămășițe ale unei ninsori din urmă cu trei săptămâni.

— Ești medic? l-a întrebat Therese.

— Fizician, i-a răspuns el. Acum urmez cursuri postuniversitare la Universitatea din New York.

I-a zâmbit, însă conversația a stagnat o vreme.

Apoi a început el:

— E foarte diferit de scenografie, nu?

— Destul de diferit, a încuviințat ea. S-a gândit să-l întrebe dacă avea să lucreze la bomba atomică, însă nu a făcut-o. Ce conta dacă lucra sau nu la ea? Știi unde mergem?

Bărbatul a zâmbit larg, dezvelindu-și dinții albi și pătrățoși.

— Da. La metrou. Dar Phil vrea mai întâi să înfulece ceva.

Acum mergeau pe Third Avenue. Richard îi povestea lui Phil că în vara următoare aveau să călătorească în Europa. Therese simțea că e penibilă, mergând în spatele lui Richard, ca un apendice inutil; Phil și Danny aveau să presupună că era amanta lui. Nu era, iar Richard nu avea nicio certitudine că ea l-ar fi urmat în Europa. Era o relație stranie, cine ar fi crezut-o? Pentru că, din câte văzuse ea în New York, toată lumea se culca cu toată lumea, după ce ieșiseră în oraș mai mult de o dată sau de două ori. Iar celelalte două persoane cu care ieșise în oraș înainte de Richard – Angelo și Harry – îi dăduseră papucii imediat ce aflaseră că n-avea de gând să se culce cu ei. Încercase să se culce cu Richard de trei sau de patru ori în acest an de când îl cunoștea, dar fără prea mare succes; Richard spunea că preferă să aștepte. Să aștepte până când ea avea să țină la el mai mult. Voia să se căsătorească cu ea și era prima fată pe care o ceruse în căsătorie, îi explicase el. Știa că avea să-i mai ceară o dată mâna înainte de a pleca în Europa, însă nu-l iubea suficient încât să se mărite cu el. Cu toate acestea, avea să accepte de la el cea mai mare parte a banilor

pentru călătorie, s-a gândit ea cu un bine cunoscut sentiment de vinovăție. Apoi i-a apărut în fața ochilor imaginea doamnei Semco, mama lui Richard, zâmbind aprobatoare la adresa căsătoriei lor; Therese a clătinat din cap fără să vrea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Danny.

— Nimic.

— Ți-e frig?

— Nu. Chiar deloc.

Dar el i-a strâns și mai tare brațul. Lui Therese îi era frig și se simțea nefericită. Știa că de vină era relația cu Richard, pe jumătate nesigură, pe jumătate stabilă. Se vedeau din ce în ce mai des, însă fără să devină mai apropiați. Tot nu-l iubea nici după zece luni, și poate că nu l-ar fi iubit niciodată, cu toate că pe el îl agrea mai mult decât pe oricine altcineva, cu siguranță mai mult decât pe orice bărbat pe care îl știa. Uneori se gândea că era îndrăgostită de el, când se trezea dimineața și privea pierdută spre tavan, amintindu-și că îl cunoștea, amintindu-și figura lui ce strălucea de afecțiune când ea făcea vreun mic gest atent, înainte ca pustietatea somnoroasă din sufletul ei să fie înlocuită de conștientizarea orei, a zilei, a lucrurilor pe care le avea de făcut, de natura concretă a vieții de zi cu zi. Dar acest sentiment nu semăna deloc cu ceea ce citise ea despre dragoste. Dragostea ar fi trebuit să fie un fel de nebunie exaltată. De fapt, nici Richard nu părea cine știe ce nebun și exaltat.

— O, acolo totul se numește St. Germain-des-Près! a strigat Phil dând din mână. O să vă dau niște adrese înainte să plecați. Cât credeți că o să stați?

În clipa aceea a întors chiar în fața lor un camion cu lanțuri ce zornăiau și zdrăngăneau, așa că Therese nu a auzit răspunsul lui Richard. Phil a intrat în taverna Riker de pe colțul Fifty-third Street.

— Nu trebuie să mâncăm aici. Phil vrea să intre doar pentru o clipă, i-a spus Danny.

Richard i-a strâns ușor umărul în timp ce intrau.

— E o zi mare, nu, Terry? Nu simți? E prima ta slujbă adevărată!

Richard era convins, iar Therese se străduia din răsputeri să creadă că putea fi un moment măreț. Dar nu mai avea nici măcar siguranța pe care o simțise acasă, când privise șervetul din chiuvetă, după telefonul primit de la Richard. S-a sprijinit de scaunul înalt de lângă Phil, iar Richard s-a așezat lângă ea, încă vorbind cu prietenul lui. Lumina albă, orbitoare a pereților îmbrăcați în faianță și a podelei părea mai puternică decât soarele, pentru că în încăperea aceea nu existau umbre. Therese vedea fiecare fir de păr lucios din sprâncenele lui Phil

și punctele aspre și netede de pe pipa pe care o ținea Danny în mână, neaprinsă. Vedea fiecare detaliu al mâinii lui Richard, care ieșea moale din mâneca hainei, și și-a dat din nou seama cât de nepotrivite erau pentru trupul lui subțire, cu oase lungi. Mâinile erau groase, chiar grăsune, și se mișcau la fel de dezlânat și de orbește, indiferent dacă ridicau o solniță sau mânerul unui geamantan. Sau dacă o mângâiau pe ea pe păr, și-a spus Therese. Palmele lui erau deosebit de moi, ca ale unei femei, și un pic umede. Cel mai groaznic era că de multe ori uita să-și curețe unghiile, chiar și atunci când se aranja să iasă în oraș. Therese îi atrăsese atenția de câteva ori, dar avea senzația că acum nu-i mai putea spune nimic, fiindcă s-ar fi enervat.

Danny o privea lung. S-a uitat în ochii lui gânditori preț de o clipă, dar apoi și-a mutat privirea. Știa dintr-odată de ce nu reușea să se mai simtă încrezătoare: pur și simplu nu mai credea că Phil McElroy îi putea face rost de slujbă recomandând-o.

— Ești îngrijorată pentru slujba aia? a întrebat-o Danny.

Nu.

— Nici să nu fii. Îți dă Phil câteva indicații și-o să fie în regulă.

Și-a așezat pipa între buze și părea că vrea să mai spună ceva, însă n-a făcut-o.

Therese asculta cu jumătate de ureche conversația dintre Phil și Richard. Vorbeau despre rezervări pe vapor.

Danny a revenit.

— Apropo, Teatrul Black Cat e la câteva străzi de Morton Street, unde locuiesc eu. Phil stă la mine. Vrei să vii să iei prânzul cu noi o dată?

— Mulțumesc frumos, mi-ar plăcea.

Probabil că nu avea să se întâmple niciodată, dar era frumos din partea lui că a invitat-o.

— Tu ce zici, Terry? s-a întors spre ea Richard. Ar fi prea devreme dacă am pleca în Europa în martie? E mai bine să mergem mai devreme, decât să așteptăm până se aglomerează totul.

— Martie pare în regulă.

— În fond, nu ne reține nimic, nu? Pe mine nu mă interesează dacă nu termin semestrul de iarnă de la școală.

— Nu, nu ne reține nimic.

Era ușor de zis. Era ușor și de crezut totul, iar la fel de ușor era să nu creadă nicio iotă. Dar dacă era totul adevărat, dacă slujba era pe bune, dacă piesa avea succes și dacă ar fi putut să meargă în Franța știind că avea măcar o realizare în portofoliu… Brusc, Therese s-a întins spre brațul lui Richard,

strecurându-și degetele în mâna lui. Bărbatul a fost atât de surprins, încât s-a oprit în mijlocul unei propoziții.

În după-amiaza următoare, Therese a sunat la numărul de telefon de la Watkins pe care i-l dăduse Phil. I-a răspuns o fată care părea din cale-afară de eficientă. Domnul Cortes nu era acolo, dar auziseră despre ea de la Phil McElroy. Slujba era a ei și avea să înceapă lucrul pe 28 decembrie, cu cincizeci de dolari pe săptămână. Putea să vină înainte și să-i arate domnului Cortes portofoliul – dacă voia, însă nu era necesar, având în vedere că domnul McElroy o recomandase cu atâta căldură.

Therese i-a telefonat lui Phil să-i mulțumească, însă n-a răspuns nimeni. I-a scris un bilet, prin bunăvoința Teatrului Black Cat.

3.

Roberta Walls, cea mai tânără supraveghetoare de la raionul cu jucării, s-a oprit din agitația de dimineață doar cât să-i șoptească lui Therese:

— Dacă nu vindem valiza asta de 24,95 astăzi, luni o să fie trecută la reduceri și raionul o să aibă o pierdere de doi dolari!

A făcut un semn din cap spre geamantanul maroniu din mucava de pe tejghea, a aruncat vraful de cutii cenușii în brațele domnișoarei Martucci și a plecat grăbită.

Therese vedea cum vânzătoarele de mai jos îi făceau loc să treacă. Roberta fugea încoace și încolo în spatele tejghelelor lungi, de la un colț la altul al etajului, de la nouă dimineața până la 6 seara. Therese auzise că tânăra încerca să mai obțină o promovare. Purta ochelari cu rame roșii și, spre deosebire de celelalte fete, își ridica întotdeauna mânecile salopetei verzi până deasupra coatelor. Therese a văzut-o zburând peste un culoar și oprind-o pe doamna Hendrickson pentru a-i spune ceva, gesticulând entuziastă. Doamna Hendrickson a încuviințat din cap, Roberta a atins-o familiar pe umăr și Therese a simțit o împunsătură de gelozie. Gelozie, cu toate că nu-i păsa deloc de doamna Hendrickson, ba chiar o antipatiza.

— Aveți vreo păpușă din pânză care plânge?

Din câte știa Therese, nu aveau așa ceva pe stoc, dar femeia era sigură că exista la ei, pentru că o văzuse în reclamele magazinului Frankenberg. Therese a scos și ultima cutie din ultimul loc în care mai putea fi, dar nu era acolo.

— Fe faufi? a întrebat-o fonfăită domnișoara Santini.

— Caut o păpușă din pânză care plânge, a răspuns ea.

Domnișoara Santini fusese deosebit de drăguță cu ea în ultima vreme. Therese și-a amintit de carnea furată. Însă acum domnișoara Santini doar a ridicat din sprâncene și din umeri, răsfrângându-și buza de jos rujată, și a plecat.

— Din pânză? Cu codițe împletite? a întrebat-o domnișoara Martucci, o italiancă subțirică, cu părul încâlcit și un nas lung ca de lup. Să nu te audă Roberta, a continuat ea, uitându-se precaută în jur. Să nu te audă nimeni. Păpușile alea sunt în subsol.

— Aaa!

Raionul de jucării de la etaj era în război cu raionul de jucării de la subsol, iar tactica era să forțeze clienții să cumpere de la etajul șase, unde totul era mai scump. Therese i-a spus femeii că păpușile erau la subsol.

— Încearcă să vinzi asta azi, i-a spus domnișoara Davis, trecând în grabă pe lângă ea și lovind ușor cu mâna ei îngrijită geanta din imitație de piele de aligator, ce ședea, prăfuită pe tejghea.

Therese a încuviințat din cap.

— Aveți cumva păpuși cu picioarele rigide? Care să stea în picioare, adică?

Therese a privit-o pe femeia de vârsta a doua, sprijinită în cârjele ce-o făceau să stea cu umerii ridicați. Avea altă expresie decât figurile pe care le vedea de obicei peste tejghea, părea blândă, iar ochii ei păreau să privească cu adevărat.

— E un pic mai mare decât aș fi vrut, i-a spus când Therese i-a arătat o păpușă. Iertați-mă. Aveți și una mai mică?

— Cred că da.

Therese a mers mai departe de-a lungul intervalului, conștientă că femeia o urma, în cârje, ocolind oamenii de la tejghea, doar ca să o scutească pe ea de a trebui să se întoarcă cu păpușa. Dintr-odată Therese simțea c-ar fi făcut orice efort, voia să găsească păpușa ideală, cea pe care și-o dorea femeia, însă nici următoarea nu a fost cea bună. Nu avea păr natural. Therese a căutat în altă parte și a găsit aceeași păpușă, dar cu păr natural. Ba și plângea când o aplecai. Era perfectă. Therese a așezat-o cu grijă în foiță de mătase, într-o cutie nouă.

— E minunată, a repetat femeia. I-o trimit unei prietene din Australia, care e asistentă medicală. Am absolvit împreună școala de asistente și am croit o uniformă micuță, ca cele pe care le purtam noi, cu care să îmbrac păpușa. Vă mulțumesc tare mult. Și vă doresc un Crăciun fericit!

— Crăciun fericit și dumneavoastră! i-a răspuns Therese zâmbind.

Era prima oară când îi ura un client Crăciun fericit.

— V-ați luat pauza, domnișoară Belivet? a întrebat-o doamna Hendrickson pe un ton atât de înțepat încât parcă i-ar fi făcut un reproș.

Nu și-o luase. Și-a luat portofelul și cartea pe care o citea – *Portret al artistului la tinerețe* de Joyce, pe care Richard de-abia aștepta ca ea s-o citească – de sub tejgheaua pentru împachetat cadouri. Cum putea cineva să o fi citit pe Gertrude Stein fără să-l fi citit pe Joyce? se minunase Richard, era imposibil. Se simțea un pic inferioară când vorbea cu Richard despre cărți. Cotrobăise prin rafturile cu cărți de la școală, însă biblioteca alcătuită de Ordinul Sfintei Margareta nu fusese chiar catolică, își dădea ea seama acum, cu toate că indusese și autori neașteptați, precum Gertrude Stein. Culoarul ce ducea spre vestiarul angajaților era blocat de niște cărucioare uriașe

de transport, pe care domneau munți de cutii. Therese a așteptat să poată trece.

— Spiriduș! a strigat la ea unul dintre băieții de la transport.

Therese a zâmbit. Era caraghios. Și la garderoba de la subsol o strigau întruna „spiriduș”.

— Spiriduș, pe mine mă aștepți? a răsunat din nou vocea necizelată pe deasupra pocnetelor și bufniturilor dintre cărucioarele pentru transport.

A trecut printre ele și s-a ferit de un cărucior care gonea spre ea, condus de un angajat.

— Fumatul interzis! a strigat o voce de bărbat, vocea aspră a unui șef.

Fetele din fața lui Therese, care tocmai își aprinseseră câte o țigară, au suflat fumul în aer și au comentat tare, chiar înainte de a se refugia în toaleta femeilor:

— Da cine se crede, domnul Frankenberg?!

— Iuuhuu, Spiriduș!

— Glumim și noi cu tine, Spiriduș!

Un căruț a frânat brusc în fața ei, lovind-o în picior cu colțul de metal. A mers înainte fără să-și privească piciorul, cu toate că simțea durerea ca pe o explozie întârziată. A intrat în toaletă, unde vocile, siluetele femeilor și mirosul de dezinfectant alcătuiau un adevărat haos. I se prelingea sânge până în pantofi, iar în dres se căscase o gaură mare. A încercat să așeze la loc o bucățică de piele și, simțind că i se face rău, s-a sprijinit de perete, ținându-se de o țeavă. A rămas acolo câteva clipe, ascultând vacarmul vocilor fetelor din fața oglinzii, apoi a umezit un pic de hârtie igienică și a tamponat zona până când nu mai era niciun strop roșu pe ciorap, însă tot curgea sânge.

— Sunt bine, mersi, i-a spus unei fete care se aplecase să-i vadă rana, iar aceasta s-a îndepărtat.

În cele din urmă, nu a mai avut ce să facă, a cumpărat de la automat un șervet sanitar și, scoțând din el o bucățică de vată, a legat-o de picior cu fâșia de tifon. Trebuia deja să se întoarcă la tejghea.

Privirile li s-au întâlnit; Therese a ridicat ochii de la cutia pe care o deschidea, iar femeia tocmai întorcea capul, așa că a privit-o în ochi. Era înaltă și frumoasă, silueta subțire se contura grațios pe sub haina largă de blană pe care o ținea deschisă, cu o mână proptită în talie. Avea ochii cenușii, însă fascinanți, ca o lumină stranie sau ca un foc. Captivată de ei, Therese nu și-a mai putut desprinde privirea. A auzit cum clienta din fața ei îi repeta întrebarea, însă a rămas mută. Și femeia o privea pe Therese cu o privire preocupată, ca și cum se gândea la ce avea de cumpărat, și, cu toate că între ele se

aflau mai multe vânzătoare, Therese era sigură că avea să vină la ea. A văzut-o îndreptându-se încet spre tejghea; inima i-a bătut mai repede, încercând să compenseze, parcă, momentele în care stătuse în loc. Simțea că, pe măsură ce femeia se apropia de ea, fața îi era cuprinsă de o căldură teribilă.

— Aș putea să văd una dintre valizele astea? a întrebat femeia, aplecându-se deasupra tejghelei și privind prin geam.

Valiza deteriorată era la doar un metru de ea. Therese s-a întors și a luat o cutie de dedesubt, una nedesfăcută. Când s-a ridicat, femeia o privea cu ochii aceia cenușii, pe care Therese nu-i putea înfrunta, dar nici nu-și putea desprinde privirea de la ei.

— Îmi place aceea, dar cred că nu pot s-o iau, nu? a rostit ea, făcând semn spre valiza maronie din vitrina din spatele lui Therese.

Avea sprâncenele blonde, curbate pe arcadă. Gura îi era la fel de înțeleaptă ca ochii, și-a spus Therese, iar vocea îi era, asemenea hainei, bogată și suplă, dar în același timp plină de secrete.

— Ba da, i-a răspuns Therese.

S-a dus în magazie după cheie. Atârna în spatele ușii, într-un cui, și nimeni nu avea voie să o atingă, în afara doamnei Hendrickson. Domnișoara Davis a văzut-o și a pufnit indignată, însă Therese i-a spus „îmi trebuie” și a ieșit. A deschis vitrina, a scos valiza și a așezat-o pe tejghea.

— Mi-o dați chiar pe cea din vitrină?

A zâmbit ca și cum ar fi înțeles. A rostit relaxată, aplicându-se deasupra tejghelei și studiind conținutul valizei:

— O să se înfurie, nu-i așa?

— Nu contează, i-a spus Therese.

— În regulă, atunci rămâne asta. Ramburs. Și hainele din ea? Vin la pachet?

În capacul valijoarei erau câteva haine învelite în celofan, cu prețul pe ele.

— Nu, sunt separate. Dacă vreți haine pentru păpuși… Astea nu sunt la fel de bune ca cele de la raionul cu haine pentru păpuși de pe partea cealaltă a culoarului.

— Aha. Și ajunge în New Jersey înainte de Crăciun?

— Da, sosește luni.

Și dacă nu sosea, și-a spus Therese, ar fi livrat chiar ea pachetul.

— Doamna H.F. Aird, a rostit vocea catifelată, aparte a femeii, iar Therese a început să completeze formularul verde pentru ramburs.

Numele, adresa și orașul au apărut de sub vârful creionului ca un secret pe care Therese nu avea să-l mai uite niciodată.

— Nu faci greșeli, nu-i așa? a întrebat-o femeia.

Abia atunci i-a remarcat Therese parfumul și, în loc să răspundă, de-abia a reușit să încuviințeze din cap. Și-a coborât privirea spre formularul pe care adăuga sârguincioasă cifrele, dorindu-și mai mult decât orice ca femeia să-și continue fraza spunând: „Chiar te bucuri atât de mult că m-ai cunoscut? Păi atunci de ce să nu ne mai vedem? De ce n-am lua chiar astăzi prânzul împreună?" Avea o voce atât de relaxată, i-ar fi fost extrem de ușor să o spună. Însă după „nu-i așa?" nu a mai urmat nimic. Nimic care să mai ușureze rușinea de a fi fost identificată ca vânzătoare amatoare, angajată pentru perioada aglomerată a Crăciunului, lipsită de experiență și putând face greșeli. Therese a împins registrul spre ea, așteptând să semneze.

Apoi femeia și-a luat mănușile de pe tejghea și, întorcându-se, s-a îndepărtat. Therese privea cum distanța dintre ele se tot mărea. Gleznele ce se zăreau de sub haina de blană erau palide și subțiri. Purta niște pantofi simpli, din piele întoarsă neagră, cu tocuri.

— Asta-i o comandă ramburs?

Therese a privit direct figura dizgrațioasă, de-a dreptul inutilă a doamnei Hendrickson.

— Da, doamnă Hendrickson.

— Nu știi că trebuie să-i dai clientei partea de sus a formularului? Cum crezi că-și poate revendica pachetul când sosește? Unde-i clienta? Poți s-o prinzi din urmă?

— Da.

Era la doar vreo șase metri de ea, peste culoar, la raionul de haine pentru păpuși. Cu hârtiuța verde în mână, Therese a ezitat o clipă, apoi a ieșit de după tejghea, forțându-se să înainteze; se simțea dintr-odată jenată de îmbrăcămintea ei, de fusta albastră veche, de bluza din bumbac – cine împărțise salopetele verzi nu o luase în calcul – și de pantofii fără toc, dizgrațioși. Probabil că prin bandajul acela oribil ieșea din nou sânge.

— Trebuie să vă dau asta, a rostit ea, așezând amărâta de hârtiuță verde lângă mâna ce se odihnea pe tejghea, și a plecat.

Întoarsă în spatele tejghelei ei, Therese avea în față cutiile aduse din magazie, mutându-le gânditoare dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi căutat ceva. A așteptat până ce femeia și-a terminat treaba la tejgheaua de vizavi și a plecat. Era conștientă de trecerea irevocabilă a clipelor, de pierderea fără drept de apel a fericirii, pentru că, în ultimele clipe, femeia s-ar fi putut întoarce, lăsând-o să privească pentru ultima oară chipul pe care nu avea să-l mai vadă niciodată. Era conștientă, posomorâtă și acum înspăimântată în alt sens de vocile de

neoprit ale clienților, – care cereau ajutor, o chemau, și de huruitul ușor al micului tren. Toate făceau parte din furtuna ce o înconjura și o despărțea de femeie.

Însă când, în cele din urmă, s-a întors, a întâlnit din nou ochii cenușii. Femeia se îndrepta spre ea, și, ca și cum timpul ar fi fost dat înapoi, s-a sprijinit de tejghea și a făcut semn spre o păpușă, dorind să o vadă.

Therese a apucat păpușa și a scăpat-o pe tejghea cu un păcănit. Femeia a privit-o lung.

— Pare tare rezistentă, a rostit ea.

Therese a zâmbit.

— Da, o s-o iau și pe asta, a spus femeia cu vocea aceea joasă, calmă, care crea o oază de liniște în vacarmul din jurul lor.

I-a spus din nou numele și adresa ei, iar Therese le-a notat încet, culegându-le de pe buzele ei, ca și cum nu le-ar fi știut deja pe dinafară.

— Sigur ajung până la Crăciun?

— Vor sosi luni, cel mai târziu. Deci cu două zile înainte de Crăciun.

— Bun. N-am vrut să te fac să te simți prost.

Therese a înnodat sfoara cu care prinsese cutia, iar nodul s-a desfăcut în mod inexplicabil.

— Nu, a răspuns ea.

Atât de stânjenită încât nu mai avea cum să se apere, a legat din nou nodul sub ochii femeii.

— E o slujbă groaznică, nu?

— Da.

A împăturit fluturașii de ramburs și i-a așezat sub sfoara albă, prinzându-i cu o agrafă.

— Iartă-mă că am fost dificilă.

Therese a privit-o lung și a avut din nou senzația că o știa de undeva, că femeia avea să i se dezvăluie în curând, că aveau să izbucnească amândouă în râs, înțelegând totul.

— Nu ați fost dificilă. Dar știu sigur că va ajunge.

A privit la tejgheaua de vizavi, unde stătuse mai devreme femeia, și a văzut că bucățica de hârtie verde era încă acolo.

— Chiar trebuie să păstrați fluturașul pentru ramburs.

Ochii ei s-au luminat cu un zâmbet, ca niște flăcări cenușii, pe care Therese aproape că le cunoștea, aproape că își dădea seama unde le mai simțise căldura.

— Am mai primit colete și fără ei. Îi pierd întotdeauna.

S-a aplecat să semneze al doilea fluturaș de ramburs.

Therese a privit cum se îndepărta, la fel de încet cum se și apropiase, uitându-se pe drum la altă vitrină și lovindu-și ușor

mâna cu mănușile negre, de două-trei ori. Apoi a dispărut într-un lift.

Therese s-a întors spre clientul următor. A muncit cu o răbdare inepuizabilă, dar cifrele de pe fișele ei de vânzare aveau cozi lungi, acolo unde creionul se mișcase agitat. A mers în biroul domnului Logan, ceea ce a părut să dureze ore întregi, însă când s-a uitat la ceas trecuseră doar cincisprezece minute și trebuia să se pregătească pentru pauza de prânz. A stat imobilă în fața rotiței cu prosoape din hârtie, uscându-și mâinile, simțind că nu era legată de nimic și de nimeni, izolată. Domnul Logan o întrebase dacă voia să mai rămână și după Crăciun. S-ar fi putut angaja la parter, la raionul de cosmetice. Therese refuzase.

În mijlocul după-amiezii, a coborât la parter și a cumpărat o felicitare. Nu era cine știe ce interesantă, dar cel puțin era simplă, cu albastru și auriu. A rămas cu stiloul deasupra cartonului, gândindu-se ce ar fi putut scrie – „Ești minunată” sau chiar „Te iubesc” –, scriind, în cele din urmă, un mesaj înfiorător de banal și impersonal: „Salutări deosebite de la Frankenberg”. A adăugat numărul ei 645-A, pe post de semnătură. Apoi a coborât la oficiul poștal de la subsol, a ezitat în fața fantei cutiei poștale și și-a pierdut curajul, văzându-și mâna ce ținea plicul aflat pe jumătate în fantă. Ce avea să se întâmple? În câteva zile pleca din magazin, oricum. De ce i-ar fi păsat doamnei H.F. Aird? Poate că sprâncenele ei blonde ar fi tresăltat, s-ar fi uitat o clipă la felicitare și apoi ar fi uitat de ea. Therese i-a dat drumul în cutie.

Pe drum spre casă i-a venit o idee pentru un decor: un interior de casă mai mult lat decât lung, cu un fel de focar în centru, din care aveau să pornească încăperile, pe o parte și pe cealaltă. Voia să înceapă construirea machetei din carton chiar în seara aceea, însă până la urmă a făcut o schiță în creion. Voia să stea de vorbă cu cineva – nu cu Richard, nici cu Jack sau Alice Kelly de jos; poate cu Stella, Stella Overton, scenografa pe care o cunoscuse în primele săptămâni petrecute în New York. N-o mai văzuse de când aceasta venise la petrecerea dată de Therese înainte de a se muta din fostul ei apartament. Stella se număra printre oamenii care nu știau unde se mutase.

Therese tocmai se pregătea să coboare până la telefonul din hol, când a auzit sunetul scurt al soneriei, care-i dădea de știre că o căuta cineva la telefon.

— Mulțumesc! i-a strigat ea doamnei Osborne.

Era Richard, care o suna de obicei în jurul orei nouă. Voia să știe dacă avea chef să vadă un film în seara următoare. Filmul care rula la Sutton, pe care nu apucaseră să-l vadă. Therese i-a

spus că nu era ocupată, însă voia să termine o față de pernă. Alice Kelly îi spusese că putea coborî la ea pentru a-i folosi mașina de cusut. Și, în plus, trebuia să se spele pe cap.

— Spală-te azi și mâine întâlnește-te cu mine.

— E prea târziu. Nu pot să dorm dacă am părul ud.

— Te spăl eu pe cap mâine seară. Nici nu folosim cada, doar vreo două găleți.

— Cred că mai bine nu, a spus ea zâmbind.

Când Richard voise la un moment dat să o spele pe cap, căzuse în cadă. Bărbatul imitase sunetele scoase de cadă, valuri de apă și gâlgâieli ale țevilor, iar ea râsese atât de tare, încât alunecase pe faianță.

— Bine, atunci expoziția de sâmbătă? Vernisajul e sâmbătă după-amiază.

— Dar sâmbătă e ziua în care trebuie să lucrez până la nouă. Nu pot să scap înainte de 9.30.

— Ah. Bine, atunci stau pe lângă școală și te aștept la colț la 9.30. Colțul dintre Forty-fourth și Fifth. Bine?

— Bine.

— Ceva noutăți azi?

— Nu. La tine?

— Nu. Mă duc mâine să mă interesez de rezervări pe vapoare. Te sun mâine-seară.

Până la urmă Therese n-a mai sunat-o pe Stella.

A doua zi a fost vineri, ultima zi de vineri dinainte de Crăciun și cea mai aglomerată zi de când se angajase Therese la Frankenberg – deși colegele îi spuseseră că sâmbăta putea fi mai rea. Oamenii se apăsau periculos de tare pe tejghelele din sticlă. Clienții pe care începea să-i servească se pierdeau, luați pe sus de fluviul de oameni de pe culoar. Era imposibil de imaginat cum ar mai fi încăput mai mulți oameni pe etajul aglomerat, însă lifturile continuau să aducă clienți.

— Nu înțeleg de ce nu închid ușile de la parter! i-a spus Therese domnișoarei Martucci, când umblau amândouă într-un raft cu marfă.

— Ce? i-a răspuns femeia, nereușind să o audă.

— Domnișoara Belivet! a strigat cineva și a răsunat un fluier.

Era doamna Hendrickson. Folosea un fluier pentru a se face auzită. Therese și-a croit drum spre ea, trecând printre vânzătoare și printre turnurile de cutii goale de pe jos.

— Te caută cineva la telefon, i-a spus femeia, arătând spre telefonul de lângă masa de împachetat cadouri.

Therese a făcut un gest de neputință, pe care însă doamna Hendrickson nu a apucat să-l vadă. Era imposibil să audă ceva

la telefon în vacarmul de acolo. Și știa că era, probabil, Richard care făcea o glumă. O mai sunase o dată la serviciu.

— Alo!

— Alo, este colega 645-A, Therese Belivet? s-a auzit vocea centralistei, pe deasupra bâzâielilor și a clicăitului. Vorbește!

— Alo! a rostit ea din nou, însă nu a auzit niciun răspuns. A tras telefonul de pe masă, mergând cu el până în magazie, câțiva metri mai departe. Firul nu era suficient de lung, așa că a rămas ușor încovoiată. Alo!

— Alo! a rostit vocea. Ei… voiam să-ți mulțumesc pentru felicitarea de Crăciun.

— Aaa. A, sunteți…

— Sunt doamna Aird. Tu mi-ai trimis felicitarea sau nu?

— Eu, da.

Se simțea dintr-odată cuprinsă de vinovăție, ca și cum ar fi fost surprinsă în timp ce comitea o crimă. A închis ochii și a încleștat mâna pe receptor, imaginându-și ochii inteligenți, zâmbitori, așa cum îi văzuse cu o zi înainte.

— Îmi pare foarte rău dacă v-a deranjat, a rostit Therese mecanic, cu vocea pe care o folosea de obicei când vorbea cu clienții.

Femeia a izbucnit în râs.

— E foarte amuzant, a rostit ea relaxată, iar Therese a sesizat în vocea ei pronunția leneșă pe care o auzise și ieri, care îi plăcuse atât de mult, așa că a zâmbit și ea.

— E amuzant? Cum așa?

— Trebuie să fii fata de la raionul de jucării.

— Da.

— A fost tare amabil din partea ta să-mi trimiți felicitarea, i-a spus politicoasă femeia.

Atunci a înțeles. Probabil crezuse că primise felicitarea de la un bărbat, vreun vânzător care o servise.

— A fost foarte plăcut să vă servesc, a rostit Therese.

— Da? De ce? Putea foarte bine să-și bată joc de Therese. Ei bine… Dacă tot e Crăciunul, ce-ar fi să ne întâlnim la o cafea, măcar? Sau la un pahar de ceva.

Therese a tresărit când ușa s-a deschis brusc și a apărut o fată care s-a proptit în fața ei.

— Da, mi-ar plăcea.

— Când? a întrebat-o femeia. Eu vin mâine dimineață în New York. Ce-ar fi să ne întâlnim la prânz? Poți mâine?

— Sigur că da. Am o oră de pauză, de la douăsprezece la unu, i-a răspuns Therese.

Își concentrase privirea asupra picioarelor fetei din fața ei, încălțate în mocasini fără tocuri, asupra gleznelor ei groase și a

gambelor îmbrăcate în ciorapi, butucănoase ca niște picioare de elefant.

— Vrei să ne întâlnim jos, la intrarea de pe Thirty-fourth, pe la douăsprezece?

— Bine. Eu…

Abia acum își amintise că a doua zi începea programul la unu fix. Avea dimineața liberă. A ridicat brațul, ferindu-se de avalanșa de cutii prăvălite de pe un raft de fata din fața ei. Fata însăși își pierduse echilibrul și amenința să cadă peste ea.

— Alo! a strigat ea încercând să acopere zgomotul făcut de cutii.

— Îmi pare rău, a spus nervoasă doamna Zabriskie, ieșind pe ușă la fel de intempestiv cum intrase.

— Alo! a repetat Therese.

Nu mai era nimeni pe fir.

4.

— Bună! a spus femeia zâmbind.

— Bună!

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Cel puțin o recunoscuse, și-a spus Therese.

— Preferi un restaurant anume? a întrebat-o femeia, pășind pe trotuar.

— Nu. Ar fi drăguț să găsim unul liniștit, dar în cartierul ăsta nu prea sunt.

— Nu ai timp să mergem până în East Side? Nu, așa e, nu ai timp dacă trebuie să te întorci peste o oră. Cred că știu eu un restaurant, la vreo două străzi de aici. Crezi că ai timp?

— Da, sigur că da.

Era deja 12.15. Therese știa că avea să întârzie teribil de mult, dar nu conta nici cât negru sub unghie.

Pe drum nu au făcut conversație. Din când în când, mulțimea le despărțea, iar la un moment dat femeia a privit-o pe Therese, pe deasupra unui cărucior plin cu rochii, și a zâmbit. Au intrat într-un restaurant cu grinzi din lemn și fețe de masă albe, în care, printr-o minune, era liniște, și care nu era plin nici pe jumătate. S-au așezat într-un separeu și femeia a comandat un cocktail Old Fashioned fără zahăr, invitând-o pe Therese să-și ia și ea unul sau un sherry. Când fata e ezitat, a trimis chelnerul cu comanda.

Și-a scos pălăria și și-a trecut mâna prin părul blond, o dată pe fiecare parte a cărării, apoi a privit-o pe Therese.

— Și de unde ți-a venit ideea asta simpatică de a-mi trimite o felicitare de Crăciun?

— Mi-am amintit de tine.

I-a privit cerceii delicați, cu perle micuțe, care, cumva, nu păreau mai deschise la culoare decât părul ei sau decât ochii. Therese o găsea frumoasă, cu toate că acum nu mai avea o imagine clară a figurii ei, fiindcă nu putea să o privească în ochi. Femeia a scos din poșetă un ruj și o oglindă, așa că Therese și-a concentrat privirea asupra rujului – era auriu, ca o bijuterie, și avea forma unui cufăraș. Ar fi vrut să-i privească gura, însă ochii cenușii, aflați atât de aproape, o intimidau – licăreau asemenea unor flăcări.

— Nu lucrezi aici de prea mult timp, nu?

— Nu. Doar de vreo două săptămâni.

— Și probabil nici n-o să mai rămâi mult.

I-a oferit lui Therese o țigară, iar ea a acceptat-o.

— Nu, o să am altă slujbă.

S-a aplecat spre brichetă, pe care femeia o ținea în mâna subțire, cu unghii roșii ovale, și o puzderie de pistrui.

— Și ai des inspirația de a trimite vederi?

— Vederi?

— Felicitări de Crăciun, a zâmbit femeia.

— Sigur că nu.

— Atunci, să ciocnim în cinstea Crăciunului, a rostit ea, atingându-și paharul de al lui Therese, și a băut. Unde locuiești? În Manhattan?

Therese i-a povestit. Locuia pe Sixty-third Street. Părinții ei muriseră. Locuia în New York de doi ani, iar înainte de asta făcuse școala în New Jersey. Nu i-a spus și că școala aceea fusese semireligioasă, episcopală. Nu a pomenit-o nici pe sora Alicia, pe care o adora și la care se gândea atât de des: la ochii ei de un albastru palid, la nasul ei dizgrațios și la asprimea ei iubitoare. Asta pentru că, din dimineața anterioară, sora Alicia fusese lăsată la o parte, neîncăpând comparație între ele două.

— Și în timpul liber ce faci?

Lampa de pe masă îi transforma ochii în argint, parcă erau inundați de o lumină lichidă. Până și perla din urechea ei părea vie, asemenea unui strop de apă pe care o simplă atingere l-ar fi putut distruge.

— Fac…

Oare trebuia să-i spună că de cele mai multe ori lucra la machetele de decor? Că schița și picta uneori, că decupa tot felul de lucruri, cum ar fi capete de pisici și siluete micuțe, pe care le așeza în decorurile pentru balet; dar că cel mai mult îi plăcea să facă plimbări lungi, oriunde, că cel mai mult îi plăcea să viseze? Therese simțea că nu era nevoie să-i spună. Simțea că ochii femeii nu puteau privi ceva fără a-l și înțelege complet. Therese a mai luat o gură din băutură – îi plăcea, cu toate că era, asemenea femeii din fața ei, înspăimântătoare și puternică.

Femeia a făcut un semn din cap către chelner, care le-a mai adus câte un pahar.

— Îmi place.

— Ce anume? a întrebat-o Therese.

— Îmi place că cineva mi-a trimis o felicitare, o persoană pe care nu o cunoșteam. Ăsta e genul de lucru care e frumos să se întâmple de Crăciun. Iar anul ăsta îmi place în mod deosebit.

— Mă bucur, a zâmbit Therese, întrebându-se dacă vorbea serios.

— Ești o fată foarte frumușică. Și foarte sensibilă, nu-i așa?

Parcă vorbea despre o păpușă, și-a spus Therese, cu atâta relaxare îi spusese că era frumușică.

— Cred că ești minunată, a rostit Therese, mânată de curajul insuflat de al doilea pahar, fără să-i pese cum suna, pentru că era sigură că femeia știa ce simțea.

A izbucnit în râs, lăsând capul pe spate. Era un sunet, mai melodios decât orice muzică și când râdea îi apărea o cută micuță la colțul ochilor. Apoi și-a țuguiat buzele roșii, trăgând din țigară. Preț de-o clipă, a privit dincolo de Therese, cu coatele pe masă și cu bărbia sprijinită în mâna în care ținea țigara. De la talia costumului croit pe trup până la umerii largi se contura o linie elegantă, la capătul căreia se afla capul ei delicat, cu părul blond și fin. Avea cam treizeci sau treizeci și doi de ani, și-a spus Therese, iar fiica ei, pentru care cumpărase valiza și păpușa, avea șase sau opt ani. Therese și-o putea imagina, cu părul blond, cu o expresie fericită, cu un trup suplu și bine proporționat, jucându-se mereu, voioasă, însă figura copilului, spre deosebire de a femeii, cu obraji înguști și o simetrie aproape nordică, era neclară, greu de descris. Și soțul? Pe el nu-l putea vedea deloc.

Therese a rostit:

— Presupun că ai crezut că un bărbat ți-a trimis felicitarea de Crăciun, nu?

— Așa e, a răspuns ea zâmbind. M-am gândit că putea fi trimisă de un bărbat de la raionul cu articole pentru schi.

— Îmi pare rău.

— Nu e nevoie, sunt încântată, i-a răspuns femeia, lăsându-se pe spate pe canapeluța separeului. Am mari îndoieli c-aș fi ieșit la prânz cu el. Nu, chiar sunt încântată.

Mirosul pregnant și ușor dulce al parfumului ei a ajuns din nou până la Therese, o mireasmă ce o ducea cu gândul la o mătase de un verde adânc, un miros doar al ei, precum cel al unei flori speciale. Therese s-a aplecat spre ea, privindu-și paharul. Voia să azvârle masa cât colo și să se arunce în brațele ei, să-și îngroape nasul în eșarfa verde-aurie pe care o purta prinsă strâns în jurul gâtului. Li s-au atins mâinile și, în locul acela, pielea lui Therese părea să ardă, parcă prinsese viață. Nu înțelegea de ce, dar așa era. I-a privit figura, așezată cumva din profil, și a trăit din nou, pentru o secundă, senzația aceea că o cunoștea. Știa foarte bine că nu trebuia să îi dea crezare. Nu o mai văzuse pe femeia aceea până atunci. Dacă ar mai fi întâlnit-o, cum ar fi putut uita? În tăcerea care s-a lăsat între ele, Therese avea senzația că fiecare aștepta ca cealaltă să vorbească, însă niciuna nu era stânjenită de liniște. Apoi le-a sosit mâncarea. Comandaseră piure de spanac cu ou, mirosea delicios a unt și aburea.

— Cum de locuiești singură? a întrebat-o femeia, iar Therese s-a trezit spunându-i povestea vieții ei.

Însă nu cu detalii obositoare. În șase propoziții, ca și cum ar fi contat mai puțin decât o poveste citită pe undeva. Și ce conta, oricum, dacă mama ei fusese de origine franceză, engleză sau ungară, dacă tatăl ei fusese un pictor irlandez sau un avocat din Cehoslovacia, dacă avusese succes sau nu, dacă mama ei o dusese la Ordinul Sfintei Margareta pe când era un bebeluș supărător ce bâzâia întruna, sau când era o fetiță de opt ani, supărătoare prin faptul că era melancolică tot timpul? Sau dacă fusese fericită acolo. Toate acestea nu mai contau, pentru că era fericită acum, începând din clipa aceea. Nu avea nevoie de părinți sau de trecut.

— Ce poate fi mai plictisitor decât trecutul? a spus Therese zâmbind.

— Poate doar acel viitor care este lipsit de trecut.

Therese nu a trebuit să stea pe gânduri. Așa era. Încă zâmbea, de parcă de-abia învățase să zâmbească și nu știa cum să se oprească. I-a zâmbit și femeia, amuzată, poate chiar își râdea de ea, s-a gândit Therese.

— Ce fel de nume este Belivet?

— E ceh. A fost schimbat, a început Therese să explice stingheră. Cel original era…

— Încă e foarte original.

— Al tău care e? Prenumele, vreau să zic.

— Numele meu? Carol. Să nu-mi spui niciodată *Carole.*

— Iar tu să nu-mi spui niciodată Therese, a rugat-o Therese, pronunțând „h”-ul.

— Cum îți place să fie pronunțat? *Therese*?

— Da, așa cum îl pronunți tu.

Carol îi pronunța numele în stil franțuzesc, *Terez.* Era obișnuită cu o mulțime de variațiuni, iar uneori și-l pronunța chiar ea diferit. Îi plăcea cum îl pronunța Carol și-i plăceau buzele ei în timp ce-l pronunțau. O dorință nedefinită, de care mai fusese vag conștientă înainte, s-a transformat acum într-o sete copleșitoare. Era absurd, o dorință atât de jenantă, încât Therese a gonit-o din minte.

— Ce faci în zilele de duminică? a întrebat-o Carol.

— Nu știu. Nimic deosebit. Tu ce faci?

— În ultima vreme nimic. Dacă vrei vreodată să vii pe la mine, te aștept. Cel puțin acolo unde locuiesc e aer curat. Vrei să vii duminica asta?

Ochii cenușii o priveau acum în față, iar pentru prima oară Therese le-a susținut privirea. Vedea în ei o sclipire de amuzament. Și mai ce? Curiozitate, dar și o provocare.

— Da, a răspuns Therese.

— Ești o fată tare ciudată.

— De ce?

— Parcă vii de pe altă lume.

5.

Richard stătea la colțul străzii și o aștepta sărind de pe un picior pe altul de frig. Ei nu-i era deloc frig în seara asta, cu toate că oamenii de pe străzi se zgribuleau în hainele groase. L-a luat pe Richard de braț, strângându-l tare, cu afecțiune.

— Ai intrat?

Therese întârziase zece minute.

— Sigur că nu. Te-am așteptat, i-a răspuns el lipindu-și buzele reci și nasul de obrazul ei. Ai avut o zi grea?

— Nu.

Era întuneric pe străzi în seara aceea, cu toate că unii stâlpi erau decorați cu luminițele de Crăciun. A privit figura lui Richard, luminată de flacăra chibritului. Fruntea netedă cobora abrupt deasupra ochilor îngușți, dându-i lui Therese senzația că ar fi putut să și lovească cu ea. Figura parcă îi era sculptată în lemn, netedă și naturală. I-a văzut ochii albaștri, ca niște petice neașteptate de senin în întunericul nopții.

Richard i-a zâmbit.

— Ești bine dispusă în seara asta. Vrei să ne plimbăm, să stăm de vorbă un pic? înăuntru nu se fumează. Vrei o țigară?

— Nu, mersi.

Au început să meargă. Galeria era chiar lângă ei, un șir de ferestre luminate, fiecare geam purtând o ghirlandă de Crăciun; se afla la etajul întâi al clădirii impozante.

A doua zi avea să o vadă pe Carol, a doua zi la ora unsprezece. Urmau să se întâlnească la doar zece străzi distanță, în mai puțin de douăsprezece ore. S-a întins din nou după brațul lui Richard și dintr-odată s-a simțit stânjenită. Spre est, pe Forty-third Street, a văzut constelația Orion, așternută perfect pe cer, între clădiri. Urmărise constelația și de la ferestrele școlii, și de la fereastra primului ei apartament din New York.

— Am făcut rezervările astăzi, i-a spus Richard. Vaporul *President Taylor* ridică ancora pe *7* martie. Am vorbit cu tipul de la bilete și cred că ne poate face rost de camere cu hublourile spre mare, dacă mă țin de capul lui.

— 7 martie?

A auzit un strop de entuziasm în propria voce, cu toate că acum nu mai voia deloc să meargă în Europa.

— Mai sunt vreo zece săptămâni, i-a spus Richard luând-o de mână.

— Ai cum să anulezi rezervarea, dacă eu nu pot să merg?

Ar fi putut să-i spună de pe acum că nu voia să meargă, însă el ar fi protestat imediat, cum mai făcuse și înainte când ea ezitase.

— Bine… bineînțeles, Terry! a răspuns el, izbucnind în râs.

Richard îi legăna ușor mâna în timp ce mergeau. Ca și cum erau iubiți, și-a spus Therese. Ceea ce simțea ea pentru Carol putea fi aproape ca dragostea, însă Carol era femeie. Nu era chiar o nebunie, dar cu siguranță era o fericire exaltată. „Dragoste" era un cuvânt caraghios, dar nici c-ar fi putut fi mai fericită decât era acum, mai fericită decât fusese de joi încoace.

— Mi-ar plăcea să împărțim una, a spus Richard.

— Ce să împărțim?

— Să împărțim o cameră! a izbucnit el în râs, iar Therese a observat că doi oameni care treceau pe lângă ei s-au întors să îi privească. Mergem să bem ceva, ca să sărbătorim? Putem să mergem la Mansfield, e chiar după colț.

— N-am dispoziție să stau jos. Hai să mergem mai târziu.

Au intrat la expoziție plătind doar jumătate din prețul biletului, mulțumită legitimației lui Richard de la școala de artă. Galeria era alcătuită dintr-un șir de încăperi cu tavanul înalt și covoare din pluș, un fundal opulent pentru reclame, desene, litografii, ilustrații și tot ce mai era afișat pe pereți, într-un amalgam ciudat. Richard zăbovea asupra unora dintre ele minute în șir, însă pe Therese mai curând o deprimau.

— Ai văzut-o pe-asta? a întrebat-o Richard.

Arăta spre un desen complicat ce înfățișa un mecanic care repara un fir telefonic – Therese îl mai văzuse undeva, însă în seara aceea chiar i se părea chinuitor să-l privească.

— Da.

Se gândea la altceva. Dacă nu se mai zgârcea la bani, strângându-i pentru călătoria în Europa – ceea ce fusese caraghios, oricum, pentru că nu avea de gând să meargă –, își putea cumpăra o haină nouă. Erau mereu reduceri imediat după Crăciun. Paltonul pe care îl avea acum era un fel de haină sport neagră și simțea mereu că arată ponosită în ea.

Richard a luat-o de braț.

— Am impresia că nu ai destul respect pentru tehnică, puștoaico.

Therese s-a încruntat ironică și l-a luat de braț. Se simțea dintr-odată foarte apropiată de el, relaxată și fericită cum fusese în seara în care îl întâlnise, la o petrecere de pe Cristopher Street, la care o dusese Frances Cotter. Richard fusese un pic amețit, cum nu se mai amețise niciodată de atunci, și vorbise despre cărți, oameni și politică mult mai frumos decât o făcuse de atunci încoace. Stătuse de vorbă cu

ea toată seara, iar Therese îl plăcuse pentru entuziasmul lui, pentru ambiția, pentru gusturile și antipatiile lui, pentru că fusese prima petrecere adevărată la care mersese, iar datorită lui fusese un succes.

— Văd că nu te mai uiți, a rostit el.

— E obositor. Eu sunt gata de plecare, dacă ești și tu.

La ieșire, s-au întâlnit cu câțiva cunoscuți ai lui Richard din Ligă: un tânăr, o fată și un tânăr negru. Richard le-a prezentat-o pe Therese. Ea își dădea seama că nu-i erau prieteni apropiați, dar chiar și așa bărbatul i-a anunțat pe toți că în martie aveau să plece în Europa. Păreau invidioși.

Afară, Fifth Avenue părea pustie și nerăbdătoare, ca un decor de scenă, așteptând să fie martora unor acțiuni dramatice. Therese mergea repede lângă Richard, cu mâinile în buzunare. Își pierduse mănușile în ziua aceea. Se gândea la a doua zi, la ora unsprezece. Se întreba dacă ar fi fost posibil să fie cu Carol și a doua zi, pe seară.

— Și mâine? a întrebat-o Richard.

— Mâine?

— Știi tu, te întrebaseră ai mei dacă ai vrea să vii duminică la cină.

Therese a ezitat, amintindu-și. Vizitase familia Semco în patru sau cinci după-amiezi. Luau o masă mare în jurul orei două și apoi domnul Semco, un bărbat scund cu chelie, voia să danseze cu ea polci și pe muzică populară rusească, pusă la fonograf.

— Apropo, știi că mama vrea să-ți facă o rochie? a continuat Richard. Are deja materialul, acum are de gând să-ți ia măsurile.

— O rochie… E atâta muncă!

Therese avea imaginea bluzelor brodate ale doamnei Semco, bluze albe cu rânduri nesfârșite de broderie. Doamna Semco era tare mândră de operele ei create cu croșeta. Therese simțea că nu putea accepta să depună atâta efort pentru ea.

— Îi face plăcere, a asigurat-o Richard. Deci ce zici? Vrei să vii mâine pe la prânz?

— Nu cred că vreau să vin duminica asta. N-au făcut planuri prea mari, nu?

— Nu, i-a spus Richard dezamăgit. Vrei să lucrezi mâine sau ceva?

— Da, așa aș prefera.

Nu voia ca Richard să știe despre Carol sau s-o cunoască.

— Nu vrei nici măcar să mergem cu mașina pe undeva?

— Nu cred, mulțumesc.

Acum nu-i mai făcea plăcere că o ținea de mână. Avea mâna umedă și rece ca gheața.

— Și crezi că nu te poți răzgândi?

— Nu, a clătinat ea din cap.

Putea spune ceva împăciuitor, niște scuze, dar nu voia să mintă, nu mai mult decât o făcuse deja. L-a auzit oftând și au continuat să meargă în tăcere o vreme.

— Mama vrea să-ți facă o rochie albă, cu dantelă pe margine. Nu mai poate de frustrare că nu e nicio fată în familie, cu excepția lui Esther.

Esther îi era verișoară prin alianță, iar Therese o văzuse o dată sau de două ori.

— Ce mai face Esther?

— Exact la fel.

Therese și-a desprins degetele din mâna lui Richard. I se făcuse brusc foame. În loc să ia cina, scrisese ceva, un fel de scrisoare pentru Carol, pe care nu o expediase și nici n-avea de gând s-o facă. Au luat autobuzul de la Third Avenue și apoi au pornit spre casa ei. Nu voia să-l invite pe Richard în apartament, dar a făcut-o oricum.

— Nu, mersi, o s-o șterg, i-a răspuns Richard. Ești într-o dispoziție ciudată azi. Parcă nu ești aici, ci undeva departe.

— Nu-i adevărat, a răspuns ea, simțind că nu se poate exprima și fiind frustrată de lucrul ăsta.

— Ba ești, se vede. În fond, nu…

— Ce? l-a îmboldit ea.

— Nu prea progresăm, nu? a întrebat-o el, cu o sinceritate bruscă. Dacă nici nu vrei să petreci duminicile cu mine, cum o să petrecem luni întregi în Europa?

— Ei bine… Dacă vrei să lăsăm totul baltă, Richard…

— Terry, te iubesc, a rostit el trecându-și exasperat mâna prin păr. Normal că nu vreau să las nimic baltă, dar…

S-a întrerupt iar. Therese știa ce voia să spună – că nu-i oferea aproape niciun gest de afecțiune –, însă nu o putea spune, pentru că știa foarte bine că ea nu-l iubea. Și atunci, cum s-ar fi putut aștepta la afecțiune? Simplul fapt că nu-l iubea o făcea pe Therese să se simtă vinovată: vinovată că accepta orice de la el, un cadou de ziua ei, o invitație la cină în familie, sau chiar timpul pe care i-l dedica el. Therese și-a apăsat și mai tare degetele pe balustrada de piatră.

— Bine… Știu. Problema e că nu te iubesc, a spus ea.

— Nu asta voiam să spun, Terry.

— Dacă vrei să anulezi totul – adică să nu te mai vezi deloc cu mine, fă-o.

Nu era prima oară când îl îndemna la așa ceva.

— Terry, știi că prefer să fiu cu tine decât cu orice altă femeie de pe lumea asta. E al naibii de greu.

— Atunci, dacă e greu…

— Mă iubești măcar vreun pic, Terry? în ce fel mă iubești?

Păi hai să numărăm felurile, s-a gândit ea.

— Nu te iubesc, dar îmi place de tine. În seara asta, acum câteva minute – a rostit ea, lăsând cuvintele să curgă indiferent cum sunau, pentru că erau adevărate – m-am simțit mai apropiată de tine ca niciodată.

Richard a privit-o lung, aproape neîncrezător.

— Da? a întrebat-o și a început să urce încet treptele, zâmbind, și s-a oprit chiar sub ea. Atunci… De ce nu mă lași să rămân la tine în seara asta, Terry? Doar să încercăm, vrei?

Își dăduse seama de la primul pas făcut că asta vrea să-i ceară. Acum se simțea nefericită și rușinată, îi părea rău pentru ea, dar și pentru el – era imposibil și era groaznic de penibil, pentru că ea nu voia să încerce. Existase întotdeauna acest blocaj imens: ea nu voia nici măcar să încerce. Astfel, totul era redus la un soi de jenă teribilă și atât, de fiecare dată când o ruga. Therese își amintea prima noapte în care îl lăsase să rămână la ea, iar la gândul acela i se strângea stomacul. Fusese orice, dar nu plăcut, și când erau în mijlocul acțiunii, ea întrebase: „Sigur o facem cum trebuie?” Cum putea să fie făcut corect, și totuși atât de neplăcut? se întrebase. Iar Richard răsese tare, cu atâta poftă încât o enervase. A doua oară fusese chiar mai rău, probabil pentru că Richard crezuse că toate greutățile fuseseră depășite. Fusese atât de dureros, încât îi dăduseră lacrimile, iar Richard îi ceruse iertare și-i spusese că l-a făcut să se simtă ca o brută. Ea protestase, spunându-i că nu era așa. Știa foarte bine că nu era o brută, că se comportase angelic, în comparație cu felul în care s-ar fi purtat Angelo Rossi, de exemplu, dacă s-ar fi culcat cu el în seara în care stătuse pe aceleași trepte, cerându-i același lucru.

— Terry, iubito…

— Nu, a rostit ea, regăsindu-și în sfârșit vocea. Pur și simplu nu pot în seara asta și nu pot nici să merg cu tine în Europa, a încheiat ea cu o sinceritate cumplită, lipsită de orice speranță.

Richard a rămas cu gura căscată. Therese nici nu-i putea privi fruntea încruntată.

— De ce?

— Pentru că… Pentru că nu pot, i-a răspuns ea, chinuindu-se să rostească fiecare cuvânt. Pentru că nu vreau să mă culc cu tine.

— Vai, Terry! a izbucnit el în râs. Îmi pare rău că te-am întrebat. Nu te mai gândi la asta, iubito, da? Și nici în Europa nu o vom face, da?

Therese și-a întors privirea, zărind din nou constelația Orion, aplecată într-un alt unghi, apoi l-a privit din nou pe

Richard. Nu pot, și-a spus ea. Trebuie să mă gândesc uneori la asta, pentru că știu că tu te gândești. Avea impresia că rostise cuvintele cu voce tare, că stăteau între ei ca un zid, cu toate că nu se auzise nimic. Mai rostise cuvintele acelea în fața lui, demult, o dată în camera ei și o dată în Prospect Park, când desfășura frânghia unui zmeu. Dar el nu le lua în seamă, și ce putea să mai facă acum, să le repete?

— Vrei să urci un pic? l-a întrebat, chinuită de ea însăși, de o rușine pe care nu și-o putea explica.

— Nu, a răspuns Richard râzând ușor și făcând-o să se simtă și mai rușinată, cu toleranța și înțelegerea lui. Nu, o să merg acasă. Noapte bună, scumpo. Te iubesc, Terry.

Și, aruncându-i o ultimă privire, a plecat.

6.

Therese a ieșit din casă și a privit în jur, dar străzile erau goale, ca în orice dimineață de duminică. Vântul se arunca furios asupra colțului clădirii Frankenberg, ca și cum era furios că nu găsea nicio siluetă umană care să i se opună.

Nimeni în afară de mine, s-a gândit Therese, zâmbindu-și strengărește.

Ar fi putut găsi un loc de întâlnire mai potrivit. Vântul o biciuia peste obraji. Carol întârziase un sfert de oră. Dacă nu venea, probabil că avea s-o aștepte toată ziua și toată noaptea. De la gura metroului a apărut o siluetă subțire, o femeie grăbită, într-o haină neagră lungă, sub marginea căreia picioarele se mișcau atât de repede, încât părea că se învârteau pe o rotiță.

Apoi Therese s-a întors și a văzut-o pe Carol într-o mașină oprită pe partea cealaltă a străzii. A traversat spre ea.

— Bună! a strigat Carol, aplecându-se să-i deschidă portiera.

— Bună! Am crezut că nu mai vii.

— Îmi pare tare rău că am întârziat. Ai înghețat de frig?

— Nu.

S-a urcat în mașină și a tras portiera după ea. Era cald înăuntru – mașina era de un verde-închis, tapițată cu piele de un verde-închis. Carol a început să conducă încet spre vest.

— Vrei să mergem acasă? Unde ai vrea să mergem?

— Nu contează.

Zărise pistrui pe nasul lui Carol. Părul blond, scurt, care o ducea pe Therese cu gândul la un parfum luminos, era prins cu eșarfa verde-aurie pe post de bentiță.

— Hai să mergem acasă. E tare frumos peisajul de acolo.

Mașina urca cu ușurință un deal. Era ca și cum s-ar fi aflat într-un munte atotputernic, ce putea înlătura orice din fața lui, însă îi era cu totul supus lui Carol.

— Ție îți place să conduci? a întrebat-o Carol fără să o privească. Ținea între buze o țigară. Conducea cu mâinile așezate ușor pe volan, ca și cum n-ar fi fost mare lucru, ca și cum ar fi stat relaxată pe un fotoliu, undeva, fumând o țigară. De ce ești așa tăcută?

Au intrat în Tunelul Lincoln. Therese s-a simțit cuprinsă de un entuziasm inexplicabil în timp ce privea prin parbriz. Și-ar fi dorit ca tunelul să se prăbușească, omorându-le pe amândouă; ca trupurile lor neînsuflețite să fie găsite împreună. Simțea că femeia o privea din când în când.

— Ai luat micul dejun?

— Nu, i-a răspuns Therese.

Probabil era palidă. Avusese de gând să ia micul dejun, dar scăpase sticla cu lapte în chiuvetă, așa că se lăsase păgubașă.

— Bea niște cafea. E acolo, în termos.

Au ieșit din tunel, iar Carol a tras pe dreapta.

— Uite, i-a spus, făcând semn din cap spre termosul care se afla între ele, pe bancheta din spate.

Apoi a luat chiar ea termosul și a turnat cafea în ceașcă – lichidul maroniu-deschis aburea.

Therese a privit recunoscătoare cafeaua.

— De unde e?

— Întotdeauna vrei să știi de unde sunt lucrurile?

Cafeaua era foarte tare și doar un pic dulce. Când ceașca se golise pe jumătate, Carol a pornit din nou mașina. Therese era tăcută. Despre ce-ar fi putut să vorbească? Despre brelocul sub formă de trifoi cu patru foi auriu, pe care scria numele și adresa lui Carol, ce atârna de cheile mașinii? Despre târgurile de brazi pe lângă care treceau? Despre pasărea solitară care zbura deasupra câmpului ce semăna cu o mlaștină? Nu. Doar lucrurile pe care i le scrisese lui Carol în biletul neexpediat meritau spuse. Dar asta era imposibil.

— Îți place peisajul? a întrebat-o Carol în timp ce se angaja pe un drum secundar.

Tocmai trecuseră printr-un orășel. Acum, pe drumul ce se unduia într-o curbă, se apropiau de o casă albă, cu două niveluri, ale cărei aripi laterale semănau cu labele unui leu care se odihnea.

Avea un ștergător de picioare din metal, o cutie poștală mare, din alamă strălucitoare, din spatele casei se auzea lătratul unui câine, iar dincolo de copaci se zărea un garaj. Casa mirosea a mirodenii și a ceva dulce, care nu era parfumul lui Carol. În spatele ei, ușa s-a închis cu un țăcănit ușor, ferm. Therese s-a întors și a văzut că o privea nedumerită, cu gura întredeschisă a surpriză; avea impresia că în clipa următoare Carol avea s-o întrebe „Ce cauți aici?”, ca și cum ar fi uitat sau n-ar fi avut de gând s-o aducă acasă.

— Nu e nimeni în casă, doar menajera, și ea e departe, i-a spus Carol ca și cum ar fi răspuns unei întrebări puse de ea.

— E o casă frumoasă, a rostit Therese și a văzut că zâmbetul lui Carol trăda nerăbdare.

— Dă-ți jos haina.

Carol și-a desfăcut eșarfa și și-a trecut mâinile prin păr.

— Nu vrei un mic dejun? E aproape douăsprezece.

— Nu, mulțumesc.

Carol s-a uitat în jurul camerei de zi, cu aceeași nemulțumire nedumerită pe față.

— Hai să mergem sus, e mult mai plăcut.

Therese a urmat-o de-a lungul scării largi din lemn, dincolo de un tablou în ulei ce înfățișa o fetiță cu părul blond și bărbia pătrățoasă, ca a lui Carol, dincolo de o fereastră prin care a zărit preț de o clipă doar o cărare în formă de S și o fântână cu o statuie albastră-verzuie. Sus se afla un hol scurt, cu patru sau cinci camere. Carol a intrat într-o încăpere cu covorul și pereții verzi și a luat o țigară dintr-o cutie aflată pe masă. A privit-o pe Therese în timp ce o aprindea.

Therese nu știa ce să facă și ce să spună, iar în același timp simțea că cealaltă aștepta un gest din partea ei. A studiat camera simplă, cu covorul verde-închis și cu băncuța de lângă perete, pe care se aflau perne verzi; în centru era o masă simplă, dintr-un lemn deschis la culoare. O cameră de relaxare, s-a gândit Therese, deși semăna mai mult cu un birou, fiindcă erau o mulțime de cărți și de discuri.

— Asta e încăperea mea preferată, i-a spus Carol, ieșind din ea. Dar camera mea e aici.

Therese a privit spre camera de vizavi. Avea o tapiserie cu flori și lemnărie deschisă la culoare, asemănătoare mesei din camera cealaltă. Deasupra măsuței de toaletă era o oglindă simplă și în toată încăperea domnea o atmosferă luminoasă, cu toate că nu pătrundea nicio rază de soare. Patul era dublu, iar pe biroul închis la culoare din partea cealaltă a încăperii erau câteva perii de cap. Therese a căutat degeaba o fotografie care să-l înfățișeze pe soțul lui Carol. Pe măsuța de toaletă era o fotografie cu Carol, care ridica în brațe o fetiță blondă. Tot acolo se afla o fotografie cu ramă de argint ce înfățișa o femeie cu părul buclat și întunecat la culoare, care zâmbea larg.

— Ai o fetiță, nu-i așa?

Carol a deschis un dulap mascat în lambriurile de pe hol.

— Da. Vrei o coca-cola?

Acum răsuna și mai tare huruitul frigiderului. În toată casa nu se auzea nimic, cu excepția zgomotului făcut de frigidere. Therese nu voia băutura rece, însă a luat sticla și a pornit cu ea jos, după Carol, trecând prin bucătărie și ieșind în curtea pe care o văzuse pe geam. Dincolo de fântână erau o mulțime de plante înalte și înfășurate în saci din pânză groasă. Semănau cu ceva, cum stăteau acolo grupate, însă Therese nu-și dădea seama cu ce. Carol a strâns o frânghie pe care o slăbise vântul. În fusta din lână grea și puloverul albastru, silueta ei părea solidă, puternică, într-un echilibru perfect cu figura ei, însă nu și cu gleznele subțiri.

Carol a părut să uite de ea timp de câteva minute, mișcându-se încet și călcând încrezătoare cu picioarele încălțate în mocasini, ca și cum în grădina aceea rece, fără flori, se simțea, în sfârșit, în largul ei. Pentru că părea să ignore complet frigul mușcător, Therese a încercat să-i urmeze exemplul.

— Ce-ai vrea să facem? a întrebat-o Carol. Să mergem la o plimbare? Să ascultăm niște muzică?

— Eu mă simt foarte bine așa.

I se părea că era preocupată de ceva și că regreta că o invitase acasă. S-au întors la ușa de la capătul cărării din grădină.

— Și-ți place slujba ta? a întrebat-o Carol în bucătărie, cu același aer distant. Se uita în frigiderul imens. A scos din el două farfurii acoperite cu hârtie cerată. Eu aș mânca ceva, ce zici?

Therese voise să-i povestească despre slujba de la Teatrul Back Cat. Trebuia să conteze măcar asta, credea ea, era singurul lucru important pe care-l putea spune despre ea însăși, însă nu era momentul potrivit. A răspuns încet, încercând să pară la fel de dezinvoltă cum era Carol, însă își dădea seama că i se ghicea timiditatea.

— Presupun că e educativă. Învăț cum să fiu hoață, mincinoasă și poetă în același timp.

Therese s-a lăsat pe spătarul scaunului, pentru ca fruntea să i se afle în locul călduț pe care îl lumina soarele. Voise să adauge „Și cum să iubesc”. Nu mai iubise pe nimeni înainte de Carol, nici măcar pe sora Alicia.

Carol a privit-o lung.

— Și cum devii poetă?

— Având sentimente… Prea multe, presupun, a răspuns Therese stingheră.

— Și hoață cum devii? Carol și-a lins degetul mare și s-a încruntat. Vrei niște budincă de caramel?

— Nu, mulțumesc. Încă nu am furat nimic, dar sunt sigură că e ușor. Sunt peste tot portofele și e ușor să iei unul. Acolo se fură și carnea cumpărată pentru cină, a încheiat ea râzând.

Era bine să râdă împreună cu Carol de treaba asta, era bine să râdă cu Carol despre orice.

Au mâncat friptură rece de pui, sos de coacăze, măsline verzi și țelină albă crocantă. Dar Carol și-a lăsat farfuria și a mers în camera de zi. S-a întors cu un pahar cu whisky, adăugând în el apă de la chiuvetă. Therese o urmărea cu privirea. Apoi, preț de o clipă nesfârșită, s-au privit una pe alta. Carol stătea în picioare, în pragul ușii, iar Therese la masă, privind-o peste umăr.

Carol a întrebat-o încet:

— Cunoști multă lume la magazin în felul ăsta? N-ar trebui să fii mai atentă cu cine legi o conversație?

— A, da, a spus Therese zâmbind.

— Sau cu cine ieși la masa de prânz? au scăpărat ochii lui Carol. Poți să dai peste un obsedat. Și-a învârtit ușor băutura în paharul fără gheață și apoi a băut-o dintr-o înghițitură, brățările subțiri din argint zăngănind pe pahar. Ei bine… cunoști mulți oameni în felul ăsta?

— Nu.

— Nu mulți? Doar trei sau patru?

— Ca tine? i-a înfruntat Therese privirea.

Carol o privea fix, ca și cum i-ar fi poruncit să mai spună ceva. Apoi a lăsat jos paharul și a pornit spre camera de zi.

— Știi să cânți la pian?

— Un pic.

— Vino să cânți ceva. Iar când Therese a încercat să refuze, i-a spus pe un ton poruncitor: A, chiar nu mă interesează cât de bine cânți. Doar vino și cântă ceva.

Therese a cântat ceva de Scarlatti, o bucată muzicală învățată când era la cămin. Carol ședea pe un scaun din partea opusă a încăperii, relaxată și nemișcată, nici măcar nu sorbea din noul pahar cu whisky și apă. Therese a cântat *Sonata în do major,* care era destul de lentă și ușoară, însă ei îi părea plictisitoare, apoi pretențioasă în părțile de tremolo, și s-a oprit. Era prea mult, mâinile ei se aflaseră pe claviatura la care cânta Carol, Carol o asculta cu ochii pe jumătate închiși, se afla în casa lui Carol, iar muzica o făcea să se piardă, o făcea neajutorată. Suspinând, și-a lăsat mâinile în poală.

— Ai obosit? a întrebat-o Carol calmă.

Nu era o întrebare despre clipa aceea, ci despre întreaga ei viață.

— Da.

Carol a venit în spatele ei, așezându-și mâinile pe umerii lui Therese. Și le amintea perfect – două mâini flexibile și puternice, cu tendoanele delicate ce tresăltau la fiecare apăsare. Părea c-a trecut un secol în timp ce mâinile ei au înaintat spre gât și apoi spre bărbie, un secol de tumult atât de intens, încât a umbrit plăcerea simțită când Carol i-a lăsat capul pe spate și i-a sărutat ușor fruntea, acolo unde pielea se întâlnea cu părul moale. Therese nu a simțit deloc sărutul.

— Vino cu mine, a spus Carol.

Therese a urmat-o pe scări. A apucat strâns balustrada, iar în clipa aceea și-a amintit de doamna Robichek.

— Cred că nu ți-ar strica un pui de somn, i-a spus Carol, dând la o parte cuvertura cu flori și pătura de sub ea.

— Mulțumesc, nu mi-e foarte…

— Descalță-te, i-a spus Carol cu blândețe, dar pe un ton ce o obliga să o asculte.

Therese a privit patul. Nu dormise aproape deloc cu o noapte înainte.

— Nu cred că pot să adorm, dar dacă se întâmplă…

— Te trezesc eu în jumătate de oră.

După ce s-a întins, Carol a învelit-o cu pătura. S-a așezat pe marginea patului.

— Câți ani ai, Therese?

Therese a privit-o, știind că nu-i putea înfrunta privirea, dar a înfruntat-o oricum; nu-i păsa dacă avea să moară în clipa aceea, dacă ar fi strangulat-o Carol, așa moale și vulnerabilă cum era, o intrusă în patul ei.

— Nouăsprezece.

Cât de bătrână părea! mai bătrână decât dacă ar fi avut nouăzeci și unu de ani.

Sprâncenele lui Carol s-au încruntat, cu toate că a zâmbit vag. Therese avea impresia că se gândea atât de intens la ceva, încât dacă ar fi întins mâna ar fi putut atinge gândul ce zăbovea între ele. Apoi Carol și-a strecurat mâinile sub umerii ei, și-a aplecat capul spre gâtul lui Therese. Therese a simțit cum tensiunea din trupul lui Carol dispare odată cu oftatul ce i-a încălzit ei gâtul, purtând parfumul din părul lui Carol.

— Ești o copilă, a spus Carol, ca pe un reproș. A ridicat capul. Ce ai vrea?

Therese și-a amintit la ce se gândise în restaurant și a scrâșnit din dinți de rușine.

— Ce ai vrea? a repetat Carol.

— Nimic, mulțumesc.

Carol s-a ridicat, a mers până la măsuța de toaletă și și-a aprins o țigară. Therese a privit-o printre pleoapele pe jumătate închise – o îngrijora neliniștea lui Carol, însă îi plăcea țigara, îi plăcea să o vadă fumând.

— Ce ai vrea, ceva de băut?

Therese știa că se referă la apă. Știa din blândețea și grija cu care îi vorbea, ca și cum ar fi fost o copilă bolnavă. Apoi Therese a răspuns:

— Cred c-aș vrea un pic de lapte cald.

Carol a zâmbit.

— Un pic de lapte cald, a repetat ea ironică.

Apoi a ieșit din cameră.

Therese a rămas într-un purgatoriu de neliniște și somnolență, până când Carol s-a întors cu laptele, într-o ceașcă albă cu pereții drepți, pe o farfurioară; ținea farfurioara și toarta ceștii, așa că a închis ușa cu piciorul.

— L-am lăsat să dea în clocot și acum are pojghiță, i-a spus Carol enervată. Îmi pare rău.

Dar lui Therese îi plăcea pentru că știa că așa era Carol, se gândea intens la ceva și lăsa laptele să dea în clocot.

— Așa îți place? Simplu?

Therese a încuviințat din cap.

— Uf, a oftat Carol și s-a așezat pe brațul unui fotoliu, privind-o.

Therese se sprijinea într-un cot. Laptele era atât de fierbinte, încât la început nici nu l-a putut atinge cu buzele, înghițiturile mici pe care reușea să le soarbă se răspândeau în gura ei și eliberau un melanj de arome organice. Laptele părea să aibă gust de os și sânge, de carne fierbinte, sau de păr, era nesărat ca o cretă și cu toate acestea plin de viață ca un embrion ce crește. A fost fierbinte până la fundul ceștii, iar Therese l-a băut dintr-o suflare, așa cum oamenii din basme beau poțiunea care îi va transforma, sau așa cum războinicul nevinovat bea otrava care îl va ucide.

Apoi a venit Carol și i-a luat ceașca. Deși era ametită, a auzit-o pe Carol punându-i încă trei întrebări: una despre fericire, una despre magazin și una despre viitor. Therese s-a auzit răspunzând. Și-a auzit vocea trăncănind de zor, ca un aer pe care nu-l poți stăpâni și și-a dat seama că lăcrima. Îi povestea lui Carol despre tot ce o înspăimânta și îi repugna, despre singurătatea ei, despre Richard și despre dezamăgirile uriașe. Despre părinții ei. Mama ei nu murise, însă Therese nu o mai văzuse de când avea paisprezece ani.

Carol îi punea întrebări și ea răspundea, cu toate că nu voia să vorbească despre mama ei. Nu era importantă, nici măcar nu se număra printre marile dezamăgiri. Tatăl ei – da. Cu el era altceva. Murise când Therese avea șase ani – un avocat de origine cehoslovacă, ce își dorise toată viața să fie pictor. Era altfel, blând, înțelegător, nu ridicase niciodată vocea la femeia care îl critica întruna fiindcă nu reușise să fie nici avocat bun, nici pictor talentat. Nu fusese niciodată puternic și murise de pneumonie. Însă Therese hotărâse că mama ei îl ucisese.

Carol o tot întreba, așa că Therese i-a povestit cum o dusese mama ei la școală în Montclair, când avea opt ani, cum după aceea o vizitase foarte rar, călătorind mult prin țară. Fusese pianistă – nu una de prima mână, nici gând, însă era insistentă și așa își găsea mereu de lucru. Iar când Therese avea cam zece ani, mama ei se recăsătorise. Therese o vizitase în noua ei casă din Long Island, într-o vacanță de Crăciun, și o invitaseră să rămână la ei, dar nu ca și cum ar fi vrut cu adevărat să rămână. Lui Therese nu-i plăcea noul soț, Nick, fiindcă semăna perfect cu mama ei – masiv și brunet, cu o voce puternică, cu gesturi

violente și pline de pasiune. Therese era sigură că aveau să se înțeleagă perfect. Mama ei era deja gravidă, iar între timp făcuseră doi copii. După o săptămână petrecută cu ei, Therese se întorsese la cămin. După aceea, mama ei o mai vizitase de trei-patru ori, de fiecare dată cu câte un cadou pentru ea – o bluză, o carte, o dată îi adusese o trusă de cosmetice pe care Therese o detestase pentru că îi aducea aminte de genele sfărâmicioase și rimelate ale mamei ei. Erau cadouri oferite cu stânjeneală, ca niște propuneri de armistițiu ipocrite. O dată îl adusese și pe băiețel, fratele ei vitreg, iar Therese își dăduse seama în clipa aceea că era o străină. Mama ei nu îl iubise pe tatăl lui Therese, hotărâse să o lase la opt ani în internatul unei școli, așa că de ce se mai obosea acum să o viziteze, să se poarte ca o mamă? Therese ar fi preferat să nu aibă părinți deloc, ca jumătate dintre fetele din școală. În cele din urmă, Therese îi spusese că nu voia s-o mai viziteze. Femeia o ascultase. Și expresia aceea – rușinată, ranchiunoasă, privirea oblică, neliniștită a ochilor căprui, zvâcnetul unui zâmbet nervos și apoi tăcere – era ultimul lucru pe care și-l amintea despre mama ei. Avea cincisprezece ani. Surorile de la școală știau că mama ei nu-i mai scria. I-au cerut ele să o facă, și i-a scris, însă Therese nu i-a răspuns. Apoi a venit absolvirea, când avea șaptesprezece ani, iar școala i-a cerut mamei ei două sute de dolari. Therese nu voia niciun ban de la ea și crezuse că nici nu i-ar fi dat, însă mama ei a trimis banii, iar Therese i-a acceptat.

— Îmi pare rău că i-am acceptat. N-am mai spus asta nimănui în afară de tine. Într-o bună zi o să-i dau înapoi.

— Asta e o aiureală, i-a spus Carol cu blândețe. Stătea pe brațul fotoliului, cu bărbia sprijinită în palmă, cu ochii ațintiți asupra lui Therese și zâmbea. Erai un copil. Atunci când nu o să mai simți nevoia să-i înapoiezi banii, vei ști că ai devenit un adult.

Therese nu a răspuns.

— Crezi că nu ai să mai vrei să o vezi niciodată? Nici peste câțiva ani?

Therese a clătinat din cap. Zâmbea, însă ochii îi erau plini de lacrimi.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

— Richard știe toată povestea?

— Nu. Doar că mama trăiește. Contează? Nu asta e important.

Avea sentimentul că, dacă ar fi plâns suficient, ar fi reușit să se curețe de toate – de oboseală, de singurătate și dezamăgire –, ca și cum s-ar fi aflat în înseși lacrimile ei. Și se bucura că, acum, Carol o lăsase singură. Stătea în picioare lângă măsuța

de toaletă, cu spatele la ea. Therese zăcea nemișcată în pat, sprijinită în cot, copleșită de hohotele de plâns pe jumătate înăbușite.

— Nu am să mai plâng niciodată, a spus ea.

— Ba da, o să mai plângi, a rostit Carol și s-a auzit fâșâitul unui chibrit.

Therese a mai luat un șervețel de pe noptieră și și-a suflat nasul.

— Și cine mai este în viața ta, în afară de Richard? a întrebat Carol.

Fugise de toți oamenii din viața ei. Fuseseră Lily, domnul și doamna Anderson, în prima casă în care locuise în New York. Frances Cotter și Tim de la Pelican Press. Lois Vavrica, o fată care trăise și ea la cămin, în Montclair. Și cine mai era? Familia Kelly, care locuia la etajul doi din casa doamnei Osborne. Și Richard.

— Când am fost concediată luna trecută, i-a povestit Therese, mi-a fost rușine și m-am mutat…

S-a oprit.

— Te-ai mutat unde?

— N-am spus nimănui unde, doar lui Richard. Pur și simplu am dispărut. Cred că l-am considerat un fel de nou început în viață, dar de fapt îmi era rușine. Nu voiam să știe nimeni unde sunt.

Carol a zâmbit.

— Ai dispărut? îmi place. Și cât de norocoasă ești că o poți face! Ești liberă. Înțelegi asta?

Therese n-a zis nimic.

— Nu, și-a răspuns Carol singură.

Lângă ea, pe măsuța de toaletă, un ceas gri pătrățos ticăia încet și, așa cum făcuse de o mie de ori la magazin, Therese a citit ora și i-a atribuit o semnificație. Era 4.15 și încă puțin, iar ea a fost cuprinsă dintr-odată de teama că stătuse în pat prea mult, că poate Carol aștepta pe cineva.

Apoi a răsunat țârâitul telefonului, brusc și lung, ca țipătul unei femei isterice, iar ele au tresărit, privindu-se lung una pe alta.

Carol s-a ridicat în picioare și a lovit cu ceva în palmă de două ori, așa cum făcuse cu mănușile în magazin. Telefonul a țipat din nou, iar Therese era sigură că acum avea să arunce obiectul pe care îl ținea în mână. Avea să-l izbească de perete. Însă Carol s-a întors ușor, a lăsat pe masă obiectul acela și a ieșit din încăpere.

Therese auzea vocea lui Carol din hol. Nu voia să distingă ce spunea. S-a ridicat, s-a îmbrăcat și și-a pus pantofii. Apoi a văzut ce era obiectul pe care îl ținuse Carol în mână. Era un

încălțător din lemn bej. Oricine altcineva l-ar fi aruncat cât colo, și-a spus Therese. Apoi a găsit un cuvânt care descria perfect ce simțea față de Carol: era mândră de ea.

Auzea vocea lui Carol vorbind pe același ton calm. A deschis ușa, auzind apoi și cuvintele:

— Am o musafiră. Eu cred că-i un motiv excelent. Ce motiv mai bun…? De ce nu mâine? Dacă tu…

Apoi nu s-a mai auzit niciun sunet până la primul pas al lui Carol pe trepte, iar Therese a știut că persoana cu care vorbise îi închisese în nas. Cine îndrăznea? s-a întrebat Therese.

— N-ar trebui să plec?

Carol a privit-o ca atunci când de-abia intraseră în casă.

— Doar dacă vrei tu să pleci. Nu trebuie. Dacă vrei, facem o plimbare cu mașina mai târziu.

Își dădea seama și singură – Carol nu voia să meargă la o plimbare cu mașina. A început să aranjeze patul.

— Lasă-l, i-a spus Carol de pe hol. Închide ușa și gata.

— Cine vine?

Carol s-a întors și a intrat în camera verde.

— Soțul meu, a răspuns ea. Hargess.

Apoi la parter a răsunat soneria de două ori, iar în același timp s-a auzit sunetul yalei deschise.

— Nu ne încheiem azi socotelile, a murmurat Carol. Coboară și tu, Therese.

Therese se simțea dintr-odată teribil de înfricoșată, însă nu de bărbat, ci de enervarea lui Carol față de sosirea lui.

El urca deja scările. Când a văzut-o pe Therese, a încetinit pasul, cu o expresie nedumerită, iar apoi și-a îndreptat privirea spre Carol.

— Harge, aceasta este domnișoara Belivet. El e domnul Aird.

— Mă bucur de cunoștință, a rostit Therese.

Harge a privit-o numai în treacăt, însă ochii lui albaștri neliniștiți au analizat-o din cap până în picioare. Era un bărbat solid, cu o figură cam rozalie. O sprânceană era mai sus decât cealaltă, ridicându-se ca și cum ar fi fost în permanență în alertă – părea deformată de o cicatrice.

— Mă bucur de cunoștință, i-a răspuns el, iar apoi s-a întors spre Carol: îmi pare rău că vă deranjez. Vreau doar să iau câteva lucruri. A trecut pe lângă ea și a deschis ușa unei încăperi în care Therese nu intrase deloc. Lucruri pentru Rindy, a adăugat el.

— Cai verzi pe pereți, adică? l-a întrebat Carol.

Bărbatul n-a răspuns nimic.

Carol și Therese au coborât la parter. În camera de zi, Carol s-a așezat, însă Therese a rămas în picioare.

— Mai cântă puțin, dacă vrei, a rostit Carol.

Therese a scuturat din cap.

— Cântă ceva, i-a cerut Carol pe un ton ferm.

Therese era speriată de apariția unei mânii albe, neașteptate în ochii ei.

— Nu pot, a răspuns Therese, încăpățânată ca un catâr.

Iar Carol a cedat. Ba chiar a zâmbit.

Au auzit pașii rapizi ai lui Harge străbătând holul și apoi oprindu-se, iar după aceea coborând treptele încet. În cele din urmă au apărut și silueta lui înveșmântată în negru și capul lui, cu părul blond și pielea rozalie.

— Nu găsesc setul de acuarele. Credeam că e la mine în cameră, a spus el pe un ton plângăcios.

— Știu eu unde e, a spus Carol ridicându-se și pornind spre trepte.

— Presupun că vrei să îi trimiți ceva de Crăciun, a rostit bărbatul.

— Mersi, i le dau eu.

Tocmai au divorțat, s-a gândit Therese, sau sunt pe cale să divorțeze.

Harge o privea lung. Pe figura lui era zugrăvită o expresie concentrată, în care se îmbinau, în mod straniu, neliniștea și plictiseala. Pielea din jurul gurii îi era fermă și greoaie, rotunjindu-se spre linia gurii, astfel încât părea că nu are buze.

— Ești din New York? a întrebat-o el.

Therese a simțit în întrebarea lui dispreț și lipsă de politețe, care au usturat-o ca o palmă peste față.

— Da, din New York.

Tocmai era gata să-i pună altă întrebare, când și-a făcut apariția Carol. Therese se pregătise sufletește să fie singură cu el minute în șir. Acum s-a relaxat, înfiorându-se ușor, iar el i-a observat reacția.

— Mersi, a rostit el, luând cutia din mâna lui Carol.

A mers să-și ia haina, pe care Therese o observase pe divan, întinsă cu mânecile desfăcute, ca și cum ar fi purtat o luptă și voia să pună stăpânire pe casă.

— La revedere, i-a spus Harge. Și-a pus haina pe el în drum spre ușă. E prietenă cu Abby? a murmurat el.

— E prietenă cu mine, i-a răspuns Carol.

— Îi duci tu cadourile lui Rindy? Când?

— Ce-ar fi dacă nu i-aș lua niciun cadou, Harge?

— Carol… S-a oprit pe verandă, iar Therese a auzit cu greu ceva despre faptul că făcea situația și mai neplăcută. Apoi: Acum merg să o văd pe Cynthia. Poți să mă opresc pe drumul de întoarcere? O să fie înainte de opt.

— Ce rost are, Harge? l-a întrebat Carol obosită. Mai ales când te porți atât de dezagreabil.

— Pentru că e vorba despre Rindy, i-a răspuns el, iar apoi vocea i s-a stins în câteva fraze imposibil de înțeles.

Apoi, câteva clipe mai târziu, Carol s-a întors singură și a închis ușa. S-a sprijinit de ea cu mâinile la spate, iar apoi au auzit motorul mașinii ce demara. Probabil Carol acceptase să se vadă cu el în seara aceea, și-a spus Therese.

— O să plec, a rostit Therese.

Carol nu a spus nimic. De data aceasta, în tăcerea dintre ele era ceva sumbru, iar Therese a devenit tot mai stânjenită.

— Era mai bine să fi plecat deja, nu?

— Da. Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru Harge. Nu e mereu atât de necioplit. A fost o greșeală să-i spun că am o musafiră, de la bun început.

— Nu contează.

Carol s-a încruntat un pic și a rostit cu greu:

— Te superi dacă te las să mergi acasă cu trenul, în loc să te duc cu mașina?

— Nu.

Nu ar fi suportat să o ducă acasă cu mașina și apoi să se întoarcă singură pe întuneric.

Și în mașină au fost tăcute. Therese a deschis portiera imediat ce au oprit în dreptul gării.

— E un tren în vreo patru minute, i-a spus Carol.

Therese s-a repezit s-o întrebe:

— Ne mai vedem?

Carol i-a zâmbit doar, ca un mic reproș, în timp ce geamul dintre ele se ridica.

— *Au revoir,* a spus ea.

Bineînțeles, bineînțeles că se vor vedea din nou, și-a spus Therese. Ce întrebare idioată!

Mașina a dat cu spatele și a dispărut în întuneric.

Therese jinduia după magazin, jinduia după ziua de luni, pentru că luni ar fi putut veni Carol pe acolo. Dar era prea puțin probabil. Marți era Ajunul Crăciunului. Însă cu siguranță Therese ar fi putut să-i dea un telefon, fie și numai ca să îi ureze „Crăciun fericit!”

După aceea nu a mai existat niciun moment în care să nu o vadă pe Carol în fața ochilor, iar tot ce vedea – vedea prin ochii lui Carol. Seara aceea, străzile întunecate ale New York-ului, ziua următoare, în care avea să lucreze, sticla de lapte spartă în chiuveta ei – toate au devenit neimportante. S-a trântit pe pat și a desenat o linie, cu creionul, pe o bucată de hârtie. Apoi încă o linie, cu multă grijă și încă una. În jurul ei

se năștea o lume, ca o pădure luminoasă, cu milioane de frunze sclipitoare.

7.

Bărbatul privea lung cutiuța, ținând-o neglijent între degetul mare și arătător. Era chel, cu excepția câtorva șuvițe de păr negru, care îi traversau țeasta de pe o parte pe cealaltă, năclăite și transpirate. Scosese buza de jos în afară, cu aceeași expresie de dispreț și respingere pe care o avusese din momentul în care Therese se apropiase de tejgheaua lui și rostise primele cuvinte.

— Nu, a rostit el în cele din urmă.

— Nu puteți să îmi dați nimic pe ea? l-a întrebat Therese.

Buza a ieșit și mai mult în afară.

— Poate 50 de cenți, a rostit el și a aruncat cutiuța înapoi pe masă.

Mâna lui Therese a înșfăcat-o imediat, cu un gest posesiv.

— Bine, dar ăsta?

A scos din buzunarul hainei lanțul din argint cu medalionul Sfântului Cristofor.

Arătătorul și degetul mare au exprimat din nou cu elocvență disprețul, răsucind moneda de parcă ar fi fost murdară.

— 2,50.

Dar a costat cel puțin douăzeci de dolari, voise Therese să-i spună, însă nu a făcut-o, fiindcă asta spunea toată lumea.

— Mersi.

A luat lanțul și a ieșit.

Cine or fi fost norocoșii, se întreba ea, care reușiseră să-și vândă bricegele, ceasurile stricate și mașinile de șlefuit pentru tâmplărie, care zăceau acum în vitrină? Nu s-a putut abține, s-a uitat pe fereastră, zărind figura bărbatului pe sub șirul de cuțite de vânătoare. Și el o privea, ba chiar îi zâmbea. Therese avea senzația că-i înțelegea fiecare mișcare. S-a îndepărtat în fugă.

S-a întors după zece minute. A amanetat medalionul de argint pentru doi dolari și 50 de cenți.

A luat-o la fugă, traversând Lexington Avenue, apoi Park, apoi a luat-o pe Madison. Cu mâna în buzunar, avea degetele încleștate atât de tare în jurul cutiuței, încât colțurile ei ascuțite îi intrau în carne. I-o dăruise sora Beatrice. Era din lemn încrustat cu sidef, într-un model cu pătrățele. Nu știa ce valoare avea în bani, dar presupusese că era prețioasă. Ei bine, acum știa că nu e. A intrat într-un magazin cu produse din piele.

— Aș vrea să văd poșeta neagră care e în vitrină… Cea cu bareta și cataramele aurii, i-a spus vânzătoarei.

Era poșeta pe care o observase sâmbăta anterioară, când mergea să se întâlnească cu Carol. I se părea că semăna, cumva, cu Carol. Se gândise că, indiferent dacă ea venea sau nu la întâlnire, indiferent dacă avea s-o mai vadă sau nu, trebuia oricum să cumpere poșeta aceea și să i-o trimită.

— O iau, a spus ea.

— Costă 71 de dolari și 18 cenți, i-a răspuns vânzătoarea. Doriți și ambalaj de cadou?

— Da, vă rog. A numărat pe tejghea șase bancnote foșnitoare de zece dolari și restul în bancnote de câte un dolar. Pot s-o las aici până diseară, pe la 6.30?

A ieșit din magazin cu bonul în portofel. Nu voia să riște, ducând poșeta la Frankenberg. Putea fi furată, chiar dacă era Ajunul Crăciunului. Therese a zâmbit – era ultima ei zi de lucru la magazin, iar peste patru zile începea munca la Teatrul Black Cat. Phil urma să-i aducă un exemplar din scenariul piesei în a doua zi de Crăciun.

A trecut prin fața magazinului Brentano. Vitrina era plină de panglici din satin, cărți legate în piele și desene cu cavaleri în armuri. Therese s-a întors și a intrat în magazin. Nu ca să cumpere, doar să se uite, o clipă, dacă era acolo ceva mai frumos decât geanta pe care o luase ea.

O ilustrație i-a atras atenția dintr-un stand de pe tejghea. Era un tânăr cavaler, pe un cal alb, călărind printr-o pădure ca de flori, urmat de un șir de paji, ultimul dintre aceștia purtând o pernuță pe care se afla un inel de aur. A luat în mână cartea legată în piele. Prețul înscris înăuntrul copertei era de 25 de dolari. Dacă s-ar fi dus la bancă și ar mai fi luat 25 de dolari, ar fi putut să o cumpere. Ce erau 25 de dolari? Nu fusese obligată să amaneteze medalionul de argint, știa că o făcuse doar pentru că acesta era de la Richard și nu îl mai voia. A închis cartea și a privit marginile paginilor, care semănau cu un lingou de aur concav. Dar oare chiar i-ar fi plăcut lui Carol o carte cu poezii din Evul Mediu? Nu știa. Nu-și mai amintea nimic din ce văzuse, niciun indiciu despre gusturile lui Carol în privința cărților. A lăsat grăbită cartea și a ieșit.

Sus, în raionul de păpuși, domnișoara Santini se plimba prin spatele tejghelei lungi, oferind tuturor bomboane dintr-o cutie imensă.

— Ia două, a îndemnat-o ea pe Therese. Ni le-au trimis de la raionul de dulciuri.

— Mulțumesc frumos.

Carevasăzică, s-a gândit ea, mușcând o bucățică de nuga, departamentul de dulciuri fusese cuprins de spiritul Crăciunului. În tot magazinul era o atmosferă ciudată. În primul rând, domnea o liniște stranie. Erau destui clienți, dar

nu erau grăbiți, ca de obicei, cu toate că era Ajunul Crăciunului. Therese a privit spre lifturi, căutând-o din priviri pe Carol. Dacă nu venea, și probabil n-avea să vină, Therese plănuia să-i dea un telefon la 6.30, ca să-i ureze „Crăciun fericit!" îi știa numărul de telefon, îl văzuse scris chiar pe telefonul din casa ei.

— Domnișoară Belivet! a strigat doamna Hendrickson, iar Therese a tresărit.

Însă femeia a făcut doar un semn din mână, anunțând-o că o aștepta un mesager de la Western Union; acesta i-a înmânat o telegramă. Therese a mâzgălit repede o semnătură și a rupt plicul. Înăuntru scria: „NE ÎNTÂLNIM JOS LA 5 P.M. CAROL".

Therese a mototolit hârtia. A apăsat-o tare în podul palmei, privind cum mesagerul, un bărbat tare bătrân, se îndrepta spre lifturi. Mergea greoi, aruncându-și parcă genunchii în față, iar jambierele îi erau largi și fluturau brambura.

— Pari fericită, a remarcat invidioasă doamna Zabriskie.

Therese a zâmbit.

— Chiar sunt.

Doamna Zabriskie avea un bebeluș de două luni, îi povestise lui Therese, iar soțul ei era deocamdată șomer. Therese se întreba dacă doamna Zabriskie și soțul ei erau îndrăgostiți și foarte fericiți. Poate că erau, însă pe figura inexpresivă și în mersul greoi al ei nu se putea descifra nimic despre asta. Poate că pe vremuri, doamna Zabriskie fusese la fel de fericită ca ea. Poate că fericirea pur și simplu a dispărut. Își amintea că citise undeva, sau poate îi povestise Richard, că de obicei dragostea se stinge după doi ani de căsnicie. Era un lucru tare crud, o minciună. Încerca să-și imagineze cum ar fi fost posibil ca mirosul parfumului lui Carol sau chipul ei să devină nesemnificative. Dar putea, în primul rând, să spună că era îndrăgostită de Carol? Se lovise de o întrebare căreia nu-i putea găsi răspuns.

La cinci fără un sfert s-a dus la doamna Hendrickson și a rugat-o să-i dea voie să plece cu o jumătate de oră mai devreme. Poate că femeia se gândise că putea avea legătură cu telegrama primită, însă a lăsat-o să plece, fără să-i arunce măcar o privire de reproș. Acesta a fost încă un lucru care a făcut ca ziua aceea să fie teribil de stranie.

Carol o aștepta în holul de la intrare.

— Bună! a spus Therese. Am terminat.

— Ce-ai terminat?

— Am terminat cu slujba asta. Cu magazinul. Însă Carol părea mâhnită, iar Therese s-a simțit imediat descurajată. A

spus, însă, oricum: Tare m-am bucurat când am primit telegrama.

— Nu știam dacă o să poți veni. Ești liberă în seara asta?

— Sigur că da.

Și au pornit împreună, încet, prin mulțimea agitată; Carol purta pantofi din piele întoarsă, delicați, cu tocuri ce o făceau cu câțiva centimetri mai înaltă decât Therese. Începuse să ningă de vreo oră, dar se oprise deja. Stratul de zăpadă era foarte subțire, ca niște fire de lână albă, întinse peste drum și pe trotuare.

— Am fi putut să ne întâlnim în seara asta cu Abby, dar e ocupată, a spus Carol. Oricum, putem face o plimbare cu mașina dacă vrei. Mă bucur să te văd. Ești un înger că ești liberă astă-seară, știi asta?

— Nu, i-a spus Therese fericită în continuare, cu toate că o îngrijora dispoziția lui Carol.

Therese avea impresia că se întâmplase ceva.

— Crezi că găsim un loc în care să bem o cafea pe aici, prin zonă?

— Da, e unul destul de aproape.

Therese se gândea la unul dintre restaurantele deloc pretențioase dintre Fifth și Madison, însă Carol a ales un băruleț cu marchiză. Chelnerul a fost refractar la început, spunându-le că era ora de cocktailuri, însă când Carol s-a ridicat să plece, s-a dus și le-a adus cafea.

Therese avea emoții în legătură cu geanta. Nu voia s-o ia de la magazin când erau împreună, chiar dacă era împachetată.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat-o pe Carol.

— Ceva prea lung de explicat.

I-a zâmbit, dar surâsul era obosit și a fost urmat de o tăcere pustie, ca și cum ar fi călătorit prin spațiu, îndepărtându-se una de cealaltă.

Probabil Carol trebuise să renunțe la o întâlnire pe care o aștepta cu nerăbdare, și-a spus Therese. Evident că era, probabil, ocupată în seara de Ajun.

— Te țin din vreo treabă? a întrebat-o Carol.

Therese simțea că e tot mai încordată și nu știa ce să facă.

— Trebuie să iau un pachet de pe Madison Avenue. Nu e departe. Pot să merg acum, dacă mă aștepți.

— Bine.

Therese s-a ridicat în picioare.

— Dacă iau un taxi, ajung în trei minute. Dar sigur mă aștepți?

Carol a zâmbit și s-a întins spre ea. Indiferentă, i-a strâns mâna și apoi a lăsat-o să cadă.

— Da, te aștept.

Tonul plictisit al lui Carol îi răsuna în urechi și când s-a așezat pe bancheta taxiului. Pe drumul de întoarcere, traficul era atât de aglomerat, încât s-a dat jos din mașină și a alergat ultima bucată de drum.

Carol era tot acolo, băuse abia jumătate din cafea.

— Eu nu mai vreau cafeaua, a spus Therese, deoarece Carol părea gata de plecare.

— Mașina mea e în centru. Hai să luăm un taxi până acolo.

Au mers până în cartierul de afaceri, nu departe de Battery.

Mașina lui Carol le-a fost adusă dintr-un garaj subteran și au luat-o pe West Side Highway.

— E mai bine așa, a rostit Carol scoțându-și haina în timp ce conducea. Arunc-o în spate, te rog.

Apoi s-a lăsat din nou tăcerea. Carol conducea cu viteză, schimbând banda ca să depășească mașinile din față, ca și cum s-ar fi grăbit undeva. Therese și-a propus să spună ceva, orice, până ajungeau la George Washington Bridge. Și-a dat seama că, dacă divorța de soțul ei, era posibil să fi mers în centru ca să se întâlnească cu un avocat. Cartierul de afaceri era plin de birouri de avocatură. Și ceva nu era în regulă. Oare de ce divorțau? Pentru că Harge avea o aventură cu femeia aia, Cynthia? Lui Therese îi era frig. Carol coborâse geamul din dreptul ei și, de fiecare dată când mașina prindea viteză, frigul pătrundea înăuntru și o înconjura cu brațele lui reci.

— Acolo stă Abby, i-a spus Carol, făcând semn peste râu.

Therese nu vedea nimic deosebit.

— Cine e Abby?

— Abby? E cea mai bună prietenă a mea, i-a răspuns Carol și s-a întors spre ea. Nu ți-e frig cu geamul ăsta deschis?

— Nu…

— Trebuie să-ți fie frig.

S-au oprit la un semafor și Carol a ridicat geamul. A privit-o lung, ca și cum în seara aceea o vedea pentru prima oară. Sub ochii ei, care îi scrutau chipul și mâinile așezate în poală, Therese se simțea ca și cum ar fi fost un cățel amărât, luat de la adăpost, pe care Carol tocmai își amintise că-l are în mașină, lângă ea.

— Ce s-a întâmplat, Carol? Divorțezi?

Carol a oftat.

— Da, divorțez, i-a răspuns ea calmă și a pornit mașina.

— Și copilul e la el?

— Doar în seara asta.

Therese se pregătea să-i mai pună o întrebare, când Carol i-a spus:

— Hai să vorbim despre altceva.

A trecut pe lângă ele o mașină în care răsunau colinde de Crăciun, iar toată lumea dinăuntru cânta.

Ea și Carol nu-și spuneau nimic. Au trecut pe lângă Yonkers, iar Therese avea impresia că pierduse orice șansă de a vorbi cu Carol. Aceasta a început să insiste că Therese trebuia să mănânce ceva, se apropia deja ora opt seara. Așa că au oprit la un restaurant de pe marginea drumului, unde specialitatea erau sandvișurile cu scoici prăjite.

S-au așezat la bar și au comandat sandvișuri și cafea, însă Carol nu a mâncat. I-a pus întrebări despre Richard, însă nu în felul îngrijorat în care îi vorbise duminică, ci mai curând ca și cum vorbea ca să nu o lase pe ea să-i pună întrebări. Voia să afle lucruri personale, însă Therese răspundea în chip mecanic, impersonal. Vocea calmă a lui Carol se auzea întruna, mult mai încet decât vocea chelnerului, care stătea de vorbă cu cineva, la câțiva metri mai încolo.

— Te culci cu el? a întrebat-o Carol.

— M-am culcat. De două sau de trei ori.

I-a povestit despre acele situații, despre prima dată și celelalte două care au urmat. Nu se jena să vorbească despre asta, însă i se părea mai plictisitor și mai lipsit de importanță ca niciodată. Avea senzația că femeia din fața ei își putea imagina fiecare clipă din acele nopți. Simțea fixată asupra ei privirea obiectivă, cercetătoare, a lui Carol și își dădea seama că voia să-i spună că nu era rece sau săracă din punct de vedere emoțional. Însă Carol nu a spus nimic, iar Therese privea stânjenită lista de cântece de pe micuța cutie muzicală din fața ei. Își amintea că cineva, nu mai știa cine, îi spusese că avea o gură pasională.

— Uneori e nevoie de mai mult timp, i-a spus Carol. Nu crezi că oamenii merită și a doua șansă?

— Dar… De ce? Nu e plăcut. Și nu-l iubesc.

— Dar nu crezi că l-ai putea iubi, dacă rezolvați problema asta?

— Așa se îndrăgostesc oamenii?

Carol a ridicat privirea spre capul împăiat de căprioară atârnat pe peretele din spatele barului.

— Nu, a răspuns ea zâmbind. Ce-ți place la Richard?

— Păi, are… Dar nu știa, de fapt, dacă ceea ce avea Richard era chiar o sinceritate deosebită. I se părea, de exemplu, că nu era sincer în ceea ce privea ambiția lui de a fi pictor. Îmi place atitudinea lui… Mai mult decât a majorității bărbaților. Mă privește ca pe o persoană, nu ca pe o fată cu care poate ajunge departe sau nu. Și-mi place familia lui – faptul că are familie.

— Mulți oameni au familie.

Therese a mai făcut o încercare.

— E flexibil. Se schimbă. Nu e ca cei mai mulți bărbați, pe care îi poți categorisi imediat, fiind simpli medici sau… vânzători de asigurări.

— Am impresia că-l cunoști mai bine decât îl cunoșteam eu pe Harge după luni întregi de căsnicie. Cel puțin n-o să faci greșeala pe care am făcut-o eu, căsătorindu-mă doar pentru că asta făceau toți tinerii de douăzeci de ani pe care îi cunoșteam.

— Adică nu erai îndrăgostită?

— Ba da, eram chiar foarte îndrăgostită. Și Harge la fel. Și era genul de om care-ți putea aranja viața într-o săptămână ca pe nimica toată. Tu ai fost vreodată îndrăgostită, Therese?

A așteptat până ce cuvântul venit de nicăieri, fals și vinovat, i s-a desprins singur de pe buze:

— Nu.

— Dar ți-ar plăcea să fii, i-a spus Carol zâmbind.

— Harge te mai iubește?

Carol s-a uitat în jos, neliniștită, și poate că era șocată de francheța ei, însă când i s-a auzit din nou vocea era la fel.

— Nici eu nu mai știu. Într-un fel, din punct de vedere emoțional, e același bărbat dintotdeauna. Doar că acum îl văd așa cum este în realitate. Mi-a spus c-am fost prima femeie de care s-a îndrăgostit. Cred că-i adevărat, însă nu cred că m-a iubit – în sensul obișnuit al cuvântului – mai mult de câteva luni. E adevărat că nu a fost niciodată interesat de altcineva. Poate că ar fi fost mai uman dacă s-ar fi întâmplat așa. Asta aș fi putut înțelege și ierta.

— Ține la Rindy?

— O adoră, i-a spus Carol zâmbind. Dacă e să fie îndrăgostit de cineva, acea persoană e Rindy.

— Dar ce fel de nume e ăsta?

— Nerinda. Harge i-a ales numele. Își dorise un fiu, dar cred că până la urmă a fost mai fericit că a fost o fetiță. Eu mi-am dorit fetiță. Mi-am dorit doi sau trei copii.

— Și… Harge nu și-a dorit?

— Eu nu am mai vrut. A privit-o lung pe Therese. Nu avem o conversație veselă, ca pentru seara de Ajun.

S-a întins după o țigară și a acceptat-o pe cea oferită de Therese, o Philip Morris.

— Aș vrea să știu totul despre tine, a spus Therese.

— Nu am mai vrut alți copii, mă temeam că mariajul nostru era oricum pe butuci, cu toate că o aveam pe Rindy. Deci tu vrei să te îndrăgostești? Probabil o vei face în curând, iar când se întâmplă, să te bucuri de sentimentul acela, mai târziu devine mult mai greu.

— Să iubești pe cineva?

— Să te îndrăgostești. Sau chiar să ai dorința de a face dragoste. Cred că sexul curge prin noi toți mai leneș decât ne place să credem, mai ales decât cred bărbații. Primele aventuri sunt de obicei o simplă satisfacere a curiozității, iar după aceea repetăm aceleași acțiuni, încercând să găsim… ce?

— Ce? a repetat Therese.

— Oare există un cuvânt potrivit? Un prieten, un companion sau poate doar o persoană cu care să împărțim totul. La ce ne folosesc toate cuvintele astea? Cred că oamenii încearcă adeseori să găsească prin sex lucruri care sunt mult mai ușor de găsit în alte feluri.

Era adevărat ce spusese despre curiozitate.

— Ce alte feluri? a întrebat Therese.

Carol i-a aruncat o privire lungă.

— Cred că depinde de fiecare persoană. Mă întreb dacă găsesc o băutură bună aici.

Însă în restaurantul acela se serveau doar bere și vin, așa că au plecat. Carol nu s-a mai oprit nicăieri să bea un pahar pe drumul de întoarcere spre New York. A întrebat-o dacă voia să meargă acasă sau dacă voia să meargă la ea, iar Therese a ales casa lui Carol. Și-a amintit că soții Kelly o invitaseră la o petrecere restrânsă pe care o dădeau în seara aceea, cu vin și chec cu fructe, iar ea promisese că avea să meargă, dar era sigură că nu i-ar fi simțit lipsa.

— Cât de sumbră trebuie să-ți par, a spus Carol dintr-odată. Cum am fost duminică, acum asta… Nu sunt cea mai plăcută companie în astă-seară. Ce-ai vrea să facem? Vrei să mergem la un restaurant din Newark unde au luminițe și colinde de Crăciun? Nu e club de noapte. Putem mânca și acolo destul de bine.

— Nu țin să merg nicăieri… pentru mine.

— Ai stat în magazinul ăla sufocant toată ziua și n-am făcut nimic pentru a sărbători faptul că ai scăpat de el.

— Îmi place să stau aici cu tine, a spus Therese și a zâmbit, auzind tonul justificator din vocea ei.

Carol a clătinat din cap fără a o privi.

— Copilă, copilă, pe unde hoinărești… atât de singură?

Apoi, o clipă mai târziu, când se aflau pe șoseaua spre New Jersey, Carol a rostit:

— Știu ce să facem. A ieșit de pe drum și a oprit într-o zonă cu pietriș. Hai cu mine!

Se aflau în fața unui stand luminat, plin-ochi cu brazi. Carol i-a spus să aleagă unul nici prea mare și nici prea mic. L-au așezat pe bancheta din spate, iar Therese s-a așezat în față, în dreapta lui Carol, cu brațele pline de crenguțe de brad. Și-a lipit fața de ele și a tras în piept mirosul lor pregnant, de un

verde-închis; mireasma lor curată îi amintea de o pădure sălbatică și în același timp de toate minunile Crăciunului – ornamente pentru brad, cadouri, zăpadă, colinde, vacanță. Terminase definitiv cu magazinul și acum se afla lângă Carol. Motorul mașinii torcea, iar ea putea atinge cu degetele acele ramurilor de brad. Sunt fericită, sunt fericită, și-a spus Therese.

— Hai să împodobim acum bradul, a rostit Carol imediat ce au intrat în casă.

A pornit radioul din camera de zi și a pregătit câte o băutură pentru fiecare. La radio erau cântece de Crăciun. Sunetul clopotelor răsuna vibrant, ca și cum s-ar fi aflat într-o biserică înaltă. Carol a adus o pătură albă, pe care au așezat-o sub brad, pe post de zăpadă, iar Therese a presărat-o cu zahăr, ca să sclipească. Apoi a tăiat un înger lung dintr-o panglică aurie și l-a pus în vârful bradului; a împăturit mai multe straturi de hârtie creponată și a tăiat din ele un șir de îngeri pe care i-a așezat printre ramuri.

— Te pricepi foarte bine la asta, i-a spus Carol, privind pomul de lângă cămin. E superb. Lipsesc doar cadourile.

Cadoul pentru Carol era pe canapea, lângă haina lui Therese. Felicitarea pe care o pregătise era, însă, acasă și Therese nu voia să-i dea cadoul fără felicitare. A privit bradul.

— Oare ce ne mai trebuie?

— Nimic. Știi cât e ceasul?

Radioul se oprise. Therese a privit ceasul de pe polița de deasupra căminului. Trecuse de unu noaptea.

— E Crăciunul, a spus ea.

— Mai bine ai rămâne peste noapte.

— Bine.

— Ce-ai de făcut mâine?

— Nimic.

Carol și-a luat paharul de pe capacul radioului.

— Nu trebuie să te vezi cu Richard?

Chiar trebuia să se întâlnească cu Richard, la ora douăsprezece. Urma să petreacă ziua de Crăciun la el acasă. Dar ar fi putut găsi vreo scuză.

— Nu. I-am spus că e posibil să ne întâlnim. Nu e important.

— Pot să te duc în oraș cu mașina devreme de tot.

— Tu ești ocupată mâine?

Carol și-a terminat ultimul deget de băutură.

— Da.

Therese a început să strângă harababura pe care o făcuse – bucățele de hârtie creponată și fâșii mici de panglică. Nu putea să sufere să facă curățenie după ce lucrase la ceva.

— Prietenul tău, Richard, pare genul de bărbat care are nevoie de o femeie în preajma lui, pentru care să se dea peste cap. Indiferent dacă se căsătorește cu ea sau nu, a rostit Carol. Nu-i așa?

De ce stăteau de vorbă despre Richard? se întreba Therese iritată. Avea impresia că îl plăcea Carol – ceea ce nu putea fi decât vina ei – și a simțit împunsătura dureroasă a geloziei.

— De fapt, admir mai mult lucrul ăsta decât pe bărbații care trăiesc singuri sau au impresia că trăiesc singuri și sfârșesc prin a face cele mai mari gafe în ceea ce privește femeile.

Therese fixa cu privirea pachetul de țigări al lui Carol, aflat pe masă. Nu avea absolut nimic de spus despre acel subiect. Simțea parfumul lui Carol, era ca un fir subțire prin mirosul puternic de brad, și voia să-l urmeze, voia să-și petreacă brațele în jurul lui Carol.

— Asta nu are nimic de-a face cu faptul că oamenii se căsătoresc sau nu, nu-i așa?

— Ce anume?

Privind-o, Therese a văzut că avea un zâmbet ușor în colțul gurii.

— Harge e genul de bărbat care nu lasă nicio femeie să facă parte din viața lui. Pe de altă parte, e posibil ca prietenul tău Richard să nu se căsătorească niciodată. Dar ce plăcere va simți Richard la gândul că vrea să se căsătorească…! Carol a privit-o pe Therese din cap până-n picioare. Cu fetele nepotrivite, a adăugat ea. Dansezi, Therese? îți place să dansezi?

Carol părea dintr-odată rece și înverșunată, iar lui Therese îi venea să plângă.

— Nu.

N-ar fi trebuit să-i spună nimic despre Richard, dar acum era prea târziu.

— Ești obosită. Hai la culcare.

Carol a dus-o în camera în care intrase Harge duminică și a dat la o parte cuvertura de pe unul dintre cele două paturi. Putea fi camera lui Harge, și-a spus Therese. Cu siguranță nu era niciun indiciu că ar fi fost camera unui copil. S-a gândit la lucrurile lui Rindy pe care le luase Harge din încăperea aceea; și-l imagina pe bărbat mutându-se întâi din dormitorul pe care îl împărțise cu Carol, apoi lăsând-o pe Rindy să-și aducă lucrurile în încăperea aceea, ținându-le acolo, izolându-se de Carol împreună cu fetița.

Carol a așezat niște pijamale pe marginea patului.

— Noapte bună, a rostit ea din pragul ușii. Crăciun fericit! Ce-ai vrea să primești de Crăciun?

Therese a zâmbit larg.

— Nimic.

În noaptea aceea a visat păsări, păsări înalte și colorate luminos, ca niște flamingi, ce zburau printr-o pădure întunecată, desenând modele rotunde, arcade roșii ce se unduiau asemenea țipetelor lor. Apoi a deschis ochii și le-a auzit în realitate, niște țipete ascuțite, ca un fluierat ușor ce urca și cobora cu câte o notă în plus; pe fundal se auzea ciripitul adevăratelor păsări. Pe fereastră se vedea o lumină de un cenușiu-deschis. Fluieratul a început din nou, chiar sub fereastra ei, așa că Therese s-a dat jos din pat. Pe aleea din fața casei era o mașină lungă, decapotabilă, iar în ea se afla o femeie care fluiera. Era asemenea unui vis pe care îl privea, o scenă fără culori, cu margini încețoșate.

Apoi a auzit șoapta lui Carol, clară de parcă s-ar fi aflat toate trei într-o încăpere.

— Te duci la culcare sau acum te-ai trezit?

Femeia din mașină, cu un picior ridicat pe scaun, i-a răspuns la fel de încet:

— Ambele.

Therese i-a auzit tremurul ușor de amuzament din voce și a plăcut-o imediat.

— Vii la o plimbare? a întrebat femeia.

Privea spre fereastra lui Carol cu un zâmbet larg, pe care Therese abia acum începea să-l remarce.

— Caraghioaso, a șoptit Carol.

— Ești singură?

— Nu.

— Aoleu!

— E în regulă. Vrei să intri?

Femeia a coborât din mașină. Therese a deschis ușa camerei sale. Carol tocmai ieșea pe hol, legându-și cordonul de la halat.

— Îmi pare rău că te-am trezit, a spus Carol. Culcă-te la loc.

— Nu mă deranjează. Pot să cobor și eu?

— Sigur că da! a zâmbit Carol. Găsești în dulap un halat.

Therese a luat un halat – probabil al lui Harge, și-a spus ea – și a coborât.

— Cine a făcut bradul ăsta? întreba femeia.

Se aflau în camera de zi.

— Ea l-a făcut, a rostit Carol, întorcându-se spre Therese. Ea e Abby. Abby Gerhard, Therese Belivet.

— Bună, a rostit Abby.

— Mă bucur de cunoștință.

Therese sperase că era Abby. Femeia o privea acum cu aceeași expresie luminoasă – cu ochii aproape căscați de amuzament – pe care Therese o văzuse când se afla în mașină.

— L-ai împodobit foarte frumos, i-a spus Abby.

— Ce-ar fi să nu mai vorbim în șoaptă? a propus Carol.

Abby și-a frecat palmele și a urmat-o în bucătărie.

— Ai niște cafea, Carol?

Therese stătea lângă masa din bucătărie privindu-le, simțindu-se în largul ei pentru că Abby nu-i mai acorda atenție. Își scosese haina și o ajuta pe Carol la cafea. Talia și șoldurile ei erau perfect cilindrice, fără față sau spate, pe sub rochia mov tricotată. Mâinile erau ușor neîndemânatice, a observat Therese, iar picioarele nu aveau grația gleznelor lui Carol. Părea mai în vârstă decât Carol și pe frunte avea două riduri lungi ce se adânceau când râdea, iar sprâncenele arcuite se ridicau și mai sus. Acum, ea și Carol râdeau împreună, pregătind cafeaua și storcând sucul de portocale; vorbeau, cu fraze scurte, despre nimicuri sau despre nimic ce merita ascultat.

Apoi Abby a rostit:

— Ei bine – a pescuit un sâmbure din ultimul pahar cu suc de portocale, ștergându-și neglijentă degetul pe rochie –, ce mai face bătrânul Harge?

— La fel, a răspuns Carol.

Căuta ceva în frigider și, privind-o absorbită, Therese nu a auzit ce i-a răspuns Abby sau poate că era o altă propoziție eliptică pe care doar Carol o înțelegea. Cert este că a făcut-o pe Carol să se îndrepte de spate și să izbucnească în râs, în hohote bruște și puternice, care i-au schimbat toată fizionomia. Cuprinsă de gelozie, Therese s-a gândit că ea nu o putea face pe Carol să râdă așa, însă Abby putea.

— O să-i transmit asta, a rostit Carol. Nu mă pot abține.

Era ceva despre un instrument de cercetaș pentru Harge.

— Și spune-i și de la cine e, a spus Abby. A privit-o pe Therese și a zâmbit larg, ca și cum ar fi fost și ea părtașă la glumă. Tu de unde ești? a întrebat-o, în timp ce se așezau la masa din alcovul de pe o latură a bucătăriei.

— E din New York, a răspuns Carol în locul ei.

Therese credea că Abby avea să se minuneze, să spună că nimeni nu era de origine din New York sau altceva de genul ăsta, însă femeia nu a spus nimic, doar a zâmbit cu expresia aceea în care se ghicea nerăbdarea, ca și cum ar fi așteptat să primească un semn de la ea.

După toată agitația cu pregătirea micului dejun, nu aveau decât niște suc de portocale, cafea și pâine prăjită fără unt, pe care nu o voia nimeni. Înainte de a se atinge de orice, Abby a aprins o țigară.

— Ești destul de mare ca să fumezi? a întrebat-o pe Therese, întinzându-i un pachet roșu pe care scria Craven A.

Carol a lăsat linguriță din mână.

— Abby, de ce vorbești așa? a întrebat ea cu o expresie stânjenită pe care Therese nu i-o mai văzuse până atunci.

— Mersi, aș vrea una, i-a răspuns ea, luând o țigară.

Abby s-a așezat cu coatele pe masă.

— Și? Ce mai e nou? a întrebat-o ea pe Carol.

— Ești un pic cherchelită, a spus Carol.

— După ce-am condus ore întregi în aer liber? Am plecat din New Rochelle la două, am ajuns acasă și-am găsit mesajul tău, așa c-am pornit încoace.

Probabil că avea tot timpul din lume, și-a spus Therese, probabil nu făcea nimic toată ziua – doar ce avea chef să facă.

— Ei bine? a întrebat Abby.

— Ei bine… N-am câștigat prima rundă, i-a răspuns Carol.

Abby a tras din țigară, fără a se arăta deloc surprinsă.

— Pentru cât timp?

— Pentru trei luni.

— Începând de când?

— Începând de acum. De fapt, începând de aseară.

Carol a privit-o pe Therese, coborându-și apoi ochii spre ceașca cu cafea, iar ea și-a dat seama că nu avea să mai spună nimic câtă vreme era ea de față.

— Dar nu s-a stabilit definitiv, nu? a întrebat Abby.

— Mă tem că da, a răspuns Carol relaxată, ca și cum ar fi ridicat din umeri. Doar verbal, dar e valabil. Tu ce faci în seara asta? Târziu.

— Păi nu fac nimic devreme. Masa e la două astăzi.

— Dă-mi un telefon când poți.

— Sigur.

Carol se uita tot în jos, privea paharul cu suc de portocale pe care îl ținea în mână, iar Therese a observat colțurile gurii ei lăsându-se în jos a tristețe – o tristețe născută nu din înțelepciune, ci din înfrângere.

— Aș face o excursie, a rostit Abby. Aș merge undeva, o excursie mică.

Apoi a privit-o pe Therese. O privire luminoasă, irelevantă și prietenoasă, ca și cum ar fi dorit să o includă în ceva din care era imposibil să facă parte. În plus, Therese înlemnise deja la gândul acesta – Carol ar fi putut merge într-o excursie fără ea.

— Nu prea am dispoziția necesară, a spus Carol, însă Therese a simțit în tonul ei că exista, totuși, o posibilitate.

Abby s-a foit un pic pe loc și s-a uitat în jur.

— Casa asta e posomorâtă ca o mină de cărbune, nu?

Therese a zâmbit. O mină de cărbune, când soarele începea să poleiască pervazul într-o lumină aurie, iar dincolo de ferestre se zăreau copaci?

Carol o privea cu drag pe Abby, aprinzându-i o țigară. Cât de bine trebuie să se fi cunoscut, se gândea Therese, atât de bine încât nimic din ce spunea sau făcea cealaltă nu ar fi putut fi surprinzător sau înțeles greșit.

— A fost reușită petrecerea? a întrebat-o Carol.

— Mhm, a spus Abby indiferentă. Știi un tip pe nume Bob Haversham?

— Nu.

— Era acolo. Îl mai întâlnisem o dată în New York. M-a amuzat, zicea c-o să lucreze la Rattner & Aird, în departamentul de brokeraj.

— Serios?

— Nu i-am zis că îl cunosc pe unul dintre șefi.

— Cât e ceasul? a întrebat Carol peste o clipă.

Abby și-a privit încheietura la care purta un ceas micuț, fixat pe o piramidă de fațete aurite.

— 7.30 aproximativ. Contează?

— Vrei să mai dormi, Therese?

— Nu. Sunt bine.

— Te duc eu cu mașina oriunde vrei să mergi.

Însă în cele din urmă Abby a fost cea care a condus-o, pe la ora 10, fiindcă nu avea altceva de făcut, i-a explicat ea și îi făcea plăcere.

Și Abby avea o pasiune pentru aerul rece, a constatat Therese în timp ce prindeau viteză pe șosea. Cine mergea într-o mașină decapotabilă în decembrie?!

— Unde-ai cunoscut-o pe Carol? a strigat Abby, pentru a se face auzită.

Therese simțea că-i putea spune adevărul, dar nu pe de-a-ntregul.

— Într-un magazin, i-a răspuns Therese, strigând și ea.

— A!

Abby conducea haotic, chinuind mașina mare în timp ce lua curbele, băgând viteză unde nu s-ar fi așteptat nimeni.

— Îți place de ea?

— Normal!

Ce întrebare! Ca și cum ar fi întrebat-o dacă ea credea în Dumnezeu.

Therese i-a arătat casă, după ce au intrat cu mașina pe strada ei.

— Te-ar deranja să mă ajuți cu ceva? a întrebat-o Therese. Poți să aștepți aici o clipă? Aș vrea să-ți dau ceva pentru Carol.

— Sigur.

Therese s-a repezit sus și a luat felicitarea pe care o făcuse, așezând-o sub panglica de pe cadoul lui Carol. A coborât din nou la Abby și i-a dat pachetul.

— Vă vedeți în seara asta, nu?

Abby a încuviințat încet din cap, iar Therese a văzut în ochii ei negri, curioși, fantoma unei provocări; ea avea s-o vadă pe Carol, iar Therese nu și nici n-avea ce să facă în privința asta.

— Și îți mulțumesc că m-ai condus acasă.

— Ești sigură că nu vrei să te duc în altă parte? a întrebat-o Abby zâmbind.

— Nu, mulțumesc, a zâmbit și Therese, știind că Abby ar fi fost gata s-o ducă cu mașina și până în Brooklyn Heights.

A urcat treptele de la intrare și a deschis cutia poștală. Erau două sau trei plicuri în ea, felicitări de Crăciun, una dintre ele de la Frankenberg. Când a privit din nou spre stradă, mașina mare, bej dispăruse – ca și cum ar fi existat doar în imaginația ei, ca una dintre păsările din vis.

8.

— Și acum îți pui o dorință, i-a spus Richard.

Therese și-a pus dorința. Și-a dorit-o pe Carol.

Richard o ținea pe după umeri. Stăteau sub un obiect ce semăna cu o semilună din mărgele sau cu o bucată de stea de mare, care atârna din tavanul de pe hol. Era teribil de urâtă, însă familia Semco îi atribuia puteri aproape magice și o scotea la înaintare la ocazii festive. O adusese bunicul lui Richard din Rusia.

— Ce dorință ți-ai pus?

A zâmbit, privind-o posesiv. Erau în casa lui și tocmai o sărutase, cu toate că ușa era deschisă și camera de zi era plină de oameni.

— Nu se spune, i-a răspuns Therese.

— În Rusia poți să spui.

— Ei bine, nu sunt în Rusia.

A izbucnit dintr-odată radioul, cântând un colind. Therese a băut restul de lichior de ouă rozaliu din pahar.

— Vreau să mergem sus, în camera ta, a spus ea.

Richard a luat-o de mână și au pornit pe scări.

— Richard?

Mătușa, cu o țigară în mână, îl chema din pragul camerei de zi.

Richard a rostit un cuvânt pe care Therese nu l-a înțeles și a dat din mână. Chiar și la etaj, casa se zguduia din cauza dansurilor nebunești de dedesubt, dansuri care nu aveau nimic de-a face cu muzica. Therese a auzit încă un pahar căzând și și-a imaginat băutura rozalie înspumată ce se revărsa pe dușumea. Asta nu era nimic în comparație cu adevăratele Crăciunuri rusești, sărbătorite în prima săptămână din ianuarie, îi povestise Richard.

Acum îi zâmbea, închizând ușa camerei.

— Îmi place puloverul.

— Mă bucur, i-a răspuns Therese.

Și-a aranjat poalele rochiei ample ca pe o aripă și s-a așezat pe marginea patului lui Richard.

Puloverul gros norvegian pe care i-l dăruise lui Richard se afla pe pat în spatele ei, întins pe cutia de cadou. Richard îi dăruise o fustă de la un magazin indian, o fustă lungă cu tivul verde-auriu și broderie. Era frumoasă, dar Therese nu știa unde ar fi putut s-o poarte.

— Ce zici de o băutură adevărată? Porcăria aia de jos e grețoasă, a rostit Richard, scoțând o sticlă de whisky din dulap.

Therese a clătinat din cap.

— Nu, mersi.

— Ți-ar face bine.

A clătinat din nou din cap. A privit în jur, prin încăperea aproape pătrată, cu tavanul înalt, la tapetul cu un model abia vizibil de trandafiri roz, la cele două ferestre cu perdele de muselină albă, ușor îngălbenită. De la ușă, pe covorul verde se conturau două cărări mai palide: una spre masa de lucru și una spre biroul din colț. Vasul cu pensule și portofoliul așezat jos, lângă birou, erau singurele indicii că Richard picta. Așa cum pictura îi preocupa doar un colțișor al minții, se gândea Therese, întrebându-se cât avea să mai dureze înainte să renunțe la pictură pentru altceva. Și se întreba, așa cum o mai făcuse de multe ori, dacă Richard o plăcea doar pentru că empatiza mai mult cu ambițiile lui decât celelalte cunoștințe pe care le avea în clipa aceea sau pentru că simțea că părerile critice pe care i le oferea îl ajutau. Therese s-a ridicat neliniștită și s-a dus la fereastră. Îi plăcea încăperea aceea – pentru că rămânea mereu la fel și rămânea în același loc –, însă simțea nevoia să evadeze. Era altă persoană față de cea care stătuse în același loc, cu trei săptămâni în urmă. În dimineața aceea se trezise în casa lui Carol. Carol era asemenea unui secret ce se răspândea prin trupul ei, se răspândea și prin casa aceasta, ca o lumină pe care nu o vedea nimeni în afară de ea.

— Ești altfel azi, i-a spus Richard atât de brusc, încât Therese s-a înfiorat ca și cum ar fi simțit un pericol.

— Poate rochia e de vină, i-a răspuns ea.

Purta o rochie din tafta albastră, veche de Dumnezeu știe când, pe care nu o mai purtase din primele luni petrecute în New York. S-a așezat din nou pe pat și l-a privit pe Richard, care stătea în mijlocul încăperii cu un pahar micuț cu whisky în mână. Ochii lui de un albastru senin se plimbau de la figura ei la pantofii negri cu toc, noi, pe care îi purta.

— Terry! Richard a apucat-o de mâini, țintuindu-le de pat de o parte și de alta. Buzele lui subțiri și netede au coborât peste ale ei, ferme, limba lui strecurându-se printre buzele ei, cu aroma proaspătă de whisky. Terry, ești un înger, a rostit el cu voce gravă, iar Therese s-a gândit la momentul în care Carol îi spusese același lucru.

L-a privit ridicându-și paharul de pe podea și așezându-l, împreună cu sticla, în dulap. Se simțea dintr-odată infinit superioară lui, superioară tuturor oamenilor de la parter. Era mai fericită decât toți. Fericirea semăna cu zborul, cu plutirea unui zmeu. Depindea doar de câtă sfoară elibera…

— Îți place? a întrebat Richard.

Therese a sărit în picioare.

— E o frumusețe!

— L-am terminat azi-noapte. M-am gândit că, dacă e frumos azi, putem să merge în parc și să-l ridicăm. Avea un zâmbet larg pe față, ca un băiețandru mândru de treaba făcută. Uită-te și pe spate!

Era un zmeu rusesc, dreptunghiular și arcuit ca un scut, iar rama îngustă era zimțată și prinsă în colțuri. Pe partea din față, Richard pictase o catedrală cu cupole spiralate și un cer roșiatic pe fundal.

— Hai să mergem să-l ridicăm acum, a spus Therese.

Au cărat zmeul jos. I-a văzut toată lumea, dând năvală în hol: unchi, mătuși, verișori, până ce s-a aglomerat atât de tare, încât nu mai aveai loc să arunci un ac. Richard a trebuit să ridice zmeul deasupra capului ca să îl protejeze. Zgomotul o enerva pe Therese, însă lui Richard îi plăcea la nebunie.

— Stați și la șampanie, Richard! a strigat una dintre mătuși, a cărei burtă voluminoasă era strânsă de cureaua rochiei, arătând ca un al doilea piept.

— Nu putem, i-a răspuns Richard și a adăugat ceva în rusă.

Therese a avut din nou senzația, văzându-l pe Richard cu familia lui, că trebuia să fi fost o greșeală la mijloc, că Richard era și el orfan, că fusese răpit din adevărata lui familie, poate părăsit pe treptele casei și crescut în sânul acestei familii, însă mai era și fratele lui Richard, Stephen, care stătea în pragul ușii, mai slab și mai înalt decât Richard.

— Ce acoperiș? a întrebat pe un ton ascuțit mama lui Richard. Pe acoperișul ăsta?

Cineva întrebase dacă voiau să ridice zmeul de pe acoperiș, și pentru că acoperișul clădirii era înclinat, deci nu se putea sta pe el, mama lui Richard izbucnise în hohote de râs. Apoi a început să latre câinele.

— O să-ți fac rochia aia! a strigat femeia către Therese, amenințând-o în glumă cu degetul. Îți știu măsurile!

O măsuraseră cu un centimetru de croitorie, în camera de zi, în toiul cântecelor și al desfacerii de cadouri, iar vreo doi dintre bărbați încercaseră să ajute. Doamna Semco își petrecuse brațul în jurul taliei lui Therese, iar dintr-odată, fata o îmbrățișase și o pupase apăsat pe obraz, buzele cufundându-se în obrazul moale, dat cu pudră. În clipa aceea se afla în sărut și în strânsoarea convulsivă a brațului toată afecțiunea pe care Therese o simțea față de ea și pe care știa că avea să o ascundă din nou, ca și cum nici n-ar fi existat, imediat ce-i dădea drumul.

Apoi ea și Richard s-au trezit singuri, pornind pe stradă. La fel ar fi fost și dacă s-ar fi căsătorit, și-a spus Therese, ar fi vizitat familia în ziua de Crăciun. Richard avea să-și ridice

zmeiele și la bătrânețe, ca bunicul lui, care ridicase zmeie în Prospect Park până în anul în care a murit.

Au luat metroul până în parc și au urcat dealul golaș unde mai veniseră de multe ori. Therese s-a uitat în jur. Pe întinderea dreaptă de la marginea copacilor jucau fotbal câțiva băieți, însă în rest parcul era pustiu. Nu prea bătea vântul, adierea era prea slabă pentru zmeu, i-a explicat Richard, iar cerul era de un alb lăptos, ca și cum ar fi urmat să ningă.

Richard s-a tot opintit, însă a eșuat de mai multe ori. Încerca să ridice zmeul alergând cu el.

Therese, așezată pe jos, cu genunchii strânși la piept, îl privea cum își înălța capul și privea în toate direcțiile, ca și cum ar fi pierdut ceva pe cer.

— Uite-l! a strigat ea și s-a ridicat în picioare, făcând semn spre văzduh.

— Da, dar nu e stabil.

Richard a alergat cu zmeul spre curentul de aer, iar zmeul atârna neputincios de sfoara lui lungă până când a țâșnit în sus ca și cum l-ar fi tras ceva. A desenat în aer un arc larg, apoi a început să urce în altă direcție.

— Și-a găsit propriul curent! a rostit Therese.

— Da, dar e prea lent.

— Ce morocănos! Pot să-l țin eu?

— Stai să-l ridic mai sus.

Richard a tras de el cu mișcări ample ale brațelor, dar zmeul a rămas în același loc, în aerul rece și leneș. Cupolele aurite ale catedralei se balansau dintr-o parte în alta, ca și cum zmeul întreg ar fi clătinat din cap, spunând „Nu”, iar coada lungă și fără vlagă îl urma prostește, repetând refuzul.

— Atât se poate, a spus Richard. Nu merge cu mai multă sfoară.

Therese nu-și desprindea ochii de la el. Apoi zmeul s-a îndreptat și s-a oprit ca pictura unei catedrale prinsă de cerul alb. Probabil că lui Carol nu-i plăceau zmeiele. Nu ar fi distrat-o. S-ar fi uitat la un zmeu și ar fi spus că e caraghios.

— Vrei să-l ții tu?

Richard i-a așezat în mâini mosorul de sfoară, iar Therese s-a ridicat în picioare. Și-a dat seama că Richard lucrase la zmeu cu o seară înainte, când ea fusese cu Carol; de asta nu o sunase și nu știa că ea nu fusese acasă. I-ar fi spus, dacă ar fi sunat-o. În curând avea să apară și prima minciună.

Pe neașteptate, zmeul și-a rupt priponul din cer și a început să se zbată, încercând să scape. Therese a lăsat mosorul să se desfășoare iute în mâna ei, cât i-a permis privirea atentă a lui Richard, pentru că zmeul era încă destul de jos. Apoi s-a oprit din nou, refuzând să se mai miște.

— Trage de el! a îndemnat-o Richard. Manevrează-l ca lumea.

Așa a făcut. Era ca și cum s-ar fi jucat cu o coardă lungă, însă sfoara era acum atât de lungă și de moale, încât Therese nu putea decât să tragă pentru a mișca zmeul. A tras, a tras și iar a tras. Apoi a venit Richard și a luat mosorul, Therese rămânând cu brațele epuizate. Gâfâia și îi tremurau mâinile. S-a așezat pe jos. Nu câștigase lupta cu zmeul, acesta nu ascultase.

— Poate e sfoara prea grea, a spus ea.

Era o sfoară nouă, moale, albă și grasă ca un vierme.

— Sfoara e foarte ușoară. Uită-te acum. A pornit!

Zmeul urca acum cu smucituri bruște, ca și cum ar fi avut brusc propria voință, încercând să evadeze.

— Mai lasă-i sfoară! a strigat Therese.

S-a ridicat în picioare. Pe sub zmeu a trecut în zbor o pasăre. Therese privea lung dreptunghiul ce devenea tot mai mic, smucindu-se întruna înapoi, ca pânza unei corăbii ce mergea în spate. Simțea că zmeul acela însemna ceva – zmeul acela, în momentul acela.

— Richard?

— Ce e?

Îl vedea cu coada ochiului, stătea pe vine, cu mâinile întinse în față ca și cum ar fi făcut surfing.

— De câte ori ai fost tu îndrăgostit?

Richard a râs, un hohot scurt și răgușit.

— Niciodată, până te-am cunoscut pe tine.

— Ba da, ai fost. Mi-ai povestit mie despre două fete.

— Dacă le pun pe alea la socoteală, trebuie să mai pun și alte douăspe, a răspuns Richard grăbit, cu francheța brutală dată de preocupare.

Zmeul începea să coboare în salturi.

Therese a continuat pe același ton liniștit:

— Ai fost vreodată îndrăgostit de un băiat?

— De un băiat? a repetat el surprins.

— Da.

Au trecut câteva secunde până la răspunsul lui.

— Nu – a rostit el pe un ton hotărât și definitiv.

Cel puțin catadicsise să răspundă, și-a spus Therese. Ce-ai face dacă te-ai îndrăgosti de un băiat? ar fi vrut să-l întrebe, însă nu avea niciun rost. A rămas cu ochii ațintiți asupra zmeului. Priveau amândoi același zmeu, însă cu gânduri cât se poate de diferite.

— Ai auzit vreodată de așa ceva? l-a întrebat ea.

— Să aud? De oameni din ăștia? Sigur că da.

Richard stătea acum în picioare, înfășurând sfoara pe mosor.

Therese a adăugat precaută, pentru că el o asculta cu atenție:

— Nu mă refer la oameni din ăștia. Mă refer la doi oameni care se îndrăgostesc brusc unul de altul, din senin. Doi bărbați, să zicem, sau două fete.

Fața lui Richard arăta ca și cum ar fi discutat despre politică.

— Dacă știu pe cineva așa? Nu.

Therese a așteptat până a început să se ocupe din nou de zmeu, încercând să-l ridice și mai sus. Apoi a continuat:

— Dar presupun că i s-ar putea întâmpla aproape oricui, nu?

Richard continua să manevreze zmeul.

— Dar lucrurile astea nu se întâmplă pur și simplu, întotdeauna se poate găsi un motiv în trecut.

— Da, i-a răspuns ea, ca să nu mai lungească vorba.

Therese se gândise la trecutul ei. Din câte își aducea aminte, starea cea mai apropiată de a fi „îndrăgostită" fusese ceea ce simțise față de un băiat pe care îl văzuse de câteva ori în Montclair, când mergea cu autobuzul spre școală. Avea părul negru ondulat și trăsături frumoase, serioase; avea cam doisprezece ani, era mai mare decât ea. Își amintea de o perioadă scurtă de timp în care se gândise la el în fiecare zi. Dar asta nu avea nimic de-a face cu ceea ce simțea pentru Carol. Era sau nu era dragoste ceea ce simțea pentru Carol? Cât de absurd era faptul că nici măcar nu știa! Auzise despre povești de iubire între femei, știa ce fel de persoane erau și cum arătau. Nici ea și nici Carol nu arătau așa. Cu toate astea, ceea ce simțea față de Carol trecea toate testele iubirii și se potrivea tuturor descrierilor.

— Crezi că eu aș putea? a întrebat ea simplu, înainte de a se frământa dacă să îndrăznească sau nu să întrebe.

— Ce? a zâmbit Richard. Să te îndrăgostești de o fată? Sigur că nu! Doamne, nu te-ai îndrăgostit, nu-i așa?

— Nu, a răspuns Therese pe un ton straniu, ezitant.

Însă Richard n-a părut să observe.

— A pornit iar. Uite, Terry!

Zmeul urca tremurător, din ce în ce mai repede, iar mosorul se învârtea ca o sfârlează. În orice caz, și-a spus Therese, ea era mai fericită ca niciodată. De ce să-și facă griji, încercând să definească totul?

— Hei! Richard alerga după bățul care sărea neastâmpărat pe pământ, ca și când încerca și el să-și ia zborul. Vrei să-l ții? a întrebat-o el, prinzându-l. Mai-mai că te ia pe sus!

Therese a luat mosorul. Nu mai avea multă sfoară, iar zmeul aproape că nu se mai vedea. Când a întins brațele în sus, a simțit că aproape o ridica ușor, delicios și vioi, ca și cum zmeul chiar ar fi putut să o ridice, dacă și-ar fi concentrat toată puterea.

— Dă-i drumul! a strigat Richard, fluturând din brațe. Avea gura deschisă și în obraji îi apăruseră două cercuri îmbujorate. Dă-i drumul!

— Nu mai e sfoară!

— Atunci o tai!

Lui Therese nu-i venea să creadă ce auzise, însă când a întors privirea spre el a văzut că băgase mâna în buzunarul hainei după briceag.

— Nu, a spus ea.

Richard a venit în fugă, râzând.

— Nu! a strigat ea înfuriată. Ești nebun?

Îi obosiseră mâinile, dar s-a agățat și mai tare de mosorel.

— Hai s-o tăiem! E mai distractiv! a rostit el ciocnindu-se de ea, fiindcă se uita doar în sus.

Therese a tras de mosor într-o parte, îndepărtându-l de Richard, mută de mânie și uluire. Preț de-o clipă i-a fost teamă, simțind că Richard chiar o luase razna. Iar apoi s-a dat în spate, împleticindu-se: zmeul nu o mai trăgea în sus, mosorul era gol.

— Ești nebun! a țipat la el. Ai luat-o razna!

— E doar un zmeu! a râs Richard, dându-și capul pe spate și privind cerul gol.

Therese căuta disperată măcar capătul sforii.

— De ce-ai făcut asta? a rostit ea, gata să izbucnească în lacrimi. Era un zmeu așa de frumos!

— E doar un zmeu, a repetat Richard. Pot să fac altul!

9.

Therese începuse să se îmbrace, însă s-a răzgândit. Era în halat, citea scenariul pentru *Ploaie măruntă,* pe care i-l adusese mai devreme Phil și ale cărui file erau acum împrăștiate pe canapea. Carol îi spusese că era aproape, ajungea în zece minute. Therese s-a uitat în oglindă, s-a uitat prin cameră și a hotărât că nu avea de ce să-și facă griji.

A luat câteva scrumiere din chiuvetă și le-a spălat, aranjând teancul de foi pe masa de lucru. Se întreba dacă Carol avea cu ea geanta cea nouă. O sunase cu o seară înainte de undeva din New Jersey, unde era cu Abby, și îi spusese că geanta era minunată, însă un cadou mult prea costisitor. Therese a zâmbit, amintindu-și că îi sugerase chiar s-o ia înapoi. Măcar îi plăcuse.

Soneria a țârâit scurt de trei ori.

Privind în josul scărilor, a văzut-o pe Carol cărând ceva. A dat fuga pe scări, s-o ajute.

— E goală. E pentru tine, a rostit Carol zâmbind.

Era o valiză împachetată frumos. Carol și-a strecurat degetele afară din găoacea mânerului și a lăsat-o pe Therese s-o care. A așezat-o pe canapea și a tăiat cu grijă hârtia maronie. Valiza era dintr-o piele groasă, de un maroniu-deschis, cât se poate de simplă.

— E extraordinar de frumoasă! a exclamat Therese.

— Îți place? Nici n-am știut dacă ai nevoie de o valiză.

— Sigur că-mi place!

Era exact valiza potrivită pentru ea, asta, exact asta, nicio alta. Inițialele ei erau scrise cu litere mici, aurite – TMB.

Și-a amintit că o întrebase Carol, în seara de Ajun, dacă mai avea vreun prenume.

— Deschide-o și vezi dacă îți place și interiorul.

Așa a făcut.

— Îmi place și mirosul.

— Ești ocupată? Dacă ești, te las.

— Nu, stai jos. Nu fac nimic… doar citeam o piesă.

— Ce piesă?

— O piesă pentru care trebuie să fac decorul.

Și-a dat seama dintr-odată că nu-i povestise nimic despre designul de decor.

— Decorul?

— Da, sunt scenografă.

I-a luat haina. Carol zâmbea uluită.

— Și de ce naiba nu mi-ai zis și mie? a întrebat ea. Ce iepuri ai să mai scoți din pălărie?

— Asta e prima mea slujbă serioasă în domeniu. Și nu e pe Broadway, e în Village. Comedie. Încă nu sunt membră a sindicatului. Pentru asta trebuie să aștept o slujbă pe Broadway.

Carol a întrebat-o despre sindicat, despre statutul de membru plin și începător, care costau 2.000, respectiv 1.500 de dolari. A întrebat-o dacă avea strânși toți banii.

— Nu… doar câteva sute. Dar dacă fac rost de o slujbă, mă lasă să plătesc în rate.

Carol ședea pe scaunul din lemn cu spătarul drept, cel pe care de multe ori se așeza Richard, și o privea lung. Therese își dădea seama că acum crescuse în ochii ei și habar n-avea de ce nu-i pomenise până atunci că era scenografă și că avea chiar și o slujbă deja.

— Ei bine, i-a spus Carol, dacă din treaba asta te alegi cu o slujbă pe Broadway, ai accepta să împrumuți restul banilor de la mine? Doar ca un împrumut de afaceri?

— Mulțumesc. Abia…

— Mi-ar plăcea să te ajut. N-ar trebui să te chinui la vârsta ta să plătești 2.000 de dolari.

— Mulțumesc. Dar abia peste un an sau doi o să fiu pregătită pentru asta.

Carol a ridicat capul, suflând fumul într-un fuior subțire.

— A, doar nu iau în serios stagiile de ucenicie, nu?

Therese a zâmbit.

— Nu, sigur că nu. Vrei ceva de băut? Am o sticlă de whisky.

— Ce drăguț. Mi-ar plăcea un pahar, Therese.

În timp ce ea pregătea băuturile, Carol s-a ridicat și a privit rafturile din chicinetă.

— Gătești bine?

— Da, a răspuns Therese. Gătesc și mai bine când am pentru cine s-o fac. Îmi ies niște omlete grozave. Îți plac omletele?

— Nu, a răspuns Carol frust, iar Therese a izbucnit în râs. N-ai vrea să-mi arăți câteva din lucrările tale?

Therese și-a dat jos portofoliul din dulap. Carol s-a așezat pe canapea și a privit totul cu atenție, însă din comentariile și întrebările ei, Therese și-a dat seama că le găsea prea stranii pentru a fi folosite, poate nici prea strălucite. Carol i-a spus că cel mai mult îi plăcea macheta pentru *Petruşka,* ce atârna pe perete.

— Dar e același lucru, i-a spus Therese. Același lucru ca în desene, dar sub formă de machetă.

— Atunci poate de vină sunt desenele tale. Oricum, sunt foarte optimiste. Asta îmi place mult la ele. Carol și-a luat paharul de pe jos și s-a lăsat pe spătarul canapelei. Vezi tu, n-am făcut o greșeală.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu tine.

Therese nu înțelegea exact la ce se referea, însă Carol îi zâmbea prin fumul de țigară, iar asta o tulbura.

— Credeai c-ai făcut o greșeală?

— Nu. Cât plătești pentru un apartament ca ăsta?

— 50 pe lună.

Carol a pocnit din limbă.

— Înseamnă că nu-ți mai rămâne mare lucru din salariu, nu?

Therese și-a îndoit portofoliul, legându-l la loc.

— Nu. Dar în curând o să câștig mai bine. Și nici n-o să locuiesc aici la infinit.

— Sigur că nu. Ai să și călătorești, așa cum călătorești cu puterea imaginației. Ai să vezi o casă în Italia, de care ai să te îndrăgostești, sau poate o să-ți placă Franța, California sau Arizona.

Fata a zâmbit. Probabil că nu va avea banii necesari chiar dacă va ajunge în străinătate.

— Oare oamenii chiar se îndrăgostesc mereu de lucruri pe care nu le pot avea?

— Întotdeauna, i-a răspuns Carol zâmbind, apoi și-a trecut mâna prin păr. Cred că până la urmă o să fac o mică excursie.

— Cât timp?

— Doar o lună sau cam așa.

Therese a pus portofoliul în dulap.

— Cât de repede pornești?

— Imediat. Imediat ce fac pregătirile, presupun. Și nu am cine știe ce pregătiri de făcut.

Therese s-a întors. Carol stingea țigara în scrumieră. Nu însemna nimic pentru ea, s-a gândit Therese, nu o interesa că nu aveau să se vadă o lună întreagă.

— Cum de nu te duci undeva cu Abby?

Carol a privit-o lung, apoi și-a mutat privirea spre tavan.

— Nu cred că poate să vină, oricum.

Therese a privit-o uimită. Atinsese un subiect sensibil, pomenind-o pe Abby. Însă acum figura lui Carol era imposibil de citit.

— Ești foarte drăguță că mă lași să te văd atât de des, i-a spus Carol. Știi, în momentul ăsta nu am chef să mă întâlnesc cu oamenii cu care mă văd de obicei. Nu pot, pur și simplu. Totul trebuie făcut în pereche.

Cât de fragilă este, și-a dat Therese seama în clipa aceea, cât de diferită față de ziua în care luaseră prânzul împreună. Apoi Carol s-a ridicat ca și cum i-ar fi citit gândurile, iar Therese a simțit o siguranță arogantă în felul în care își ținea capul sus, în zâmbetul ei; a trecut atât de aproape de ea, încât brațele li s-au atins.

— Ce-ar fi să facem ceva în seara asta? a întrebat-o Therese. Poți să rămâi aici, dacă vrei, și eu pot să termin de citit piesa. Petrecem seara împreună.

Carol nu i-a răspuns. Se uita la ghiveciul din bibliotecă.

— Ce fel de plante sunt astea?

— Nu știu.

— Nu știi?

Erau diferite: un cactus cu frunze grăsune, care nu crescuse niciun pic de când îl cumpărase, cu un an în urmă, o plantă care semăna cu un palmier în miniatură și o chestie-molatică, cu roșu și cu verde, care trebuia să fie sprijinită cu un băț.

— Sunt doar plante.

Carol s-a întors zâmbind.

— Doar plante, a repetat ea.

— Ce zici de seara asta?

— Bine. Dar nu pot să stau. Acum e de-abia trei. Te sun pe la șase.

Carol și-a aruncat bricheta în poșetă. Nu era cea pe care i-o dăruise Therese.

— Am chef să mă uit la mobilă în după-amiaza asta.

— La mobilă? Adică în magazine?

— În magazine sau la Parke-Bernet. Mobila îmi face bine.

Carol s-a întins după haină și Therese a remarcat din nou linia lungă ce se forma de la umărul ei până la centura lată din piele, care se continua cu piciorul elegant. Era ceva maiestuos, ca muzica unei harpe sau ca o mișcare de balet. Era atât de frumoasă! De ce erau așa pustii zilele ei, se întreba Therese, când ea era făcută pentru a trăi alături de oameni care o iubesc, pentru a merge printr-o casă frumoasă, în orașe frumoase, de-a lungul unor coaste azurii, cu un orizont larg și un cer senin pe fundal?

— Pa, a rostit Carol.

Cu aceeași mișcare cu care și-a pus haina, și-a petrecut brațul pe după talia lui Therese. A durat doar o clipă, prea tulburătoare, cu brațul lui Carol petrecut brusc în jurul ei, pentru a simți plăcere sau a ști când a început și când s-a încheiat acea secundă; apoi s-a auzit soneria, răsunând în urechile lor ca o lovitură într-un zid de alamă.

Carol a zâmbit.

— Cine e?

Therese a simțit înțepătura unghiei lui Carol în încheietură când i-a dat drumul.

— Probabil Richard.

Nu putea fi decât Richard. Therese îi recunoscuse țârâitul lung.

— Bun. Mi-ar plăcea să-l cunosc.

Therese a apăsat butonul de deschidere și apoi s-au auzit pașii sportivi, în săritură, cu care urca treptele. A deschis ușa.

— Bună, a început Richard. Am hotărât…

— Richard, ea e doamna Aird, a rostit Therese. Richard Semco.

— Îmi pare bine de cunoștință, a spus Carol.

Richard a plecat capul, făcând aproape o plecăciune.

— Îmi pare bine de cunoștință, a rostit și el, cu ochii albaștri mari și curioși.

S-au privit lung; Richard ținea în mână o cutie pătrată pe care părea gata să i-o înmâneze, iar Carol stătea în picioare, fără a rămâne sau a pleca. Richard a pus cutia pe o măsuță.

— Eram în zonă și m-am gândit să urc.

Sub tonul explicativ, Therese a sesizat revendicarea inconștientă a unui drept și a remarcat privirea neîncrezătoare pe care i-o aruncase lui Carol.

— A trebuit să duc un cadou pentru o prietenă a mamei. E *lebkuchen*[3].

A făcut un gest spre cutie și a zâmbit dezarmant.

— Vrea cineva să guste?

Carol și Therese au refuzat. Carol l-a privit cu atenție în timp ce deschidea cutia cu briceagul. Îi plăcea zâmbetul lui, și-a spus Therese. Îl plăcea pe el – un tânăr șleampăt, cu părul blond răvășit, cu umeri largi și supli și cu picioare mari, amuzante, încălțate în mocasini.

— Ia loc, te rog, i-a spus Therese lui Carol.

— Nu, o să plec, i-a răspuns ea.

— Îți las jumătate, Terry, și apoi plec și eu.

Therese a privit-o pe Carol, care a zâmbit văzând-o atât de tulburată, și s-a așezat pe un colț al canapelei.

— Oricum, sper că nu v-am grăbit să plecați, a spus Richard, punând prăjitura, cu tot cu hârtia în care era învelită, pe un raft.

— Nu mă grăbești. Tu ești pictor, nu-i așa, Richard?

— Da.

A băgat în gură niște glazură desprinsă de pe prăjitură și a privit-o pe Carol; era calm pentru că era incapabil să fie altfel, și-a spus Therese, privirea lui era sinceră pentru că nu avea nimic de ascuns.

— Și dumneavoastră sunteți pictoriță?

— Nu, a răspuns Carol zâmbind. Eu nu sunt nimic.

— Asta e cel mai greu să fii.

— Da? Tu ești un pictor bun?

— Am să fiu. Pot să fiu, a răspuns el netulburat. Ai vreun pic de bere, Terry? Mi-e tare sete.

Therese a mers la frigider și a scos de acolo cele două sticle de bere pe care le avea. Richard a întrebat-o pe Carol dacă vrea și ea, însă a refuzat. Apoi bărbatul a trecut pe lângă canapea, uitându-se la valiza și la hârtia de cadou, iar Therese a crezut că o să spună ceva despre ele, însă nu a făcut-o.

— Mă gândeam să mergem la un film în seara asta, Terry. Aș vrea să-l văd pe acela de la Victoria. Vrei?

— Nu pot în seara asta. Am o întâlnire cu doamna Aird.

— Ah, a răspuns Richard, aruncând o privire spre Carol.

Carol și-a stins țigara și s-a ridicat în picioare.

— Eu trebuie să plec, a spus ea zâmbind spre Therese. Te sun pe la șase. Dacă te răzgândești, nu e grav. La revedere, Richard. Carol i-a făcut cu ochiul în timp ce pășea pe trepte, rostind: Să fii cuminte, Therese.

— Ce e cu valiza asta? a întrebat-o Richard când s-a întors în cameră.

— E un cadou.

— Ce se întâmplă, Terry?

— Nu se întâmplă nimic.

— Am întrerupt ceva important? Cine e?

Therese a luat paharul gol al lui Carol. Pe gura lui mai era o urmă de ruj.

— E o femeie pe care am cunoscut-o la magazin.

— Ea ți-a dat valiza?

— Da.

— E un ditamai cadoul. E chiar așa de bogată?

Therese l-a privit cu atenție. Dușmănia lui Richard față de oamenii bogați, de burghezi, era aproape automată.

— Bogată? Te referi la haina de nurcă? Nu știu. I-am făcut o favoare. Am găsit ceva ce pierduse în magazin.

— A, da? Ce? Nu mi-ai povestit nimic despre asta.

Ea a spălat și a șters paharul lui Carol, punându-l înapoi pe raft.

— Și-a lăsat portofelul pe tejghea și i l-am dus eu. Asta-i tot.

— A, frumoasă recompensă, a spus el, dar s-a încruntat. Terry, ce e? Doar nu mai ești supărată pentru aiureala aia de zmeu, nu?

— Nu, sigur că nu, a rostit ea nerăbdătoare.

Ar fi vrut ca Richard să plece. Și-a înfipt mâinile în buzunarele halatului și a traversat încăperea, oprindu-se în locul în care stătuse Carol, uitându-se la ghivecele cu flori.

— În dimineața asta mi-a adus Phil piesa. Am început s-o citesc.

— De asta ești îngrijorată?

— Ce te face să crezi că sunt îngrijorată?

— Te simt iarăși distantă, parcă ești pe altă lume.

— Nu sunt îngrijorată și nici nu sunt pe altă lume, a răspuns ea, trăgând aer în piept. E ciudat… ești atât de atent față de unele dispoziții, iar pe altele le ignori total.

Richard a privit-o lung.

— Bine, Terry, a rostit el ridicând din umeri, ca și cum ar fi predat armele. S-a așezat pe scaun și și-a turnat restul de bere în pahar. Și ce e cu întâlnirea asta pe care o ai diseară cu ea?

Buzele lui Therese s-au întins într-un zâmbet larg când a trecut cu rujul pe deasupra lor. Pentru o clipă, s-a uitat la penseta de pe răftulețul atașat la interiorul ușii dulapului. Apoi a pus rujul la loc pe raft.

— Cred că e un fel de petrecere, un fel de eveniment caritabil de Crăciun. Într-un restaurant, zicea.

— Hm. Și vrei să mergi?

— I-am zis că mă duc.

Richard și-a băut berea, încruntându-se un pic deasupra paharului.

— Dar pe urmă? Aș putea să stau pe aici, să citesc piesa cât ești tu plecată și apoi să mergem să mâncăm un pic și să vedem filmul.

— Mă gândeam să termin piesa în seara asta. Trebuie să încep lucrul sâmbătă și aș vrea să am deja niște idei.

Richard s-a ridicat în picioare.

— Mda, a rostit el blazat, oftând.

Therese l-a văzut îndreptându-se leneș spre canapea și uitându-se la manuscris. Apoi s-a aplecat, a studiat pagina de titlu și lista de personaje. Și-a privit ceasul, apoi s-a uitat la ea.

— Ce-ar fi s-o citesc acum?

— Dă-i drumul, a răspuns Therese cu o bruschețe pe care el fie nu a simțit-o, fie a ignorat-o.

Richard s-a lăsat ușor pe canapea, sprijinindu-se de spătar, și a început să citească.

Ea a luat o cutie mare de chibrituri de pe raft. Nu, recunoștea doar dispozițiile „distante”, și-a spus ea, când simțea că e despărțit de ea prin distanță. Therese s-a gândit la momentele în care se culcase cu el, la cât de distantă fusese atunci, în clipele în care ar fi trebuit să existe cea mai mare apropiere, apropierea despre care vorbea toată lumea. Atunci nu-i păsase lui Richard, bănuia ea, pentru că fizic erau aproape, erau în pat împreună.

Privind cât de absorbit era de lectură, văzând cum degetele lui grăsune și rigide apucă o șuviță de păr de deasupra frunții și o trag spre nas, așa cum îl văzuse făcând de o mie de ori, Therese și-a dat seama că Richard se purta ca și cum locul lui în viața ei era incontestabil, legătura ei cu el fiind permanentă și dincolo de orice îndoială, pentru că fusese primul bărbat cu care se culcase. Therese a aruncat cutia de chibrituri spre raft și a dărâmat o sticlă.

Richard a ridicat privirea, zâmbind surprins.

— Ce s-a întâmplat, Terry?

— Richard, aș vrea să fiu singură… Toată după-amiaza asta. Te superi?

Bărbatul s-a ridicat în picioare. Pe figură avea zugrăvită în continuare uimirea.

— Nu, sigur că nu. A lăsat manuscrisul să cadă înapoi pe canapea. Bine, Terry. Poate chiar e mai bine așa. Poate că ar trebui să citești scenariul acum… Să-l citești singură. Suna ca un argument pe care îl aducea, ca și cum ar fi încercat să se convingă singur. S-a uitat iar la ceas. Poate merg nițel până la Sam și Joan.

Ea stătea în picioare nemișcată, gândindu-se doar la cele câteva secunde ce aveau să mai treacă până la plecarea lui, în timp ce bărbatul și-a trecut mâna, ușor transpirată, peste părul ei și s-a aplecat să o sărute. Apoi și-a amintit brusc de cartea despre Degas pe care o cumpărase cu mai multe zile în urmă, o carte cu reproduceri pe care Richard și-o dorea, dar nu reușise s-o găsească nicăieri. A scos-o din sertarul de jos al biroului.

— Am găsit cartea despre Degas.

— A, grozav. Mersi, a rostit el, luând cartea, împachetată în hârtie de cadou. Unde ai găsit-o?

— La Frankenberg. Ultimul loc în care mă așteptam s-o găsesc.

— La Frankenberg, a repetat Richard zâmbind. E șase dolari, nu?

— A, nu contează.

Richard a scos portofelul.

— Dar eu te-am rugat s-o cumperi.

— Chiar nu contează, serios.

Richard a insistat, însă ea n-a acceptat banii. O clipă mai târziu, el a plecat, promițând s-o sune a doua zi, la ora cinci. Spera să iasă undeva prin oraș.

Carol a sunat la 6.10, întrebând-o dacă avea chef să meargă până în Chinatown. Therese a acceptat, bineînțeles.

— Beau un cocktail cu cineva la St. Regis, i-a spus Carol. Ce-ar fi să vii să mă iei de aici? Suntem în salonul mai mic, nu

în ăla mare. Și fii atentă, mergem la un eveniment, ceva legat de teatru, la care m-ai invitat tu. Da?

— Un fel de petrecere caritabilă de Crăciun?

— Hai mai repede, i-a răspuns Carol, izbucnind în râs.

Therese a prins aripi.

•

Prietenul lui Carol se numea Stanley McVeigh și era un bărbat înalt și foarte atrăgător, de vreo patruzeci de ani. Avea mustață și un boxer pe care îl ținea în lesă. Carol era gata de plecare în momentul în care a ajuns Therese. Stanley le-a condus afară, le-a urcat într-un taxi și i-a dat șoferului niște bani.

— Cine e? a întrebat-o Therese.

— Un prieten de demult. Ne întâlnim mai des, acum că divorțez de Harge.

Therese a privit-o lung. În privirea lui Carol sclipea un zâmbet jucăuș.

— Îl placi?

— Așa și așa, a răspuns Carol. Șofer, du-ne în Chinatown, nu dincolo.

În timp ce luau cina, a început să plouă. Carol a spus că întotdeauna ploua în Chinatown, că plouase de câte ori venise acolo. Însă nu conta, pentru că treceau dintr-un magazin în altul, admirând marfa și cumpărând tot felul de lucruri. Therese a văzut o pereche de sandale cu platformă care i s-au părut frumoase, mai curând arăbești decât chinezești, și voia să le cumpere pentru Carol, însă aceasta i-a spus că Rindy nu le-ar fi agreat. Rindy era conservatoare și nu-i plăcea nici măcar să iasă vara fără dres, iar Carol o asculta. În același magazin au găsit costume chinezești croite dintr-un material negru lucios, cu pantaloni simpli și jacheta cu guler înalt, iar Carol a cumpărat unul pentru Rindy. Therese a cumpărat oricum sandalele pentru Carol, în timp ce aceasta aranja livrarea costumului lui Rindy. Își dădea seama ce număr purta doar uitându-se la sandale, iar Carol a fost mulțumită că i le-a luat până la urmă.

Apoi au petrecut o oră stranie într-un teatru chinezesc, unde spectatorii trăgeau la aghioase în public, în ciuda agitației de pe scenă. În cele din urmă, s-au întors în oraș ca să ia o cină târzie, la un restaurant unde se cânta la harpă. Era o seară minunată, o seară excepțională.

10.

Marți, în a cincea zi de muncă la noul job, Therese ședea într-o încăpere micuță și goală, fără tavan, aflată în partea din spate a Teatrului Black Cat, așteptând ca domnul Donohue, regizorul cel nou, să vină să vadă decorul din carton pe care îl pregătise. În dimineața zilei anterioare, Donohue îl înlocuise pe Cortes ca regizor, aruncase cât colo prima ei machetă din carton și-l dăduse afară pe Phil McElroy din rolul celui de-al doilea frate. Phil plecase spumegând de indignare. Avea mare noroc că nu fusese și ea aruncată odată cu macheta din carton, își spunea Therese, așa că respectase întru totul instrucțiunile domnului Donohue. Noua machetă nu avea bucata mobilă pe care o indusese în prima și care ar fi permis ca decorul scenei din camera de zi să fie transformat în decorul scenei de pe terasă, pentru ultimul act. Domnul Donohue părea să aibă ceva împotriva oricărui lucru neobișnuit și simplu. Plasând întreaga acțiune a piesei în camera de zi, mare parte din dialogul ultimei scene trebuise să fie modificată, pierzându-se multe dintre replicile cele mai reușite. În noua machetă a decorului erau incluse un șemineu, ferestre franțuzești largi ce dădeau spre terasă, două uși, o canapea și două fotolii, precum și o bibliotecă. Când avea să fie gata, decorul urma să arate ca o machetă de casă făcută de Sloan[4], respectând realitatea până la ultimul detaliu.

Therese s-a ridicat, s-a întins și și-a luat jacheta din material reiat, ce era atârnată în cuiul de pe spatele ușii. Era al naibii de frig. Domnul Donohue probabil că avea să verifice decorul abia după-amiază sau poate că n-ar fi intrat la ea deloc, dacă nu-i amintea ea din nou. Nu era nicio grabă cu decorul. Probabil că era cel mai puțin important aspect al piesei, însă ea lucrase până la miezul nopții, entuziasmată, la noua machetă.

A ieșit din nou, așezându-se într-o lojă. Toți actorii erau pe scenă, cu scenariile în mână. Domnul Donohue îi trecea întruna prin întreaga piesă, ca să se obișnuiască cu felul în care curge acțiunea, zicea el, dar în ziua aceea părea să-i adoarmă pe toți. Erau cu toții indolenți, cu excepția lui Tom Harding, un tânăr înalt și blond, care avea rolul principal și părea un pic prea plin de energie. Georgia Halloran suferea de migrene din cauza sinusurilor și trebuia să se oprească din oră în oră ca să-și pună picături în nas și să se întindă câteva minute. Geoffrey Andrews, un bărbat de vârsta a doua care juca rolul tatălui eroinei, bombănea întruna între replici, pentru că nu îl plăcea pe Donohue.

— Nu, nu, nu, nu! a rostit domnul Donohue pentru a zecea oară în dimineața aceea, oprindu-i complet și făcându-i să lase în jos scenariile și să se întoarcă spre el cu o docilitate uimită și iritată. O luăm de la capăt, de la pagina 28.

Therese l-a privit cum dădea din brațe, arătând cine trebuia să vorbească mai întâi și ridicând o mână pentru a-i reduce la tăcere, cât urmărea cu mâna dialogul din scenariu, ca un dirijor. Tom Harding i-a făcut cu ochiul, arătând spre nas. După o clipă, Therese s-a întors în cămăruța în care lucra, unde se simțea cât de cât utilă. Știa piesa aproape pe dinafară. Era o comedie a erorilor în stilul lui Sheridan[5]: doi frați se prefăceau că sunt valet și stăpân, pentru a impresiona o bogată moștenitoare, de care era îndrăgostit unul dintre ei. Dialogul nu era scris rău deloc, era chiar savuros, însă decorul sobru, chiar posomorât pe care i-l ceruse Donohue… Therese spera că măcar culoarea pe care urma s-o folosească avea să salveze situația.

Domnul Donohue a intrat până la urmă în cămăruța ei, un pic după ora 12. S-a uitat la macheta pe care o refăcuse, a ridicat-o și a privit-o de jos, din ambele părți, fără ca expresia de neliniște, chinuită să i se schimbe.

— Da, e bine. Îmi place foarte mult. Vezi că e mult mai bine decât cu pereții goi pe care îi aveai înainte, nu?

Therese a răsuflat ușurată.

— Așa e.

— Decorul se naște din nevoile actorilor. Aici n-avem nevoie de un decor pentru balet, domnișoară Belivet.

Fata a încuviințat din cap, privind și ea macheta. Încerca să-și dea seama cum ar fi putut fi mai bună sau mai funcțională.

— Tâmplarul vine în după-amiaza asta, pe la patru. Ne adunăm și stăm de vorbă atunci, i-a spus regizorul plecând.

Therese privea lung macheta din carton. Măcar avea să fie folosită. Măcar, cu ajutorul tâmplarilor, avea să fie transformată în realitate. A mers la fereastră, privind cerul iernatic, cenușiu dar luminos, pe fundalul căruia se ridicau case cu cinci niveluri pe care erau parcă lipite scările de incendiu. Se zărea un mic teren viran, în mijlocul căruia creștea un copac pitic desfrunzit, contorsionat ca un indicator rutier stricat. I-ar fi plăcut să o poată suna pe Carol și s-o invite la prânz, însă Carol era departe, până la ea era un drum de o oră și jumătate cu mașina.

— Te cheamă Beliver?

Therese s-a întors spre fata care stătea în cadrul ușii.

— Belivet. Mă caută cineva la telefon?

— Telefonul de lângă lumini.

— Mersi.

S-a grăbit, sperând că era Carol, însă conștientă că era mult mai probabil să fie Richard. Carol nu-i telefonase niciodată la teatru.

— Alo, Abby la telefon.

— Abby? a întrebat Therese zâmbind. De unde ai știut că sunt aici?

— Tu mi-ai spus, nu mai știi? Mi-ar plăcea să ne vedem. Sunt pe aproape, tu ai mâncat de prânz?

Au stabilit să se întâlnească la Palermo, un restaurant aflat în apropiere de Black Cat.

Pe drum, Therese a fredonat o melodie, era fericită de parcă s-ar fi întâlnit chiar cu Carol. Pe podeaua restaurantului era împrăștiat rumeguș, iar pe sub balustrada de jos a barului se jucau doi pisoi negri. Abby ședea la o masă din spate.

— Bună! a întâmpinat-o aceasta. Arăți foarte vioaie. Aproape că nu te-am recunoscut. Vrei ceva de băut?

— Nu, mulțumesc.

— Vrei să spui că ești atât de fericită fără să fi băut ceva? a chicotit cu acel amuzament aluziv care, la Abby, nu era deloc jignitor.

Therese a lut țigara pe care i-a oferit-o. Simțea că Abby știe; poate că era și ea îndrăgostită de Carol. Asta o făcea pe Therese să fie precaută. Se crease o rivalitate tacită, care îi dădea un sentiment de stranie euforie, o anume superioritate asupra lui Abby. Nu mai avusese niciodată asemenea sentimente, nici nu îndrăznise să viseze la asemenea trăiri; era o adevărată revoluție emoțională. Astfel, faptul că luau prânzul împreună devenea aproape la fel de important ca o întâlnire cu însăși Carol.

— Ce mai face Carol? a întrebat Therese.

Nu o mai văzuse de trei zile.

— E foarte bine, i-a răspuns Abby, privind-o lung.

A sosit chelnerul, iar Abby l-a întrebat dacă i-ar fi recomandat scoicile și scalopina[6].

— Sunt excelente, doamnă, i-a răspuns el, zâmbindu-i larg, ca unei cliente deosebite.

Felul de a se purta al lui Abby, strălucirea figurii ei îți dădeau impresia că ziua aceea, fiecare zi, era o ocazie specială. Lui Therese îi plăcea asta. Privea admirativ costumul roșu cu albastru al lui Abby, butonii sub formă de G, ca niște nasturi filigranați. Abby a început să-i pună întrebări despre slujba ei de la Black Cat. Pentru Therese era o poveste plictisitoare, însă Abby părea impresionată. Probabil pentru că ea n-avea nicio ocupație.

Preparat pe bază de carne în crustă de aluat subțire și sos de vin.

— Cunosc niște oameni din cercul producătorilor de teatru, i-a spus Abby. Cu mare plăcere aș pune o vorbă bună pentru tine.

— Mersi, i-a răspuns Therese, jucându-se cu capacul vasului cu parmezan ras ce se afla în fața ei. Știi pe cineva cu numele Andronich? Cred că e din Philadelphia.

— Nu.

Domnul Donohue îi spusese să meargă să-l vadă pe Andronich săptămâna viitoare în New York. Era producătorul unui spectacol ce urma să aibă premiera în primăvara aceea în Philadelphia, iar apoi pe Broadway.

— Gustă scoicile, a îndemnat-o Abby mâncând cu mare poftă. Și lui Carol îi plac.

— O cunoști pe Carol de multă vreme?

— Îhî, a încuviințat Abby din cap, privind-o cu ochii luminoși în care nu se putea citi nimic.

— Și îl cunoști și pe soțul ei, bineînțeles.

Abby a dat din nou din cap, nespunând nimic.

Therese a zâmbit ușor. Avea senzația că Abby voia s-o interogheze, însă fără a fi dispusă să dezvăluie nimic despre ea sau despre Carol.

— Vrei să bem un pic de vin? Îți place Chianti?

Abby a chemat chelnerul, pocnind sonor din degete.

— Adu-ne o sticlă de Chianti, te rog. Un Chianti bun. Pune sângele în mișcare, a adăugat ea spre Therese.

Apoi a sosit felul principal, iar doi chelneri au început să se agite în jurul mesei lor, destupând sticla de Chianti, turnându-le apă și aducând unt proaspăt. La radioul din colț se auzea un tangou – un radio micuț, cât o cutie de biscuiți, cu partea din față spartă, însă muzica putea la fel de bine să fi venit de la o orchestră de coarde aflată în spatele lor, dacă Abby ar fi cerut-o. Nu e de mirare că o plăcea Carol. Lui Therese i se părea că ar fi completat perfect solemnitatea lui Carol. Îi putea aminti acesteia să râdă.

— Ai locuit întotdeauna singură? a întrebat-o Abby.

— Da, imediat după ce am terminat școala, i-a răspuns Therese sorbind din vin. Tu? Sau locuiești cu familia ta?

— Cu familia. Dar am jumătate de casă doar a mea.

— Și lucrezi? s-a aventurat Therese să întrebe.

— Am avut câteva slujbe. Două sau trei. Nu ți-a povestit Carol că la un moment dat am avut amândouă un magazin de mobilă? Era chiar lângă Elizabeth, pe autostradă. Cumpăram antichități sau pur și simplu piese de mobilier la mâna a doua și le recondiționam. În viața mea n-am muncit atât de mult ca în perioada aia. Abby i-a zâmbit ghidușă, ca și cum era posibil ca nicio vorbă din ce-i spusese să nu fi fost adevărată. Și pe

urmă mai e celălalt job al meu. Sunt entomolog. Nu unul strălucit, dar sunt suficient de pricepută încât să scot gândacii din lăzile cu lămâi italienești și altele asemenea. Crinii sunt plini de insecte.

— Așa am auzit și eu, a spus Therese zâmbind.

— Am impresia că nu mă crezi.

— Ba da, te cred. Și mai lucrezi?

— Sunt de rezervă. Lucrez doar când apar urgențe. Cum ar fi de Paște.

Therese a privit-o cum taie scalopina în bucățele mici.

— Mergi des în călătorii cu Carol?

— Des? Nu, de ce? a întrebat-o Abby.

— Mă gândesc că-i prinde bine prezența ta. Carol fiind atât de serioasă.

Therese și-ar fi dorit să poată duce conversația direct spre subiectul care o interesa, dar nu știa care era acesta. Vinul îi curgea prin vene călduț și încet, îl simțea până în vârful degetelor.

— Nu tot timpul, a corectat-o Abby, cu o voce amuzată.

Vinul ce i se urcase la cap purta promisiunea muzicii, a poeziei sau a adevărului, însă Therese nu putea să întrevadă miezul lucrurilor. Nu găsea nicio întrebare potrivită, toate sunau ca niște enormități.

— Cum ai cunoscut-o pe Carol? a întrebat-o Abby.

— Nu ți-a povestit Carol?

— Mi-a spus doar că v-ați întâlnit la Frankenberg, când tu lucrai acolo.

— Păi așa ne-am cunoscut, a răspuns Therese, simțind cum crește în ea o dușmănie față de Abby, pe care nu o putea controla.

— Și ați început pur și simplu să vorbiți? a întrebat-o Abby zâmbind și aprinzându-și o țigară.

— Am servit-o când era la cumpărături, i-a răspuns Therese abrupt.

Știa că Abby aștepta detalii, o descriere în amănunt a acelei întâlniri, însă nu voia să i-o ofere, nici ei și nici altcuiva. Era a ei. Cu siguranță Carol nu-i povestise lui Abby despre caraghioasa felicitare de Crăciun. Nu era suficient de importantă pentru Carol.

— Ai putea să-mi spui care dintre voi a vorbit prima?

Therese a izbucnit în râs. S-a întins după o țigară și a aprins-o, încă zâmbind. Nu, Carol nu-i povestise despre felicitarea de Crăciun, iar întrebarea lui Abby i se părea extrem de amuzantă.

— Eu.

— Îți place mult de ea, nu-i așa? a întrebat-o Abby.

Încercând să sesizeze vreo urmă de ostilitate în această întrebare, Therese și-a dat seama că nu era decât gelozie.

— Da.

— De ce o placi?

— De ce? Dar tu de ce o placi? Ochii lui Abby încă râdeau.

— O cunosc pe Carol de când avea patru ani.

Therese n-a răspuns.

— Ești teribil de tânără, nu-i așa? Ai douăzeci și unu de ani?

— Nu. Nu chiar.

— Știi că în clipa asta Carol are pe cap o grămadă de griji, nu?

— Da.

— Și că se simte singură, a adăugat Abby, fixând-o cu privirea.

— Vrei să spui că de asta se vede cu mine? a întrebat-o Therese calmă. Vrei să-mi spui că n-ar trebui să mă văd cu ea?

Abby a clipit ușor.

— Nu, chiar deloc. Dar nu vreau să suferi. Și nu vreau nici să o faci pe Carol să sufere.

— N-aș face așa ceva niciodată, i-a răspuns Therese. Chiar crezi c-aș face-o?

Abby o privea în continuare cu atenție, nu-și desprinsese ochii de pe chipul ei.

— Nu, nu cred c-ai face-o să sufere.

Abby îi răspunsese ca și cum tocmai se hotărâse și acum zâmbea de parcă era teribil de mulțumită de ceva.

Însă lui Therese nu-i plăcea zâmbetul acela și, dându-și seama că figura îi trăda sentimentele, și-a mutat privirea asupra mesei. În fața ei, pe o farfurie, se afla un pahar cu zabaion[7] cald.

— Therese, ai vrea să vii în după-amiaza asta la o mică petrecere? Pe la ora șase. Nu știu dacă au să fie acolo și scenografi, dar una dintre amfitrioane este actriță.

Therese și-a stins țigara.

— O să fie acolo și Carol?

— Nu. N-o să fie. Dar sunt cu toții foarte simpatici. E o petrecere restrânsă.

— Mersi, dar nu cred c-ar trebui să merg. Și în seara asta s-ar putea să trebuiască să lucrez până târziu.

— Ah. Am să-ți dau adresa oricum, dar dacă nu vrei să vii…

— Nu.

Abby avea chef să se plimbe un pic după ce plecau de la restaurant. Therese a acceptat, cu toate că deja se cam săturase de Abby. Cu siguranța de sine, cu întrebările ei directe și lipsite de delicatețe, o făcea să simtă că avea un avantaj asupra ei. Și nici nu o lăsase pe ea să plătească nota.

— Carol are o părere foarte bună despre tine, să știi, i-a spus Abby. Zice că ești foarte talentată.

— Da? i-a răspuns Therese, crezând-o doar pe jumătate. Nu mi-a spus asta niciodată.

Voia să meargă mai repede, însă Abby o forța să rămână mai în urmă.

— Trebuie să știi că are o părere excelentă despre tine, dacă vrea să te ia cu ea în călătorie.

Therese a văzut că Abby zâmbea cu nevinovăție.

— Nici despre asta nu mi-a spus nimic, i-a răspuns ea cu calm, însă inima începuse să-i bată nebunește.

— Sunt sigură că o să-ți spună. Mergi cu ea, nu?

De ce știa Abby înaintea ei? S-a simțit copleșită de un val de mânie. Ce se întâmpla? O ura Abby? Și dacă o ura, de ce nu era consecventă? Apoi, în clipa următoare, mânia a dispărut cu totul, lăsând-o slabă și vulnerabilă, lipsită de apărare. Se întreba ce-ar fi răspuns dacă Abby ar fi împins-o la perete în clipa aceea și i-ar fi zis: „Spune-mi tot. Ce vrei de la Carol? De ce vrei să mi-o furi?” I-ar fi mărturisit totul pe loc. I-ar fi spus: „Vreau să fiu cu ea. Îmi place să fiu cu ea, ce legătură are asta cu tine?”

— Despre asta n-ar trebui să-mi vorbească chiar Carol? De ce mă întrebi tu lucrurile astea?

Therese se străduia să pară indiferentă, însă n-avea niciun rost.

Abby s-a oprit din mers.

— Îmi pare rău, a spus, întorcându-se către ea. Cred că acum înțeleg mai bine.

— Ce înțelegi?

— Doar că… că tu vei câștiga.

— Ce să câștig?

— Ce să câștigi… a răspuns Abby ca un ecou, cu capul în sus, privind colțul unei clădiri, privind cerul.

Therese s-a simțit cuprinsă de o nerăbdare furioasă. Voia ca Abby să plece, ca ea să-i poată telefona lui Carol. Nimic nu conta, în afară de sunetul vocii lui Carol. Doar Carol conta, cum de putuse uita asta, chiar și pentru o clipă?

— Nu e de mirare că ea are o părere atât de bună despre tine, a rostit Abby, însă Therese refuza să-i accepte replica drept compliment. Rămas-bun, Therese! Sunt sigură că ne vom revedea.

A întins mâna, iar Therese i-a strâns-o.

— Rămas-bun! a rostit ea.

A privit-o pe Abby îndreptându-se spre Washington Square, cu un pas mai alert, cu capul cârlionțat ținut sus cu mândrie.

A intrat în prima drogherie și i-a telefonat lui Carol. Întâi a răspuns menajera, apoi a venit Carol la aparat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o aceasta. Pari supărată.

— Nimic. E plictiseală mare la muncă.

— În seara asta ești ocupată? Ai vrea să vii până la mine?

Therese a ieșit din drogherie zâmbind. Carol venea s-o ia cu mașina la 5.30. Insistase să o ia ea, pentru că era o călătorie tare lungă cu trenul.

L-a văzut peste drum pe Danny McElroy, mergând fără haină, cu o sticlă de lapte în mână.

— Danny! l-a strigat ea.

Bărbatul s-a întors și a pornit spre ea.

— Vii pe la mine câteva minute? a strigat el.

Therese se pregătea să refuze, însă când bărbatul a ajuns lângă ea, l-a luat de braț.

— Doar un minut. Am avut deja o pauză de prânz cam lungă.

Danny i-a zâmbit.

— Cât e ceasul? Sunt în stare să învăț până orbesc.

— E trecut de două.

Simțea că brațul bărbatului era încordat. Sub părul de pe antebraț avea pielea de găină.

— E o nebunie să ieși fără haină pe vremea asta, i-a spus ea.

— Frigul mă ajută să gândesc, i-a răspuns el deschizând poarta de fier ce ducea spre ușa casei lor. Phil a ieșit pe undeva.

În încăpere mirosea a fum de pipă, aroma semăna cu cea a ciocolatei fierbinți. Apartamentul se afla la demisol și era întunecos, lampa desena un cerc de lumină pe biroul aglomerat. Therese a privit cărțile deschise pe masă, pagini peste pagini acoperite de simboluri pe care ea nu le înțelegea, dar pe care îi plăcea să le privească. Simbolurile acelea reprezentau lucruri adevărate, demonstrate științific. Simbolurile erau mai puternice și mai clare decât cuvintele. Își imagina că mintea lui Danny balansa între ele, de la un fapt demonstrat științific la altul, ca și cum s-ar fi atârnat de niște lanțuri puternice, Legănându-se pe ele. L-a privit cum făcea un sandviș stând în picioare în fața mesei din bucătărie. Umerii lui păreau foarte lați, iar rotunjimea mușchilor se contura pe sub cămașa albă, tresăltând câte puțin în timp ce el mișca mâinile, așezând feliile de salam și de brânză pe bucata mare de pâine de secară.

— Mi-ar plăcea să vii mai des pe la noi, Therese. Miercurea e singura zi în care nu sunt acasă la prânz. Și oricum nu l-am deranja pe Phil dacă am lua prânzul, nici măcar dacă ar dormi în timpul ăsta.

— Am să mai vin.

S-a așezat pe scaunul de la birou, care era pe jumătate întors. Venise o dată la prânz și o dată după muncă. Îi plăcea să-l viziteze pe Danny. Cu el nu trebuia să poarte conversații de convenienţă.

Într-un colț al încăperii, patul-canapea a lui Phil era nefăcut, un amalgam de cearșafuri și pături. În celelalte două dăți când venise, patul fusese nefăcut sau îl găsise pe Phil întins pe el. Biblioteca lungă era trasă în așa fel încât să-i separe patul de restul încăperii și se afla mereu într-o dezordine frustrată, nervoasă, ce nu avea nimic de-a face cu dezordinea de lucru de pe biroul lui Danny.

Berea lui Danny a fâsâit când a desfăcut-o. Bărbatul s-a sprijinit de perete, cu berea într-o mână și sandvișul în cealaltă, zâmbind încântat să o vadă.

— Mai ții minte ce ai spus, că fizica nu se aplică și oamenilor?

— Ăăă… vag.

— Ei bine, nu-s așa sigur că ai dreptate, a rostit el, luând o gură din sandviș. Uită-te la prietenii, de exemplu. Știu multe cazuri în care cele două persoane nu au nimic în comun. Cred că există un motiv clar pentru fiecare prietenie, așa cum există un motiv clar pentru care unii atomi se unesc și alții nu – dintr-unul lipsesc anumiți factori sau în celălalt sunt prezenți alți factori. Tu ce crezi? Eu zic că prieteniile sunt rezultatul unor anumite nevoi, de care niciunul dintre cei implicați nu este conștient. Uneori pot rămâne ascunse pentru totdeauna.

— Poate. Și eu știu câteva cazuri.

Richard și ea însăși, de exemplu. Richard se înțelegea cu oamenii, era descurcăreț și înfipt într-un mod în care ea nu reușea niciodată să fie. Fusese întotdeauna atrasă de oamenii care aveau acest gen de siguranță de sine.

— Și punctul tău slab care este, Danny?

— Al meu? a rostit el zâmbind. Vrei să-mi fii prietenă?

— Da. Dar cred că ești persoana cea mai puternică pe care o cunosc.

— Serios? Să-ți fac o listă a defectelor mele?

Therese i-a zâmbit. Era un tânăr de douăzeci și cinci de ani care știuse ce voia să facă în viață încă de la paisprezece ani. Își dedicase toată energia unui singur efort – exact opusul a ceea ce făcuse Richard.

— Am o nevoie secretă, foarte adânc ascunsă, de cineva care să mă hrănească, i-a răspuns Danny, de un profesor de dans și de cineva care să-mi amintească să fac tot felul de nimicuri, cum ar fi să duc rufele la spălătorie și să mă tund.

— Nici eu nu țin minte să duc hainele la spălătorie.

— Ah, a rostit el trist. Atunci iese din discuție prietenia asta. Și chiar îmi făcusem speranțe. Am avut senzația că poate fi mâna destinului. Pentru că, vezi tu, teoria mea despre afinități se aplică la orice, de la prietenii până la privirea întâmplătoare pe care și-o aruncă doi oameni pe stradă – există întotdeauna un motiv. Cred că până și poeții ar fi de acord cu mine.

Therese a zâmbit.

— *Până și* poeții? S-a gândit la Carol și apoi la Abby, la conversația pe care o purtaseră la prânz – fusese cu mult mai mult decât o privire și, în același timp, mult mai puțin –, la sentimentele pe care i le trezise conversația lor. Gândul acesta o întrista. Dar trebuie să lași o marjă de eroare pentru toanele oamenilor, pentru lucrurile care nu au la fel de mult sens.

— Toane? Astea sunt doar un subterfugiu. Un cuvânt folosit de poeți.

— Credeam că e folosit de psihologi, i-a răspuns Therese.

— Mă refer la marja de eroare… E un termen fără sens. Viața este o știință exactă în propriii termeni, totul este să găsești acești termeni și să-i definești. Ce ți se pare ilogic?

— Nimic. Mă gândeam la ceva ce oricum nu contează.

Se simțea brusc furioasă, așa cum fusese pe stradă, când ieșise din restaurant.

— La ce anume? a insistat el, încruntându-se.

— La prânzul de la care vin.

— Cu cine ai luat prânzul?

— Nu contează. Dacă ar fi avut vreo importanță, ți-aș fi spus. E doar o risipă, ca și cum aș fi pierdut ceva, sau așa m-am gândit eu. Dar poate că e ceva ce n-a existat oricum.

Voise să o placă pe Abby doar fiindcă o plăcea Carol.

— Dar dacă exista în mintea ta? Tot poate fi o pierdere.

— Da… însă există oameni sau lucruri pe care le fac unii oameni din care nu poți salva nimic în cele din urmă, pentru că nimic nu se leagă de tine.

Nu despre asta voia să vorbească, în orice caz, ci despre cu totul altceva. Nu despre Abby sau despre Carol, ci despre ceva mai de demult. Ceva ce se lega perfect și avea sens întru totul. O iubea pe Carol.

Și-a sprijinit fruntea în palmă.

Danny a privit-o o clipă, apoi s-a desprins de perete și s-a întors spre aragaz, scoțând un chibrit din buzunar. Therese simțea că acea conversație rămăsese neterminată, că avea să rămână pentru totdeauna neterminată, indiferent ce și-ar mai fi spus. Dar simțea că dacă i-ar fi povestit lui Danny absolut tot ce vorbiseră ea și Abby, bărbatul ar fi putut înlătura toate subterfugiile cu un cuvânt, ca și cum ar fi presărat o substanță ce-ar fi făcut ca ceața să se evapore. Sau exista, oare, ceva ce

nici logica să nu poată limpezi? Ceva cu totul ilogic, dincolo de gelozia, de suspiciunea și de ostilitatea din conversația cu Abby, ceva ce ținea de însăși ființa lui Abby?

— Nu totul este atât de simplu ca o sumă de combinații, a adăugat ea.

— Unele lucruri nu reacționează. Însă toate sunt vii. S-a întors spre ea cu un zâmbet larg, ca și cum i-ar fi venit un gând nou. Ținea în mână chibritul care încă fumega. Cum e chibritul ăsta. Și nu mă refer la partea legată de fizică, de indestructibilitatea fumului. Dimpotrivă, mă simt chiar poetic astăzi.

— În legătură cu un chibrit?

— Am senzația că el crește, asemenea unei plante, că nu dispare. Simt că totul de pe lumea asta trebuie să li se pară uneori poeților a avea textura unor plante. Până și masa asta, asemenea cărnii mele. A atins muchia mesei cu palma deschisă. E ca sentimentul pe care l-am avut demult, urcând călare pe un deal. Eram în Pennsylvania. Pe atunci nu știam să călăresc prea bine, și țin minte că la un moment dat calul a întors capul și a văzut dealul, hotărând de unul singur să o ia la goană pe el. Când am pornit, picioarele din spate i s-au înfipt în pământ, iar în clipa următoare goneam ca vântul și nu-mi era frică deloc. Simțeam că mă aflu într-o armonie completă cu calul și cu pământul, ca și cum am fi fost cu toții un copac în bătaia vântului. Țin minte că eram sigur că în clipa aceea nu avea să mi se întâmple nimic rău – poate altă dată da, însă nu atunci. Și gândul acela m-a făcut foarte fericit. M-am gândit la toți oamenii care se tem și adună incontrolabil lucruri, se adună unii pe alții; mi-am spus că, în clipa în care vor simți toți oamenii ce simțeam eu urcând acel deal, va exista o economie corectă a vieții, a folosirii lucrurilor. Știi la ce mă refer? Danny a încleștat pumnii, însă ochii îi erau luminoși și zâmbitori. Ai purtat vreodată un pulover care ți-a plăcut mult, până când în cele din urmă l-ai uzat total și a trebuit să-l arunci?

Therese s-a gândit la mănușile verzi de la sora Alicia, pe care nici nu le purtase, nici nu le aruncase.

— Da.

— Vezi, la asta mă refer. Și la mieii care nu știau câtă lână pierdeau când îi tundea cineva ca să facă acel pulover; nu știau fiindcă era firesc să crească altă lână nouă în loc. E foarte simplu.

S-a întors spre cafeaua pe care o reîncălzea, dăduse deja în clocot.

— Da.

Așa era. Ca Richard și zmeul. Renunțase ușor la el, fiindcă mai putea face unul. Dintr-odată, se gândea la Abby cu un aer absent, ca și cum prânzul fusese șters cu buretele. Preț de-o clipă, Therese a simțit că mintea ei depășise o limită și acum plutea în vid. S-a ridicat în picioare.

Danny a venit spre ea, lăsându-și mâinile pe umerii ei și, cu toate că era doar un gest, nu un cuvânt, vraja s-a rupt. O stingherea atingerea lui, iar stinghereala era o senzație concretă.

— Ar trebui să mă întorc. Am întârziat rău de tot.

Bărbatul a coborât mâinile, lipindu-i coatele de talie, și a sărutat-o brusc, lipindu-și buzele de ale ei. Therese i-a simțit pe buza de sus răsuflarea caldă. Apoi i-a dat drumul.

— Da, ai întârziat, a rostit el privind-o.

— De ce m-ai…?

S-a oprit, pentru că în sărutul lui se îmbinaseră blândețea și asprimea, așa încât ea nu știa ce să creadă.

— *De ce,* Terry? a rostit el îndepărtându-se de ea și zâmbind. Te-a deranjat?

— Nu.

— Pe Richard l-ar deranja?

— Cred că da. A început să-și încheie nasturii de la palton. Trebuie să plec, a rostit ea pornind spre ușă.

Danny i-a deschis ușa, cu zâmbetul lui nonșalant, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Vii și mâine? Poți să vii la prânz.

Therese a clătinat din cap.

— Nu cred. Sunt ocupată săptămâna asta.

— Bine, atunci vino… lunea viitoare, poate?

— Bine.

I-a zâmbit și ea, întinzându-i mâna din reflex, iar Danny i-a strâns-o politicos.

A alergat pe cele două străzi ce o despărțeau de teatru. Asemenea calului, și-a spus ea. Dar nu era suficient, nu era perfect, iar sentimentul despre care vorbea Danny era perfect.

11.

— Așa își petrec timpul oamenii leneși, a rostit Carol, întinzându-și picioarele în balansoar. A venit momentul ca Abby să-și găsească din nou un loc de muncă.

Therese n-a răspuns. Nu-i povestise lui Carol toată conversația purtată la prânz, însă nu voia să mai vorbească despre Abby.

— Nu vrei să stai undeva mai comod?

— Nu, i-a răspuns Therese.

Ședea pe un taburet tapițat cu piele, de lângă balansoar, încheiaseră cina cu doar câteva momente înainte, iar apoi veniseră în încăperea aceasta, pe care Therese nu o mai văzuse: o terasă închisă cu pereții din sticlă, lipită de încăperea verde.

— Ce altceva a mai spus Abby și te-a deranjat? a întrebat-o Carol, privind tot drept în față, spre picioarele-i lungi, îmbrăcate în pantaloni bleumarin.

Părea obosită. O îngrijorau alte lucruri, își imagina Therese, lucruri mai importante decât astea.

— Nimic. Pe tine te deranjează, Carol?

— Să mă deranjeze?

— Te porți altfel cu mine în seara asta.

Carol a privit-o lung.

— Ți se pare, i-a răspuns ea și apoi vibrația plăcută a vocii ei a pierit din nou în tăcere.

Therese își dădea seama că pagina pe care o scrisese cu o seară înainte nu avea nimic de-a face cu Carol din clipa aceea, nu ei îi era adresată. „Simt că sunt îndrăgostită de tine și ar trebui să fie primăvară. Vreau ca razele de soare să-mi vibreze pe creștetul capului, asemenea corzilor muzicale. Un soare asemenea lui Beethoven, un soare ca Debussy, cântecul unor păsări asemenea muzicii lui Stravinsky. Însă ritmul îmi aparține mie”.

— Cred că Abby nu mă place, a remarcat Therese. Cred că nu vrea să te vezi cu mine.

— Nu e adevărat. Iarăși ți se pare.

— Nu mi-a zis-o direct, i-a răspuns Therese, încercând ca vocea să-i sune la fel de calmă ca a lui Carol. A fost foarte amabilă. M-a invitat la o petrecere.

— A cui petrecere?

— Nu știu. A zis că e în oraș și că tu n-ai să fii acolo, așa că nu m-a interesat.

— Unde în oraș?

— N-a zis unde. Doar că una dintre amfitrioane e actriță.

Carol a lăsat bricheta pe masa din sticlă, cu un clinchet ușor, iar Therese și-a dat seama că era nemulțumită.

— Așa deci, a murmurat Carol ca pentru sine. Așază-te aici, Therese.

S-a ridicat și a mers să se așeze chiar la picioarele balansoarului.

— Să nu crezi că Abby te antipatizează. O cunosc suficient de bine ca să știu că nu ar face-o.

— Bine.

— Însă uneori se exprimă teribil de stângaci.

Therese voia să lase baltă subiectul acesta cu totul. Carol era distantă chiar și când îi vorbea, chiar și când o privea. O rază de lumină ajungea din încăperea verde până deasupra capului lui Carol, însă Therese nu-i mai vedea figura.

Carol a împuns-o ușor cu degetul mare de la picior, însă Therese s-a mișcat încet, iar Carol și-a trecut picioarele peste capul ei, ridicându-se în fund. Apoi Therese a auzit pașii menajerei în încăperea alăturată, iar femeia dolofană, cu înfățișare de irlandeză, îmbrăcată într-o uniformă gri-albă, și-a făcut apariția. Aducea o tavă cu cafea, făcând dușumeaua terasei să se zguduie sub pașii mici și rapizi.

— Frișca e aicea, doamnă, a spus ea, arătând spre o carafă care nu făcea parte din setul ceșcuțelor.

Florence a privit-o pe Therese cu un zâmbet prietenos, cu ochii lipsiți de expresie. Avea vreo cincizeci de ani, iar părul îl avea strâns într-un coc jos, sub banda scrobită a capișonului de menajeră. Therese o auzise de două ori vorbind despre domnul Aird, ca și cum i-ar fi fost foarte devotată, și nu reușea să-și dea seama dacă era un reflex al profesiei sau un atașament sincer.

— Doriți și altceva, doamnă? a întrebat Florence. Să sting luminile?

— Nu, îmi place să fie aprinse. Nu mai avem nevoie de altceva, mulțumesc. A telefonat doamna Riordan?

— Încă nu, doamnă.

— Când telefonează, îi poți spune că nu sunt acasă?

— Da, doamnă. După o mică ezitare, a continuat: Mă întrebam dacă ați terminat cartea cea nouă, doamnă. Cea despre Alpi.

— Du-te la mine în cameră și ia-o, dacă vrei să o citești. Eu nu cred că vreau s-o termin.

— Mulțumesc, doamnă. Noapte bună, doamnă. Noapte bună, domnișoară.

— Noapte bună, i-a răspuns Carol.

În timp ce Carol turna cafeaua, Therese a întrebat-o:

— Ai hotărât când pleci?

— Cam într-o săptămână, i-a răspuns Carol, întinzându-i ceașca de cafea cu frișcă. De ce?

— Fiindcă o să-mi fie dor de tine. Bineînțeles.

Carol a rămas nemișcată o clipă, iar apoi s-a întins după o țigară, ultima din pachetul pe care apoi l-a mototolit.

— Mă gândeam, de fapt, că poate ți-ar plăcea să vii cu mine. Ce zici, ai vrea să călătorim vreo trei săptămâni, cam așa?

Iată și invitația, s-a gândit Therese, nonșalantă și relaxată de parcă ar fi chemat-o la o plimbărică.

— Ai vorbit cu Abby despre asta, nu?

— Da. De ce?

De ce? Therese nu era în stare să exprime în cuvinte de ce o durea faptul că îi spusese deja lui Abby.

— Pur și simplu e ciudat că i-ai spus ei înainte să-mi zici mie.

— Nu i-am spus. Tot ce i-am zis a fost că e posibil să te invit. A venit lângă ea, punându-și mâine pe umerii lui Therese. Crede-mă, nu ai de ce să fii geloasă pe Abby… în afara cazului în care ți-a spus și multe alte lucruri, despre care tu nu mi-ai povestit.

— Nu.

Era vorba despre ton, despre subînțeles, era ceva mult mai grav. A simțit cum Carol își ia mâinile de pe umerii ei.

— Abby e o prietenă foarte veche. Îi povestesc aproape orice.

— Da.

— Ei bine, crezi c-ai vrea să vii?

Carol se întorsese cu spatele spre ea și dintr-odată părea că nu înseamnă nimic, din cauza felului în care o întrebase, ca și cum nici nu-i păsa dacă venea sau nu.

— Mulțumesc… Dar nu cred că-mi permit o călătorie în clipa asta.

— Nu ți-ar trebui cine știe ce bani. Am merge cu mașina. Dar dacă ți s-a oferit o slujbă, asta-i altceva.

Ca și cum n-ar fi refuzat o slujbă de scenografă pentru un balet, ca să meargă într-o călătorie cu Carol – o călătorie prin locuri pe care nu le știa, peste râuri și munți, neavând idee unde aveau să înnopteze în fiecare seară. Carol știa foarte bine c-ar fi renunțat la orice slujbă, așa cum știa foarte bine că trebuia să o refuze, dacă o invita în felul acela. Therese era sigură că o tachina și era îndurerată de senzația amară a trădării. A hotărât pe loc că nu voia s-o mai vadă niciodată pe Carol. A privit-o lung; Carol îi aștepta răspunsul, cu acea sfidare mascată doar pe jumătate de un aer indiferent, expresie care nu s-ar fi schimbat nici dacă Therese ar fi refuzat

invitația. Therese s-a ridicat și s-a îndreptat spre cutia de pe măsuță, căutând o țigară. Înăuntru, a găsit doar câteva ace de fonograf și o fotografie.

— Ce e? a întrebat-o Carol privind-o.

Therese avea impresia că-i citise toate gândurile.

— E o fotografie cu Rindy.

— Cu Rindy? Ia s-o vedem.

A privit figura lui Carol în timp ce aceasta se uita la fotografia ce înfățișa fetița blondă, cu fețișoara serioasă și cu un bandaj alb la genunchi. În fotografie, Harge stătea în picioare într-o barcă cu vâsle, iar Rindy pășea de pe ponton spre brațele lui.

— Nu e o fotografie prea reușită. Expresia lui Carol se schimbase, era parcă mai blândă. Au trecut cam trei ani de când a fost făcută. Vrei o țigară? Mai sunt aici câteva. Rindy va locui cu Harge în următoarele trei luni.

Therese dedusese asta din conversația purtată în bucătărie între Carol și Abby.

— Tot în New Jersey?

— Da. Cu familia lui Harge. Au o casă uriașă, a rostit Carol făcând o scurtă pauză. Divorțul o să fie finalizat cam într-o lună, cred, iar după ce trece luna martie, o s-o am pe Rindy tot restul anului.

— Ah. Dar o mai vezi înainte de luna martie, nu?

— De câteva ori. Probabil nu foarte mult.

Therese privea mâna lui Carol, care ținea fotografia lângă ea, în balansoar, cu un gest neglijent.

— N-o să-i fie dor de tine?

— Ba da, dar ține foarte mult și la tatăl ei.

— Mai mult decât ține la tine?

— Nu. Nu chiar. Dar el i-a cumpărat o căprița cu care să se joace. O duce la școală în drumul spre muncă și o ia tot el, la ora patru. Își neglijează afacerea de dragul ei. Ce poți să-i ceri mai mult de-atât unui bărbat?

— Nu ai văzut-o de Crăciun, nu?

— Nu. Din cauza a ceva ce s-a întâmplat în biroul avocatului. În după-amiaza aceea, avocatul lui Harge a vrut să se întâlnească cu noi amândoi, iar Harge a adus-o și pe Rindy. Ea a spus că vrea să meargă acasă la Harge de Crăciun, neștiind că anul acesta eu nu am să fiu acolo. Au un brad imens ce crește în grădina din fața casei și îl împodobesc în fiecare an, iar Rindy de-abia așteaptă să meargă. Avocatul a fost impresionat, îți dai seama, de un copil care cerea să meargă acasă cu tatăl său de Crăciun. Evident că eu n-am vrut să-i spun atunci lui Rindy că nu am să merg și eu, ar fi fost

foarte dezamăgită. Și oricum n-aș fi putut s-o spun în fața avocatului. Sunt suficiente uneltirile lui Harge.

Therese stătea în picioare, frământând între degete țigara neaprinsă. Vocea lui Carol era calmă, ca și cum ar fi stat de vorbă cu Abby. Nu-i mai dezvăluise niciodată atât de multe lucruri lui Therese.

— Dar avocatul a înțeles?

Carol a ridicat din umeri.

— Este avocatul lui Harge, nu al meu. Așa că am fost de acord cu aranjamentul ăsta pentru trei luni, fiindcă nu vreau s-o tot plimbăm de colo colo. Dacă eu o s-o am nouă luni și Harge trei… putem foarte bine să începem de acum.

— Dar nici n-ai s-o vizitezi?

Carol a făcut o pauză lungă înainte de a răspunde. Therese a crezut chiar că nu avea să-i răspundă deloc.

— Nu foarte des. Familia lui nu e prea prietenoasă. Vorbesc la telefon cu Rindy în fiecare zi. Uneori mă sună ea.

— Dar de ce nu e prietenoasă familia lui?

— Nu m-au plăcut niciodată. S-au plâns de mine întruna, încă din ziua în care Harge m-a cunoscut, la petrecerea debutantelor. Se pricep de minune să critice. Uneori mă întreb dacă există un om pe lumea asta care să le fie pe plac.

— Pentru ce te critică?

— Pentru că am avut un magazin cu mobilă, de exemplu. Dar asta n-a durat niciun an. Pe urmă fiindcă nu jucam sau nu-mi plăcea bridge-ul. Se leagă de cele mai caraghioase, de cele mai superficiale lucruri.

— Par groaznici.

— Nu sunt groaznici. Pur și simplu trebuie să te conformezi. Știu ce le-ar plăcea: o pânză albă, pe care să creeze ei femeia pe care o doresc. O femeie care are deja personalitate îi tulbură teribil. Nu vrei să ascultăm niște muzică? Îți place radioul?

— Uneori.

Carol s-a sprijinit de pervaz.

— Și acum Rindy se uită la televizor în fiecare zi. La Hopalong Cassidy[8]. Cât i-ar plăcea să meargă și ea în călătorie! Asta e ultima păpușă pe care o cumpăr pentru ea, Therese. Am luat-o doar pentru că a zis că și-o dorește. Dar a depășit vârsta păpușilor.

În spatele lui Carol s-a văzut strălucirea unui reflector de la aeroport, care apoi a dispărut. Vocea ei părea să persiste în întuneric. În tonul mai plin, mai fericit, Therese auzea adâncimile sufletului ei din care răsărea iubirea pentru Rindy, mai profundă, poate, decât iubirea pentru oricine altcineva.

— Harge îți face viața amară când mergi s-o vizitezi, nu?

— Știi bine că da.

— Nu înțeleg cum poate să te mai iubească atât de mult.

— Nu e iubire, e obsesie. Cred că vrea să mă controleze. Presupun că dacă aș fi fost mult mai sălbatică, însă nu aș fi avut nicio părere diferită de părerile lui… Mă urmărești?

— Da.

— Nu l-am făcut niciodată de râs în societate, iar lui doar de asta îi pasă. La club e o femeie cu care tare mi-aș fi dorit să se căsătorească. Viața ei e alcătuită doar din micile petreceri pe care le organizează, din întâlniri sociale – a făcut un mare succes din compania de publicitate a soțului ei, așa că el îi trece cu vederea micile defecte. Harge n-ar trece cu vederea nimic, însă cu siguranță ar avea câteva motive să se plângă. Cred că m-a ales drept soție așa cum și-ar fi ales un covor pentru camera de zi… Și a făcut o greșeală gravă. Nu sunt sigură că e în stare să iubească pe cineva. Are doar sentimentul proprietății, care nu e cu totul separat de ambiția lui. E aproape ca o boală, nu? Să nu fii în stare să iubești. Poate că vremurile sunt de vină. Dacă ai vrea, ai putea susține cauza sinuciderii întregii rase. A omului care încearcă să țină pasul cu propriile aparate distructive.

Therese nu a răspuns. Semăna cu o mie de conversații nesfârșite pe care le purtase cu Richard. El amesteca războiul, marile companii, anchetele Congresului și chiar anumiți oameni pe care îi cunoștea el, creând un singur mare dușman, a cărui trăsătură principală era ura. Acum și Carol făcea la fel. Cea mai ascunsă parte a sufletului lui Therese era zguduită. Nu îi erau de folos nici măcar cuvinte precum moarte sau ucidere. Cuvintele acestea țineau, cumva, de viitor, în vreme ce acesta era prezentul. O neliniște greu de descris, o dorință de a *ști,* de a ști orice cu certitudine, o sufoca; preț de o clipă a simțit că nu poate respira. „Crezi… crezi…”, începea. „Crezi că vom muri amândouă într-o bună zi, o moarte violentă, că viața ne va fi brusc curmată?” Însă nici măcar această întrebare nu era suficient de clară. Poate că era, totuși, o afirmație: „Nu vreau să mor încă, nu vreau să mor fără să te fi cunoscut. Simți și tu asta, Carol?” Ar fi putut să-i pună acea ultimă întrebare, dar n-ar fi fost în stare să rostească toate cuvintele în fața ei.

— Tu faci parte din generația tânără, a spus Carol. Ce părere ai despre toate astea?

S-a așezat din nou în balansoar.

— Presupun că cel mai important ar fi să nu-ți fie teamă. S-a întors și a văzut-o pe Carol zâmbind. Presupun că zâmbești pentru că ai impresia că mi-e teamă.

— Ești la fel de slabă precum chibritul ăsta, i-a răspuns, lăsându-l să ardă o clipă în plus după ce și-a aprins țigara. Dar

în condițiile potrivite, presupun că ai putea transforma în cenușă o casă întreagă, nu?

— Sau un oraș.

— Dar îți e frică până și să mergi într-o mică excursie cu mine. Ți-e frică fiindcă ai impresia că n-ai destui bani.

— Nu despre asta e vorba.

— Ai niște valori tare stranii, Therese. Te-am invitat să mergi pentru că mi-ar face mare plăcere să te am lângă mine. Cred că ți-ar prinde și ție bine și cred că te-ar inspira pentru muncă. Dar vrei să strici totul din cauza unei mândrii meschine legate de bani. Cum a fost și cu poșeta pe care mi-ai dăruit-o. A depășit orice măsură. De ce n-o iei înapoi, dacă ai nevoie de bani? Mie nu-mi trebuie poșeta. Presupun că ți-a făcut plăcere să mi-o dăruiești. Vezi, e același lucru cu excursia. Numai că gestul meu e rațional, iar al tău nu a fost. Carol a trecut pe lângă ea și s-a întors din nou, într-o poziție demnă, cu un picior în față și cu fruntea sus, părul blond dându-i un aer statuar. Ei, ți se pare amuzant?

Therese zâmbea.

— Nu-mi pasă de bani, a spus ea încet.

— Cum adică?

— Exact așa. Am bani să merg. O să vin cu tine.

Carol a privit-o lung. Therese a văzut cum de pe figură i-a dispărut orice urmă de supărare și a început să zâmbească, surprinsă; aproape că nu îi venea să creadă.

— Foarte bine atunci, a rostit Carol. Sunt încântată.

— Și eu la fel.

— Ce a provocat această minunată schimbare?

De parcă n-ar ști, și-a spus Therese.

— Acum chiar pare să-ți pese dacă vin cu tine sau nu, a răspuns ea simplu.

— Sigur că-mi pasă. Doar te-am invitat, nu? a rostit Carol zâmbind încă, dar s-a răsucit pe loc și a pornit spre încăperea verde.

Therese a privit-o cum se îndepărta, cu mâinile în buzunare, mocasinii ei răsunând ușor pe dușumea. A privit tocul gol al ușii. Carol ar fi ieșit exact la fel și dacă i-ar fi refuzat invitația. A luat în mână ceșcuța pe jumătate goală, apoi a lăsat-o jos din nou.

A ieșit din încăpere, a traversat coridorul și s-a oprit în ușa camerei lui Carol.

— Ce faci?

Carol era aplecată asupra măsuței de toaletă, scria ceva.

— Ce fac? S-a îndreptat și a băgat în buzunar o bucată de hârtie. Acum zâmbea cu adevărat, zâmbea și cu privirea, ca

atunci când stătuse de vorbă cu Abby în bucătărie. Ceva, a răspuns ea. Hai să punem muzică.

— Bine, i-a răspuns Therese zâmbind și ea.

— De ce nu te pregătești mai întâi de culcare? E târziu, să știi.

— Întotdeauna se face târziu când sunt cu tine.

— Ăsta e un compliment?

— În seara asta n-am chef să mă culc.

Carol a traversat holul spre încăperea verde.

— Pregătește-te de culcare. Ai cearcăne.

Therese s-a dezbrăcat repede în încăperea cu două paturi. De la fonograful din camera alăturată răsuna „Embraceable You". Apoi a sunat telefonul. Therese a deschis primul sertar al biroului. Înăuntru erau doar câteva batiste bărbătești, o perie veche pentru îmbrăcăminte și o cheie. Într-un colț erau câteva hârtii. Therese a ridicat un carton tras în țiplă. Era un vechi permis de conducere al lui Harge. „Hargess Foster Aird. Vârsta: 37 de ani. Înălțimea: 1, 73 metri. Greutatea: 76 kilograme. Părul: blond. Ochii: albaștri". Therese știa deja toate astea. Vehiculul era un Oldsmobile din 1950. „Culoarea: albastru-închis".

Therese a pus permisul înapoi în sertar și s-a dus să asculte la ușă.

— Îmi pare rău, Tessie, dar până la urmă chiar n-am mai putut veni, rostea Carol cu regret, însă vocea îi era vioaie. E reușită petrecerea?… Nu, nu sunt îmbrăcată și-s tare obosită.

Therese a mers până la noptieră și a luat o țigară din cutia aflată pe aceasta. O Philip Morris. Carol le pusese acolo, nu menajera, Carol își amintise că îi plăceau lui Therese. Goală pușcă, Therese a rămas în picioare, ascultând muzica. Nu știa melodia aceea.

Oare Carol vorbea din nou la telefon?

— Ei bine, mie nu-mi convine, a auzit-o rostind, pe jumătate furioasă, pe jumătate în glumă. Nu-mi convine nici cât negru sub unghie.

…It's *easy to live… when you're in love…*[9]

— De unde să știu ce fel de oameni sunt?… A, da? Chiar așa?

Therese și-a dat seama că vorbea cu Abby. A suflat fumul și a tras în piept aroma dulceagă, amintindu-și de prima țigară pe care o fumase, tot Philip Morris, pe acoperișul căminului, făcută poștă între patru fete.

— Da, mergem, a rostit Carol hotărât. Ba da, sunt. Nu par?

…For you… maybe I'm a fool but it's fun… People say you rule me with one… wave of your hand… Darling, it's grand… they just don't understand…[10]

Era un cântec bun. Therese a închis ochii și s-a sprijinit de ușa întredeschisă, ascultând. În spatele vocii se auzeau un pian, ale cărui clape răsunau ca niște picuri de ploaie, și o trompetă lenevă.

Carol încă vorbea la telefon.

— Asta nu e treaba nimănui!… Aiureli!

Therese a zâmbit auzind cât de vehementă era.

A închis ușa. La fonograf răsuna alt disc.

— Vino s-o saluți pe Abby, a chemat-o Carol.

Therese s-a ascuns în spatele ușii de la baie, fiindcă era goală.

— De ce?

— Haide, vino, i-a spus Carol, iar Therese și-a pus un halat și s-a dus.

— Bună! a rostit Abby. Am auzit că mergi în excursie.

— Și asta e o noutate pentru tine?

Abby vorbea caraghios, ca și cum avea chef să stea la taclale toată noaptea. I-a urat lui Therese călătorie plăcută și i-a povestit despre drumuri, cât de dificile puteau fi iarna.

— Mă ierți că am fost nepoliticoasă azi? a întrebat-o Abby pentru a doua oară. Chiar îmi place de tine, Therese.

— Haide, închide, închide! o îndemna Carol.

— Vrea să mai vorbească cu tine, i-a răspuns Therese.

— Spune-i lui Abigail că m-am băgat în cadă.

Așa a făcut și a reușit să închidă.

Carol adusese o sticlă și două pahare micuțe.

— Ce e cu Abby? a întrebat-o Therese.

— Cum adică ce e cu ea? a întrebat-o Carol, turnând în pahare lichidul maroniu. Cred c-a băut un pic cam mult în seara asta.

— Știu. Dar de ce a vrut să ia prânzul cu mine?

— Păi… Din mai multe motive, cred. Ia gustă din asta.

— Mi se pare foarte vagă.

— Ce anume?

— Toată treaba asta cu prânzul luat împreună.

Carol i-a întins un pahar:

— Unele lucruri sunt întotdeauna vagi, draga mea.

Era prima oară când Carol îi spunea „draga mea”.

— Ce lucruri?

Voia un răspuns concret.

Carol a oftat.

— O mulțime de lucruri. Cele mai importante lucruri. Gustă-ți băutura.

Therese a sorbit din pahar: lichidul era dulce și maroniu închis, asemenea cafelei, dar se simțea înțepătura alcoolului.

— Are gust bun.

— Măcar ție îți place.

— Păi tu de ce o bei dacă nu îți place?

— Pentru că e altceva. Bem pentru excursia noastră, așa că trebuie să fie ceva special.

Carol s-a strâmbat și a băut ce mai avea în pahar.

Therese vedea, în lumina lămpii, pistruii de pe jumătate din figura lui Carol. Sprânceana ei aproape albă se unduia ca o aripă pe frunte. Therese se simțea dintr-odată în culmea fericirii.

— Cum se numește cântecul de mai devreme, cel care avea doar vocea și pianul?

— Fredonează-l un pic.

A fluierat o bucățică din cântec, iar Carol a zâmbit.

— „Easy Living". E un cântec vechi.

— Aș vrea să-l mai aud o dată.

— Eu aș vrea să te culci. Hai că-l mai pun o dată.

Carol s-a dus în camera verde și a stat acolo cât a ascultat melodia. Therese era lângă ușa camerei ei, zâmbind.

…I never regret… the years I'm giving… They're easy to give, when you're in love… I'm happy to do whatever I do for you…[1]

Era cântecul ei. Descria tot ce simțea ea pentru Carol. S-a dus la baie, înainte să se fi terminat cântecul, a dat drumul la apă și a intrat în cadă, lăsând apa verzuie să se învolbureze în jurul picioarelor ei.

— Hei! a strigat Carol. Ai fost vreodată în Wyoming?

— Nu.

— E cazul să vezi și tu America.

Therese a ridicat prosopul de baie, ud leoarcă, și l-a lipit de genunchi. Apa era acum atât de adâncă, încât sânii ei păreau niște obiecte plate, care pluteau la suprafață. Îi studia cu atenție, încercând să-și dea seama cu ce mai semănau în afară de niște sâni.

— Să nu adormi acolo, a strigat Carol pe un ton îngrijorat, iar Therese era sigură că ședea pe pat, uitându-se pe o hartă.

— Nu adorm.

— Ei, unora li se mai întâmplă.

— Mai povestește-mi despre Harge, a spus Therese ștergându-se. Cu ce se ocupă?

— Cu o mulțime de lucruri.

— Nu, vreau să zic, ce afacere are?

— Investiții imobiliare.

— Și ce fel de om e? Îi place să meargă la teatru? Îi plac oamenii?

— Îi plac câțiva oameni, cei cu care joacă golf, i-a răspuns Carol, iar apoi a continuat mai tare: Și ce altceva? E din cale

afară de meticulos în toate privințele, însă și-a uitat aici cel mai bun brici. E în dulăpiorul din baie. Poți să te uiți la el dacă vrei… Și presupun că vrei. O să trebuiască să i-l trimit.

Therese a deschis dulăpiorul și a văzut briciul. Întregul dulăpior era plin cu articole bărbătești, loțiuni de ras și pămătufuri de bărbierit.

— Asta era camera lui? a întrebat în timp ce ieșea din baie. În ce pat dormea el?

Carol a zâmbit.

— Nu în al tău.

— Îmi mai dai un pic din asta? a întrebat-o Therese uitându-se spre sticlă.

— Sigur că da.

— Pot să te sărut de noapte bună?

Carol împăturea harta, cu buzele țuguiate ca și cum ar fi fluierat.

— Nu, i-a răspuns ea.

— De ce nu?

În noaptea aceea totul părea posibil.

— Am să-ți dau asta în schimb, a rostit ea, scoțând ceva din buzunar.

Era un cec. Therese a citit suma: două sute de dolari, pe numele ei.

— Pentru ce sunt?

— Pentru excursie. Nu vreau să cheltui banii pe care îi strângi pentru chestia aia cu sindicatul. N-o să ai nevoie de toată suma, însă aș vrea s-o păstrezi.

— Dar nu-mi trebuie. Mulțumesc. Nu mă interesează dacă o să cheltuiesc banii pentru sindicat.

— Nu mă refuza, a întrerupt-o Carol. Asta îmi face plăcere, îți aduci aminte?

— Dar nu-i accept. A sunat cam tăios, așa că a zâmbit când a lăsat cecul pe noptieră, lângă sticla cu băutură. Dar l-a și lovit ușor cu palma. Ar fi vrut să-i poată explica lui Carol. Banii chiar nu contau deloc, însă, pentru că i-ar fi făcut plăcere lui Carol ca ea să-i primească, o supăra că trebuia să-i refuze. Nu-mi place ideea, a rostit Therese. Gândește-te la altceva.

A privit-o pe Carol. Aceasta avea ochii ațintiți asupra ei, însă, spre bucuria lui Therese, părea să nu aibă de gând să o mai contrazică.

— Altceva care să-mi ofere plăcere? a întrebat Carol.

Zâmbetul lui Therese s-a lărgit și mai mult.

— Da, a răspuns ea și a luat paharul.

— Bine, a spus Carol. Am să mă gândesc. Noapte bună!

Se oprise în cadrul ușii. Era tare caraghios ca în noaptea aceea, atât de importantă, să-și spună noapte bună așa.

— Noapte bună! i-a răspuns ea.

S-a întors spre noptieră și a văzut din nou cecul. Însă Carol era cea care trebuia să-l rupă. Ea l-a strecurat pe sub marginea milieului bleumarin, ca să nu se mai vadă.

PARTEA A DOUA

12.

Ianuarie.

Era o multitudine de lucruri. Și era un singur lucru, ca o ușă masivă. Frigul închisese orașul într-o capsulă cenușie. Ianuarie era un amalgam de momente, ianuarie era cât un an întreg. Ianuarie făcea să plouă cu momente semnificative și le împietrea în memoria ei: femeia pe care o văzuse cercetând neliniștită, la lumina unui chibrit, numele inscripționate lângă o ușă; bărbatul care a scris în grabă un mesaj și i l-a înmânat prietenului său, înainte de a se despărți pe trotuar, bărbatul care alergase o stradă întreagă pentru a prinde autobuzul și reușise să îl prindă. Orice gest al oamenilor părea învăluit în magie.

Ianuarie era o lună cu două fețe, ce răsuna precum clopoțeii de la pălăria unui bufon, scrâșnea ca un strat proaspăt de zăpadă, pură ca orice început, morocănoasă ca un bătrân, familiară în mod misterios și totuși necunoscută, ca un cuvânt pe care îl știi, dar nu îl poți defini.

Un tânăr pe nume Red Malone și un tâmplar chel lucrau împreună cu ea la decorul pentru *Ploaie măruntă*. Domnul Donohue era foarte mulțumit de decor. Îi spusese că vorbise cu un anume domn Baltin să vină să vadă opera ei. Baltin absolvise o academie americană și crease decoruri pentru mai multe teatre din New York. Therese nu auzise de el. A încercat să-l convingă pe domnul Donohue să-i aranjeze o întâlnire cu Myron Blanchard sau cu Ivor Harkevy, însă domnul Donohue nu-i promisese nimic. Nu putea, presupunea ea.

Domnul Baltin și-a făcut apariția într-o după-amiază; era un bărbat înalt și adus de spate, purta o pălărie neagră și un palton jerpelit și a privit cu multă atenție tot ce i-a arătat Therese. Adusese la teatru doar vreo trei-patru machete, cele mai bune pe care le avea. Domnul Baltin i-a povestit despre o piesă ce avea să intre în producție în aproximativ șase săptămâni. I-ar fi făcut mare plăcere să o recomande ca asistent scenograf, iar Therese i-a spus că ar fi picat numai bine, întrucât până atunci avea să lipsească din oraș, oricum, în ultima perioadă toate îi mergeau foarte bine. Domnul Andronich îi propusese o slujbă de două săptămâni în Philadelphia, la mijlocul lunii februarie, deci la întoarcerea din călătoria cu Carol. Therese a notat numele și adresa cunoștinței domnului Baltin.

— Caută pe cineva chiar acum, așa că ar fi bine să îi dai un telefon la începutul săptămânii. E treabă de asistent scenograf,

însă asistentul lui anterior, un fost elev al meu, lucrează acum cu Harkevy.

— Ah! Credeți că dumneavoastră ați putea… sau că dumnealui ar putea să-mi aranjeze o întâlnire cu Harkevy?

— Nimic mai simplu. Trebuie doar să telefonezi la studioul lui Harkevy și să ceri cu Charles. Charles Winant. Spune-i c-ai vorbit cu mine. Ia să vedem… Sună-l vineri. Vineri după-amiază, pe la trei.

— Perfect. Vă mulțumesc.

Până vineri mai era o săptămână întreagă. Harkevy nu era inabordabil, sau cel puțin așa auzise Therese, însă avea reputația că nu-și programa niciodată întâlniri, și cu atât mai puțin le respecta, dacă se întâmpla să le programeze. Era teribil de ocupat. Dar poate că domnul Baltin știa asta.

— Și nu uita să îl suni pe Kettering, i-a mai spus Baltin la plecare.

Therese a privit din nou numele pe care și-l notase: Adolph Kettering, Theatrical Investments, Inc., la o adresă particulară.

— Am să-i telefonez luni dimineață. Vă mulțumesc tare mult.

În aceeași zi, o zi de sâmbătă, trebuia să se întâlnească cu Richard la Palermo după muncă. Mai erau unsprezece zile până la data la care ea și Carol plănuiau să pornească în călătorie. L-a văzut la bar, lângă Richard, pe Phil.

— Ei, ce mai e pe la bătrânul teatru? a întrebat-o Phil, trăgându-i și ei un scaun lângă bar. Lucrați și sâmbetele, mai nou?

— Actorii n-au lucrat. Doar departamentul meu.

— Când e premiera?

— Pe 21.

— Ia uite, a rostit Richard, arătând spre o picătură de vopsea verde de pe fusta ei.

— Știu, am pătat-o acum câteva zile.

— Ce vrei să bei? a întrebat-o Phil.

— Nu știu. Poate o bere, mersi. Richard se întorsese cu spatele spre Phil, care ședea de cealaltă parte a lui, iar Therese simțea o atmosferă încordată între cei doi bărbați. Ai pictat ceva azi? l-a întrebat pe Richard.

Colțurile gurii lui Richard erau căzute a supărare.

— A trebuit să țin locul unui șofer care s-a îmbolnăvit. Am rămas în pană de benzină în mijlocul Long Islandului.

— A, tare neplăcut. Poate că mâine preferi să pictezi decât să mergem pe undeva.

Vorbiseră ca a doua zi să meargă până în Hoboken, doar ca să se plimbe și să mănânce la Clam House. Însă Carol avea să vină în oraș și-i promisese că-i telefonează.

— Pictez dacă îmi pozezi tu.

Therese a ezitat stânjenită.

— Nu mă prea mă simt în stare să fiu model zilele astea.

— Bine. Nu era mare lucru, i-a răspuns el zâmbind. Dar cum am să te pot picta vreodată, dacă nu vrei să-mi fii model?

— De ce n-o faci din memorie?

Phil a întins mâna, apucând paharul ei.

— Nu bea asta. Ia ceva mai bun. Beau eu berea.

— Bine. Aș vrea un whisky cu apă.

Phil stătea acum în picioare, lângă ea, pe partea cealaltă. Părea vesel, dar avea cearcăne întunecate. În ultima săptămână, destul de prost dispus, lucrase la o piesă. Citise câteva scene din ea la petrecerea de Revelion. Spunea că este o continuare a „Metamorfozei" lui Kafka. În dimineața de Anul Nou, Therese schițase un posibil decor pentru piesa lui și i-l arătase, trecând pe la el. Și-a dat brusc seama că asta era ceea ce-l supăra pe Richard.

— Terry, tare bine ar fi dacă ai putea să faci o machetă după schița pe care mi-ai arătat-o, ca s-o pot fotografia. Aș vrea să am un decor gata pregătit, pe care să-l prezint odată cu scenariul.

A împins whisky-ul spre ea, plecându-se și el către Therese.

— Aș putea să fac o machetă, i-a răspuns ea. Chiar o să încerci să fie pusă în scenă?

— De ce nu?

Ochii întunecați ai lui Phil o provocau, parcă, pe deasupra zâmbetului său. A pocnit din degete spre barman:

— Nota!

— Plătesc eu, a spus Richard.

— Ba nu, plătesc eu de data asta, i-a răspuns Phil, ținând deja în mână portofelul lui negru, vechi.

Piesa lui nu va fi niciodată pusă în scenă, și-a spus Therese, poate că nu va fi niciodată finalizată. Dispoziția lui Phil era extrem de schimbătoare.

— Eu plec, a rostit Phil. Mai treci pe la mine, Terry. Hai noroc, Rich!

Therese l-a urmărit cum se îndepărta, urcând treptele înguste de la intrare; era mai neîngrijit ca niciodată, încălțat în sandale și cu o jachetă tocită, însă neîngrijirea lui avea o nonșalanță atrăgătoare. Ca un bărbat care se plimbă prin propria casă în halatul lui preferat, vechi și ponosit, și-a spus Therese. I-a făcut și ea cu mâna prin fereastră.

— Am auzit că ai fost la Phil în ziua de Anul Nou, că i-ai dus bere și sandvișuri, i-a spus Richard.

— Da. Mi-a dat telefon și mi-a zis că era mahmur.

— De ce nu mi-ai zis nimic?

— Cred că am uitat. Nu era important.

— Nu era important că… Mâna rigidă a lui Richard a făcut un gest lent, resemnat. Că ai petrecut jumătate de zi în apartamentul unui bărbat, ducându-i sandvișuri și bere. Nu ți-a trecut prin minte c-aș fi putut vrea și eu niște sandvișuri?

— Dacă ai fi vrut, cu siguranță erau mulți oameni prin preajmă, gata să ți le aducă. Însă la petrecere noi toți mâncaserăm și băuserăm tot ce avea Phil prin casă, nu mai știi?

Richard a încuviințat din cap, având în continuare acel zâmbet ranchiunos.

— Și ai fost singură cu el, erați doar voi doi.

— Of, Richard…

Acum își amintea perfect. Și chiar era teribil de neimportant. În ziua aceea Danny nu se întorsese din Connecticut. Petrecuse Revelionul în casa unuia dintre profesorii săi. Therese sperase că Danny avea să se întoarcă în după-amiaza aceea, însă probabil că lui Richard nici nu-i dădea prin cap, nu putea concepe că Therese îl plăcea mult mai mult pe Danny decât pe Phil.

— Dacă ar fi fost orice altă fată în locul tău, aș fi bănuit că se întâmplă ceva necurat și aș fi avut dreptate, a continuat Richard.

— Cred că ești caraghios.

— Iar eu cred că ești naivă. Richard avea o privire aspră, plină de ranchiună. Therese bănuia că nu putea fi acesta singurul motiv pentru o asemenea supărare. Probabil îi era ciudă că ea nu avea să fie niciodată ceea ce-și dorea el: o fată care să-l iubească cu pasiune și pe care s-o încânte ideea unei călătorii în Europa împreună cu el. O fată exact ca ea, cu figura ei, cu ambițiile ei, dar o fată care să-l adore. Să știi că nu ești deloc genul lui Phil, a continuat el.

— Dar cine a zis că sunt? Phil?

— Caraghiosul ăla, diletantul ăla fără creier, a murmurat Richard. Și are tupeul să apară în seara asta și să dea din gură, să spună că tu nu dai doi bani pe mine.

— N-are niciun drept să spună asta. Nu vorbesc cu el despre tine.

— Aaa, minunat răspuns. Adică dacă ai vorbi, abia atunci ar ști că nu dai doi bani pe mine, nu? a rostit Richard încet, însă vocea îi tremura de mânie.

— Dar ce are Phil cu tine, dintr-odată? l-a întrebat ea.

— Nu asta e ideea!

— Atunci care e ideea? l-a mai întrebat ea nerăbdătoare.

— Hai, Terry, s-o lăsăm baltă.

— Nici nu știi care e ideea.

A văzut că Richard se întoarce și se așază cu coatele pe bar, aproape ca și cum cuvintele ei i-ar fi făcut rău fizic și, dintr-odată, i-a părut rău pentru el. Nu momentul acela și nici săptămâna anterioară erau cele care îl amărau, ci inutilitatea sentimentelor pe care le avusese și le avea încă pentru ea.

Richard și-a înfipt țigara în scrumiera de pe bar.

— Ce vrei să faci în seara asta?

Therese și-a dat seama că trebuia să-i spună despre excursia pe care avea s-o facă cu Carol. Mai avusese de gând să-i spună de alte două ori, însă amânase.

— Vrei să facem *ceva*? i-a răspuns ea, subliniind ultimul cuvânt.

— Bineînțeles, a rostit el posomorât. Ce-ai zice dacă am lua cina și pe urmă le-am telefona lui Sam și Joan? Poate mergem până la ei în seara asta.

— Bine.

N-avea niciun chef. Erau cei mai plictisitori oameni pe care îi cunoscuse vreodată, un vânzător de pantofi și o secretară, căsătoriți, care locuiau pe West Twentieth Street, pocnind de fericire. Știa că Richard voia să-i arate ce viață ideală trăiau aceștia, să-i arate că într-o bună zi ar fi putut trăi și ei așa. Nu putea să sufere ideea, iar în orice altă seară ar fi protestat, însă încă simțea compasiunea aceea tristă pentru Richard, compasiune ce aducea cu sine un val amorf de vinovăție și dorința de a-și ispăși greșeala. Și-a amintit un picnic la care merseseră în vara anterioară, în apropiere de Tarrytown, având clară în minte imaginea lui Richard, întins pe iarbă, meșterind încet cu briceagul la dopul sticlei de vin, în timp ce trăncăneau despre… oare despre ce? Amintindu-și acel moment de mulțumire sufletească, convingerea că în ziua aceea împărtășiseră ceva real, minunat și rar, se întreba unde dispăruse acel sentiment. Pe ce se bazase el? În clipa aceea, până și silueta lui înaltă, aflată lângă ea, părea să o sufoce. A încercat să înăbușe resentimentele, însă nemulțumirea se ridica în sufletul ei ca un val. S-a uitat la cei doi muncitori italieni dolofani care stăteau la bar, la cele două fete aflate la capătul barului. Le observase de mai devreme, iar acum, pentru că se ridicaseră să plece, a remarcat că erau îmbrăcate în pantaloni. Una era tunsă băiețește. Therese și-a întors privirea, conștientă de faptul că le evita, că nu voia să fie văzută privindu-le.

— Vrei să mâncăm aici? Ți-e foame? a întrebat-o Richard.

— Nu. Hai să mergem în altă parte.

Au ieșit din restaurant și au luat-o spre nord, oarecum în direcția în care locuiau Sam și Joan.

Therese a exersat în minte primele cuvinte până ce acestea au părut că-și pierd orice sens.

— O mai știi pe doamna Aird, femeia pe care ți-am prezentat-o la mine acasă?

— Normal.

— M-a invitat într-o excursie, o călătorie spre vest, cu mașina, cam două săptămâni. Aș vrea să mă duc.

— În vest? în California? a rostit Richard surprins. De ce?

— De ce?

— Păi… Chiar o cunoști atât de bine?

— Ne-am întâlnit de câteva ori.

— Ah. Nu mi-ai povestit asta. Richard mergea cu mâinile pe lângă corp, privind-o lung. Și ați merge doar voi două?

— Da.

— Când ai pleca?

— În jur de 18.

— Luna asta? Păi înseamnă că nu-ți vezi piesa.

— Nu cred că pierd cine știe ce, a răspuns ea clătinând din cap.

— Deci e bătut în cuie?

— Da.

Bărbatul a tăcut preț de o clipă.

— Ce fel de om e? Nu e bețivă sau ceva, nu?

— Nu, a zâmbit Therese. Ți s-a părut că arată ca o bețivă?

— Nu. Arată foarte bine, de fapt. M-ai luat prin surprindere, atâta tot.

— De ce?

— Fiindcă tu te hotărăști atât de rar în legătură cu ceva. Probabil că ai să te răzgândești.

— Nu cred.

— Poate ne mai întâlnim odată cu ea amândoi. Nu vrei să aranjezi tu o întâlnire?

— Mi-a zis c-o să vină în oraș mâine. Dar nu știu cât timp are la dispoziție… Sau dacă o să mă caute.

Richard n-a mai continuat discuția. Niciunul dintre ei nu a mai pomenit-o pe Carol în seara aceea.

Richard a petrecut dimineața zilei de duminică pictând și a venit la apartamentul lui Therese în jurul orei două. Era deja acolo când a telefonat Carol. Therese i-a spus acesteia că era Richard la ea, iar Carol i-a spus să-l aducă și pe el la întâlnire. Era aproape de Plaza și le-a propus să se vadă în Palm Room.

Jumătate de oră mai târziu, Therese a zărit-o pe Carol la o masă aflată aproape în mijlocul încăperii; a ridicat privirea spre ei și, aproape ca prima dată, ca un ecou al unui impact zguduitor, Therese a tresărit văzând-o. Carol era îmbrăcată ca atunci când luaseră prânzul împreună: un costum negru, cu eșarfa verde-aurie. Însă de data aceasta, era mai atentă la Richard decât la ea.

Au început o conversație superficială și Therese, văzând calmul din privirea lui Carol, care s-a fixat asupra ei o singură dată, precum și expresia obișnuită de pe figura lui Richard, s-a simțit un pic dezamăgită. Richard se dăduse peste cap pentru a se întâlni cu Carol, însă parcă o făcuse mai mult din plictiseală decât din curiozitate. A văzut că Richard privea mâinile lui Carol, unghiile vopsite cu ojă roșie, a văzut că observă inelul cu safir și verigheta de pe mâna cealaltă. În ciuda unghiilor destul de lungi, nu se putea spune că mâinile acelea erau leneșe, inutile. Carol avea mâini puternice, cu mișcări suple. Vocea ei se distingea pe fundalul murmurelor din jurul lor, în timp ce discuta tot felul de nimicuri cu Richard; la un moment dat a și râs.

Carol a privit-o lung.

— I-ai spus lui Richard că e posibil să mergem într-o excursie?

— Da, i-am povestit aseară.

— În vest, parcă?

— Mi-ar plăcea să urcăm spre nord-vest. Depinde și de drumuri.

Therese s-a simțit dintr-odată nerăbdătoare. De ce țineau o conferință pe tema excursiei? Acum vorbeau despre temperaturi și despre Washington.

— Washington e statul meu natal, a spus Carol.

Câteva momente mai târziu, Carol i-a întrebat dacă voiau să facă o plimbare prin parc. Richard a plătit berea și cafeaua, scoțând o bancnotă din amalgamul de hârtii și monede care îi umflau unul dintre buzunare. Cât de orb era în ceea ce-o privea pe Carol, și-a spus Therese. Avea impresia că nu o vedea, așa cum uneori nu reușea să zărească siluete în pietre sau în formațiunile de nori, când Therese încerca să i le arate. Acum își coborâse privirea spre masă, zâmbind pe jumătate, cu buzele-i subțiri și nepăsătoare, în timp ce se ridică și-și trecea mâinile prin păr.

Au pornit de la intrarea parcului de pe Fifty-ninth Street spre grădina zoologică, prin care s-au plimbat încet. Au trecut pe sub primul pod, unde cărarea făcea un cot și începea adevăratul parc. Aerul era rece și neclintit, un pic încărcat, iar Therese simțea că totul se oprise în loc, că până și siluetele lor care înaintau încet aveau o nemișcare lipsită de viață.

— Să fac rost de niște alune? a întrebat Richard.

Carol se lăsase pe vine la marginea cărării, întinzând mâna spre o veveriță.

— Am eu ceva, a rostit ea încet.

Auzindu-i vocea, veverița a tresărit speriată, însă a continuat să înainteze, i-a apucat degetele neliniștită, și-a înfipt dinții în

ceva și a fugit.

Carol s-a ridicat în picioare zâmbind.

— Aveam ceva în buzunar de azi-dimineață.

— Dai de mâncare veverițelor și la tine acasă? a întrebat-o Richard.

— Da. Am și veverițe roșcate.

Despre ce lucruri banale discută, și-a spus Therese.

Apoi s-au așezat pe o bancă și au fumat o țigară. Privind cum soarele, tot mai mic, își cobora focul portocaliu spre ramurile contorsionate ale unui copac, Therese își dorea ca noaptea să vină mai repede, iar ea să rămână singură cu Carol.

Au pornit pe drumul de întoarcere. Dacă acum Carol trebuia să se ducă acasă, Therese simțea că era în stare de o nebunie. Să sară de pe podul de pe Fifty-ninth Street. Sau să ia cele trei somnifere pe care i le dăduse Richard cu o săptămână înainte.

— Vreți să bem un ceai undeva? i-a întrebat Carol când se apropiau din nou de grădina zoologică. Ce spuneți de ceainăria rusească de lângă Carnegie Hall?

— Rumpelmayer e chiar aici, a spus Richard. Nu vă place Rumpelmayer?

Therese a oftat. Și Carol a părut să ezite o clipă. Însă acolo au mers. Therese își amintea că fusese o dată acolo, cu Angelo. Nu-i plăcea localul acela. Luminile puternice îi dădeau senzația că e goală pușcă și era enervant să nu știe dacă se uita la o persoană adevărată sau la o imagine în oglindă.

— Nu, mulțumesc, a rostit Carol clătinând din cap în fața tăvii mari cu produse de patiserie, pe care o adusese chelnerița.

Însă Richard a ales ceva: două prăjituri, cu toate că Therese refuzase.

— Pe a doua de ce ai luat-o, în caz că mă răzgândesc? l-a întrebat ea, iar Richard i-a făcut cu-ochiul.

Therese a observat că are iar unghiile murdare.

Richard a întrebat-o pe Carol ce fel de mașină are și au început să dezbată avantajele diferitelor modele de mașini. Therese a văzut că acum Carol își plimba privirea peste mesele din fața lor. Nici ei nu-i place aici, și-a spus Therese. L-a privit lung pe bărbatul reflectat în oglindă, care stătea în diagonală față de Carol. Stătea cu spatele la Therese și era aplecat în față, discutând animat cu o femeie și gesticulând mult cu mâna stângă. A privit-o și pe femeia subțirică, de vârsta a doua, cu care vorbea; apoi a revenit cu privirea asupra lui, întrebându-se dacă într-adevăr îl știa de undeva sau dacă aerul acela familiar era o iluzie, asemenea oglinzii. În cele din urmă, din subconștientul ei a izvorât o amintire fragilă, ca un balon de săpun ce s-a spart când a devenit certitudine. Bărbatul acela era Harge.

Therese a privit-o pe Carol. Chiar dacă aceasta îl remarcase pe Harge, nu avea de unde să știe că el se vedea și în oglinda din spatele ei. Un pic mai târziu, Therese s-a uitat peste umăr și l-a văzut pe Harge din profil, așa cum îl ținea minte încă de când îl văzuse în casa lor: nasul cârn, fălcile pline, părul blond cu un început mic de chelie. Trebuia să-l fi văzut și Carol, ședea la doar trei mese de ei.

Carol și-a mutat privirea de la Richard la Therese.

— Da, i-a spus ea lui Therese, zâmbind ușor, iar apoi s-a întors din nou spre Richard și și-a continuat conversația.

Lui Therese i se părea că nu i se schimbase deloc comportamentul. Chiar deloc. S-a uitat la femeia cu care era Harge. Nu era nici tânără, nici foarte atrăgătoare. Putea foarte bine să fie vreo rudă de-a lui.

Apoi Therese a văzut-o pe Carol stingând o țigară de-abia aprinsă. Richard se oprise din trăncănit. Erau gata de plecare. În clipa în care Harge a zărit-o pe Carol, Therese îl urmărea cu privirea. Când a văzut-o, bărbatul a mijit ochii, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă, apoi i-a spus ceva femeii cu care era și a venit spre ei.

— Carol, a rostit Harge.

— Bună, Harge, i-a răspuns ea și s-a întors către Therese și Richard: Scuzați-mă o clipă, vă rog.

Therese s-a oprit împreună cu Richard lângă ușă. Îi studia, încerca să vadă tot, să vadă dincolo de mândria și agresivitatea siluetei aplecate a lui Harge, care nu era la fel de înalt ca vârful pălăriei lui Carol; încerca să vadă dincolo de gesturile de aprobare pe care le schița din cap Carol în timp ce el vorbea, încerca să-și dea seama nu despre ce vorbeau acum, ci ce își spuseseră cu cinci ani înainte, cu trei ani înainte, în ziua în care fusese făcută fotografia de pe ponton. Carol îl iubise odinioară și îi venea greu să-și amintească lucrul acesta.

— Acum putem să ne vedem de treaba noastră, Terry? a întrebat-o Richard.

Carol a făcut un semn de rămas-bun spre femeia de la masa lui Harge, apoi s-a îndepărtat de bărbat. Harge a privit dincolo de Carol, s-a uitat la ea și la Richard și, fără să dea semn c-ar fi recunoscut-o, s-a întors la masa lui.

— Scuzați-mă, a spus Carol când li s-a alăturat din nou.

Afară, pe trotuar, Therese l-a luat pe Richard de o parte și i-a spus:

— Acum trebuie să-ți spun noapte bună, Richard. Carol vrea să merg la o prietenă de-a ei în seara asta.

— A, s-a încruntat Richard. Aveam pentru seara asta biletele alea la concert, știi?

Therese și-a amintit dintr-odată.

— Concertul lui Alex. Am uitat. Iartă-mă.

— Nu era ceva important, i-a răspuns el mohorât.

Chiar nu era important. Prietenul lui Richard, Alex, acompania pe cineva într-un concert de vioară și îi dăduse lui Richard bilete cu câteva săptămâni înainte.

— Preferi să fii cu ea, nu-i așa?

Therese a văzut cum Carol făcea semn unui taxi. Într-o clipă avea să-i lase pe amândoi acolo.

— Ai fi putut să pomenești ceva despre concert în dimineața asta, Richard, să-mi aduci aminte.

— Ăla era soțul ei? a întrebat-o Richard. Ce e asta, Terry?

— Ce e ce? Nu-i cunosc soțul.

Richard a așteptat o clipă, iar apoi încruntarea i s-a șters de pe figură. A zâmbit ca și cum și-ar fi dat seama că nu avea dreptate.

— Iartă-mă. Pur și simplu eram sigur că o să petrec seara cu tine. S-a îndreptat spre Carol. Noapte bună, i-a spus el.

Părea că avea să plece singur, iar Carol l-a întrebat:

— Mergi spre centru? Pot să te duc cu taxiul.

— Îmi place să merg pe jos, mulțumesc.

— Credeam că voi doi aveți întâlnire în seara asta, i-a spus Carol lui Therese.

Therese a văzut că Richard ezita, așa că a făcut câțiva pași spre Carol, în așa fel încât bărbatul să nu o poată auzi.

— Nu era o întâlnire importantă. Prefer să rămân cu tine.

Tocmai se oprise un taxi lângă Carol. Aceasta a pus mâna pe portieră și i-a răspuns:

— Ei bine, nici întâlnirea noastră nu e teribil de importantă, așa că poți să mergi cu Richard în seara asta.

Privindu-l, Therese și-a dat seama că Richard o auzise.

— La revedere, Therese! a spus Carol.

— Noapte bună! a strigat Richard.

— Noapte bună! a rostit și Therese, privind-o pe Carol cum trântea portiera taxiului după ea.

— Deci… a început Richard.

Therese s-a întors spre el. Știa deja că nu avea să meargă la concert și nici n-avea să facă un gest nebunesc; voia doar să ajungă repede acasă și să se apuce de treabă la decorul pe care voia să-l termine până marți pentru Harkevy. În timp ce Richard venea spre ea, Therese a văzut în minte, pe jumătate sfidătoare, pe jumătate nemulțumită, felul în care ce avea să se desfășoare întreaga seară.

— Tot nu vreau să merg la concert.

Spre surprinderea ei, Richard a făcut un pas înapoi și i-a răspuns mânios:

— Bine, atunci nu veni!

S-a întors cu spatele și a plecat.

A pornit pe Fifty-ninth Street cu mersul lui șui, șleampăt, aruncându-și umărul drept în fața celuilalt, bălăngănindu-și mâinile haotic; Therese și-ar fi dat seama și numai după mersul acela că era furios. L-a pierdut imediat din vedere. A străfulgerat-o gândul că fusese refuzată de Kettering luni. Și-a pironit privirea în întunericul în care dispăruse Richard. Nu se simțea vinovată pentru seara aceea. Era altceva, îl invidia. Îl invidia pentru tăria cu care credea că avea să găsească întotdeauna un loc, o casă, o slujbă, o altă persoană pe care s-o iubească. Îl invidia pentru atitudinea asta. Aproape că îl ura pentru încrederea aceasta nestrămutată.

13.

Richard a deschis subiectul.

— De ce o placi atât de mult?

Era o seară în care anulase întâlnirea cu Richard pentru o vagă speranță că avea să vină Carol. Aceasta nu venise, însă trecuse Richard pe la ea. Acum, la 11.05, în cantina uriașă, cu pereți roz, de pe Lexington Avenue, tocmai se pregătea să deschidă subiectul, însă Richard i-a luat-o înainte.

— Îmi place să fiu în preajma ei, îmi place să stau de vorbă cu ea. Țin la orice persoană cu care pot purta o conversație.

Frazele dintr-o scrisoare pe care i-o pregătise lui Carol, fără a o expedia vreodată, îi pluteau prin gând, ca răspuns pentru întrebările lui Richard. „Simt că mă aflu într-un deșert, cu mâinile întinse, iar tu aduci asupra mea ploaia binecuvântată".

— Ai făcut o pasiune pentru ea, i-a spus Richard, explicându-i, parcă, înciudat.

Therese a tras adânc aer în piept. Să-i răspundă simplu, că da, sau să încerce să-i explice? Cum ar fi putut să înțeleagă el, chiar dacă i-ar fi explicat într-un milion de cuvinte?

— Ea știe? Sigur că știe, a continuat tot el, încruntându-se și trăgând din țigară. Nu ți se pare că e caraghioasă toată treaba? Ca o pasiune de școlăriță.

— Nu înțelegi.

Se simțea foarte sigură pe ea însăși. „Te voi dezmierda precum acordurile unei melodii ce răsună peste coroanele copacilor din pădure…"

— Ce e de înțeles? Dar ea sigur înțelege. N-ar trebui să accepte. N-ar trebui să se joace așa. Nu e corect față de tine.

— Nu e corect față de mine?

— Adică ce face, se distrează un pic cu tine? Și pe urmă, într-o bună zi, o să se plictisească și o să te dea afară.

Să mă dea afară, s-a gândit ea. Oare ce era afară și ce se afla înăuntru? Cum poți să dai afară un sentiment? Se înfuriase, dar nu voia să se pună pe ceartă. N-a răspuns nimic.

— Ți-a luat mințile, te-a amețit!

— Am mintea cât se poate de limpede. N-am mai gândit niciodată atât de limpede. A luat cuțitul de pe masă, trecându-și degetul mare peste muchia lui. De ce nu mă lași în pace?

Richard s-a încruntat.

— Să te las în pace?

— Da.

— Adică și în legătură cu Europa?

— Da.

— Uite ce e, Terry… Richard s-a foit pe scaun, s-a aplecat în față, ezitând, apoi a luat altă țigară, a aprins-o fără chef și a aruncat chibritul pe jos. Ești ca într-un fel de transă! E mai rău…

— De ce, fiindcă nu vreau să mă cert cu tine?

— E mai rău decât să te fi îndrăgostit, pentru că nu are niciun fel de logică. Nu înțelegi asta?

Nu, nu înțelegea absolut nimic.

— Dar o să-ți treacă peste o săptămână sau două. Sper. Doamne! a exclamat el, foindu-se din nou. Adică tu… Adică tu ești gata să te desparți de mine din cauza unei pasiuni copilărești?

— N-am spus asta. Tu ai spus-o. L-a privit, i-a privit figura rigidă, care începuse să se înroșească în obraji. Dar de ce aș vrea să fiu cu tine, când tot ce faci tu e să provoci discuții pe tema asta?

Richard s-a lăsat pe spate în scaun.

— Miercuri, poate sâmbăta următoare, nu ai să mai simți așa. O cunoști de nici trei săptămâni.

Therese a privit zona de autoservire, unde oamenii înaintau încet, alegând câte ceva, îndreptându-se spre colțul tejghelei, de unde porneau fiecare spre masa lui.

— Mai bine ne-am lua rămas-bun, fiindcă niciunul dintre noi nu se va schimba față de momentul acesta.

— Therese, crezi că gândești mai limpede ca niciodată, însă ai luat-o razna!

— Of, gata!

Mâna lui Richard, cu articulațiile acoperite de pielea albă, pistruiată, era încleștată, stând nemișcată pe masă, ca o imagine a unei mâini ce încerca în van să revendice dreptatea.

— Și să-ți mai spun ceva. Cred că noua ta prietenă știe exact ce face. Cred că îți greșește enorm. Aș vrea să depun o plângere undeva, dar problema e că nu ești copil, doar te porți copilărește.

— De ce îi acorzi atât de multă importanță? Te agiți prea mult.

— I-ai acordat tu destulă importanță, vrând să te desparți de mine! Ce știi, de fapt, despre ea?

— Dar *tu* ce știi despre ea?

— Ți-a făcut vreodată avansuri?

— Dumnezeule! Îi venea să exclame cuvântul acela de o mie de ori. Exprima perfect ce simțea, cât de încătușată era în clipa aceea. Nu înțelegi.

Însă Richard înțelegea, tocmai de aceea era atât de furios. Putea, însă, să înțeleagă că Therese ar fi avut aceleași sentimente chiar dacă nu ar fi atins-o niciodată Carol? Chiar

dacă nu i-ar mai fi vorbit niciodată, după conversația lor scurtă despre păpuși, din magazin. De fapt, ar fi simțit la fel chiar dacă nu ar fi schimbat nicio vorbă cu Carol, pentru că totul se întâmplase în clipa în care o văzuse pe Carol stând în mijlocul raionului și privind-o. Dându-și seama cât de multe se întâmplaseră de la acea întâlnire, Therese s-a simțit dintr-odată incredibil de norocoasă. Era atât de ușor ca un bărbat și o femeie să se găsească, să-și găsească un partener acceptabil, însă faptul că ea o găsise pe Carol… Cred că eu te înțeleg mai bine decât mă înțelegi tu pe mine, a spus ea. Nici tu nu vrei să fim împreună, de fapt, pentru că tu însuți ai spus că nu mai sunt persoana pe care o cunoșteai. Dacă ne întâlnim în continuare, tot cu asta vei avea de-a face… Din ce în ce mai mult.

— Terry, lasă la o parte pentru o clipă faptul că aș vrea să mă iubești sau că te iubesc eu. E vorba despre tine, ca om. Îmi place de tine. Aș vrea…

— Uneori mă întreb de ce crezi că mă placi sau că m-ai plăcut. Nici măcar nu mă cunoști.

— Nici tu nu te cunoști.

— Ba mă cunosc. Și te cunosc și pe tine. Într-o bună zi ai să renunți la pictat, așa cum ai să renunți și la mine. Așa cum ai renunțat la toate lucrurile de care te-ai apucat, din câte am văzut eu. Afacerea cu spălătoria publică, cea cu mașini la mâna a doua…

— Nu e adevărat, a protestat Richard îndărătnic.

— Dar de ce ai impresia că mă placi? Pentru că pictez și eu un pic, pentru că putem să stăm de vorbă despre asta? Îți sunt la fel de nepotrivită ca iubită, precum îți este pictura ca îndeletnicire. A ezitat o clipă, iar apoi a spus tot ce mai avea pe suflet: Oricum, știi destule despre artă ca să-ți dai seama că nu ai să fii niciodată un pictor bun. Ești ca un băiețel care se preface cât de mult poate, știind în tot timpul acesta ce ar trebui să faci și ceea ce vei face în cele din urmă: vei lucra pentru tatăl tău.

Ochii albaștri ai lui Richard s-au umplut brusc de o răceală teribilă. Gura îi era acum o linie subțire și dreaptă, cu buza de sus ușor răsfrântă.

— Nu despre asta era vorba, nu?

— Păi… Ba da, despre asta e vorba. Despre faptul că tu te agăți în continuare, chiar când știi că situația e fără speranță și că, în cele din urmă, tot vei renunța.

— Nu o să renunț!

— Richard, n-are rost să…

— O să te răzgândești, o să vezi.

Therese înțelegea asta. Era ca un refren pe care el i-l cânta mereu.

•

Peste o săptămână, Richard se afla în camera ei, cu aceeași expresie de mânie îndărătnică pe figură, vorbind pe același ton. Îi telefonase la o oră neobișnuită, la trei după-amiaza, și insistase să o vadă măcar un minut. Ea își pregătea un mic bagaj pentru weekendul acela, pe care avea să-l petreacă la Carol. Dacă nu s-ar fi pregătit să meargă la ea, poate că Richard ar fi fost într-o altă dispoziție; îl mai văzuse de trei ori în săptămâna aceea și fusese câte se poate de plăcut și de atent.

— Nu poți să mă gonești pur și simplu din viața ta, i-a spus el agitându-și brațele lungi, însă avea un ton dezolat, ca și cum ar fi început deja să se îndepărteze de ea. Ce mă supără cel mai tare este că te porți ca și cum n-am nicio valoare, ca și cum sunt cu totul inutil. Nu e corect față de mine, Terry. Nu pot să concurez cu ea!

Nu, sigur că nu putea.

— Eu nu vreau să mă cert cu tine, i-a răspuns Therese. Tu ești cel care vrea să stârnească o ceartă în legătură cu Carol. Ea nu ți-a furat nimic, pentru că oricum nu aveai nimic din ce îi ofer ei. Dar dacă nu poți să te mai vezi cu mine…

S-a oprit, știind că putea și probabil chiar avea să se mai vadă cu ea.

— Ce mai logică! a răspuns el, frecându-se la ochi cu podul palmei.

Therese l-a privit lung, captivată de ideea care tocmai îi venise, ca o revelație. De ce nu-și dăduse seama în seara aceea, la teatru, cu câteva zile în urmă? Ar fi putut să-și dea seama după atâtea gesturi, cuvinte, priviri, în săptămâna ce trecuse. Dar își aducea aminte mai ales de seara de la teatru – o surprinsese cu bilete la un spectacol pe care ea își dorea să-l vadă de felul în care o ținuse de mână în seara aceea, de vocea lui la telefon. Nu îi spusese pur și simplu că voia să o vadă, ci o întrebase dulce dacă putea să se întâlnească cu el. Nu-i plăcuse. Nu exprima afecțiune, era mai degrabă o încercare de a-i intra în grații, de a pregăti cumva scena pentru întrebările pe care i le pusese atât de nonșalant în seara aceea: „Cum adică ții la ea? Vrei să te culci cu ea?” Therese îi răspunsese; „Crezi că dacă aș vrea, ți-aș spune ție?” O mulțime de sentimente copleșitoare – umilință, ranchiună, dispreț – o lăsaseră aproape fără grai. Nu-i mai venise nici să meargă lângă el pe stradă. Și privindu-l, văzuse că se uita la ea cu zâmbetul acela blând, insipid, care acum, când și-l amintea, i se părea crud și bolnav. Iar ea nici măcar nu ar fi știut de boala

aceasta oribilă, dacă Richard nu ar fi încercat cu atâta înfocare să o convingă că era ea bolnavă.

Therese s-a întors și a aruncat în bagaj periuța de dinți și peria de cap, însă apoi și-a amintit că avea deja o periuță de dinți la Carol.

— Până la urmă, ce vrei de la ea, Therese? încotro crezi că se îndreaptă toată treaba asta?

— Tu de ce ești așa interesat?

A privit-o lung, iar pentru o clipă Therese a întrezărit curiozitatea ascunsă de mânia lui: era ca și cum Richard ar fi tras cu ochiul prin gaura cheii la un spectacol exotic. Dar fata știa că nu era atât de detașat. Dimpotrivă, simțea că el nu mai fusese niciodată atât de legat de ea, atât de hotărât să nu renunțe la ea. O înspăimânta. Își imagina cum hotărârea aceea se putea transforma în ură și apoi în violență.

Richard a oftat și a răsucit ziarul în mâini.

— Tu mă interesezi. Nu poți să-mi spui „Găsește-ți pe altcineva” și cu asta, basta. Nu m-am purtat niciodată cu tine așa cum am făcut-o cu celelalte femei, nu te-am considerat niciodată la fel ca pe ele.

Ea nu i-a răspuns.

— La naiba!

Richard a aruncat cu ziarul în bibliotecă, întorcându-se cu spatele spre Therese. Ziarul a atins madona de pe raft, împingând-o în spate, ca și cum ar fi fost uimită de ceva; a căzut apoi, rostogolindu-se peste marginea raftului. Richard a țâșnit spre ea, prinzând-o cu ambele mâini. A privit-o pe Therese și i-a zâmbit fără să vrea.

— Mersi.

Therese i-a luat statueta din mână. A ridicat-o, gata s-o pună înapoi pe raft, însă apoi a coborât iute brațele, izbind statueta de podea.

— Terry!

Madonna zăcea pe jos, spartă în trei-patru bucăți.

— Nu contează, a spus ea.

Inima îi bătea tare, ca și cum ar fi fost furioasă la culme sau s-ar fi certat cu cineva.

— Dar…

— Dă-o naibii! a mai spus ea, împingând rămășițele cu piciorul.

Richard a plecat o clipă mai târziu, trântind ușa după el.

Oare ce o enervase atât de tare, situația cu Andronich sau Richard? Secretara domnului Andronich îi telefonase cu vreo oră în urmă și o anunțase că domnul Andronich hotărâse să angajeze pe cineva din Philadelphia, nu pe ea. Deci nu avea s-o aștepte slujba aceea la întoarcerea din excursia cu Carol.

Therese a privit madona spartă. Lemnul dinăuntru era chiar frumos. Se spărsese de-a lungul fibrei.

•

În seara aceea, Carol i-a pus o mulțime de întrebări despre discuția cu Richard. Pe Therese o enerva că o interesa atât de mult dacă el suferea sau nu.

— Nu ești obișnuită să te gândești și la ceilalți, i-a spus Carol fără menajamente. Erau în bucătărie, pregătindu-și singure o cină târzie, pentru că trimisese menajera acasă. Ce motiv ai să crezi că nu te iubește cu adevărat? a întrebat-o Carol.

— Poate că pur și simplu nu-l înțeleg, dar mie nu mi se pare că asta ar fi iubire.

Apoi în timpul cinei, în toiul unei conversații despre excursia lor, Carol a rostit pe neașteptate:

— N-ar fi trebuit să stai de vorbă cu Richard deloc.

Era prima oară când îi povestise lui Carol despre toate acestea, chiar și despre conversația purtată în cantină.

— De ce nu?

Carol nu mânca. Și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat.

— Ești mult prea tânără ca să știi ce vrei sau despre ce vorbești. Așa că, da, într-un caz din ăsta e mai bine să minți.

Therese a lăsat furculița din mână. A privit-o lung pe Carol, care a luat o țigară și a aprins-o.

— Trebuia să-mi iau rămas-bun de la el și am făcut-o. Mi-am luat la revedere. N-am să-l mai văd.

Carol a deschis o ușiță din partea de jos a bibliotecii și a scos o sticlă. A turnat băutura într-un pahar și a închis ușița la loc.

— De ce-ai făcut-o acum? De ce n-ai făcut-o acum două luni sau peste două luni de acum înainte? Și de ce m-ai pomenit și pe mine?

— Știu că… Am impresia că-l fascinează.

— Probabil că așa e.

— Dar dacă pur și simplu nu-l mai văd deloc… Nu putea să termine ce avea de zis, despre faptul că Richard nu ar fi putut să o urmărească, să o spioneze. Nu voia să-i spună așa ceva lui Carol și, în plus, își amintea privirea din ochii lui Richard. Cred că o să renunțe. A zis că nu poate să concureze cu tine.

Carol și-a lovit ușor fruntea cu palma.

— Nu poate să concureze, a repetat ea. S-a întors la masă și a turnat peste whisky o parte din apa din pahar. Cât de adevărat! Termină de mâncat. Poate că îi acord eu prea multă importanță, nu știu.

Însă Therese nu s-a clintit. Procedase greșit. Și chiar și în cel mai bun scenariu, chiar și dacă ar fi făcut ceea ce trebuia, nu o

putea face pe Carol atât de fericită pe cât o făcea Carol pe ea. Se mai gândise la lucrul acesta de o mie de ori. Carol era fericită doar preț de câte un moment, din când în când, momente pe care Therese le prețuia. Unul dintre acestea avusese loc în seara în care strânseseră bradul de Crăciun. Carol împăturise cu grijă șirul de îngerași, așezându-l între paginile unei cărți și spunând: „Am să-i păstrez. Cu douăzeci și doi de îngeri gata să-mi sară în apărare, n-am cum să pierd".

Therese o privea acum și își dădea seama că se uita la ea printr-un văl de îngrijorare. Așa cum o făcea adesea. Grijile ei stăteau între ele ca un zid ce le despărțea.

— Astea sunt replici clasice, a spus Carol. „Nu pot să concurez cu ea". Oamenii vorbesc despre clasici. Vezi tu, replicile astea sunt chiar clasice. O sută de oameni pot rosti exact aceleași cuvinte. Sunt replici pentru mamă, pentru fiică, pentru soț și pentru amant. „Mai bine te omor cu mâna mea". E aceeași piesă, jucată cu actori diferiți. Spune-mi, Therese, ce anume face ca o piesă să fie clasică?

— Clasică… a răspuns ea cu vocea încordată și înăbușită. O piesă este clasică dacă înfățișează o situație ce ilustrează condiția umană.

*

Când s-a trezit Therese, camera era deja scăldată în lumina soarelui. A mai rămas întinsă o clipă, privind mișcările fluide ale razelor de soare pe tavanul verde-deschis, încercând să distingă vreo mișcare prin casă. Și-a privit bluza, aruncată neglijent pe marginea biroului. De ce era atât de dezordonată în casa lui Carol? Lui Carol nu-i plăcea. Câinele, care se afla undeva dincolo de garaj, lătra din când în când, fără prea mare tragere de inimă.

În seara anterioară fusese un moment plăcut, când telefonase Rindy. Se întorsese pe la 9.30 de la aniversarea unei prietene. Voia să știe dacă putea da și ea o petrecere de ziua ei, în aprilie. Carol i-a spus că putea, bineînțeles. După conversația cu fetița, se purtase cu totul altfel. Povestise despre Europa, despre verile petrecute în Rapallo.

Therese s-a ridicat și s-a dus la fereastră, deschizând-o și sprijinindu-se pe pervaz, zgribulită de frig. Nicio dimineață nu se compara cu diminețile petrecute lângă pervazul acela. Stratul rotund de iarbă ce se afla dincolo de aleea pentru mașini era scăldat în soare, razele semănau cu niște ace aurii. Frunzele umede ale boschetelor sclipeau și ele în lumina soarelui, iar cerul era de un azuriu proaspăt. A privit locul de pe alee unde se oprise mai demult Abby și porțiunea de gard alb ce marca granița grădinii. Pământul parcă respira, întinerit, cu toate că iarna dăduse ierbii o culoare maronie, posomorâtă.

În preajma școlii din Montclair se aflau copaci și boschete, însă verdele era întotdeauna înăbușit de un zid din cărămidă roșie sau de o clădire din piatră cenușie, ce făcea parte din școală – infirmeria, magazia, vreun atelier. În fiecare primăvară, verdele părea deja bătrânicios, uzat și parcă transmis de la o generație la alta, ca manualele sau uniformele.

Și-a pus pantalonii ecosez pe care îi adusese de acasă și o bluză pe care o lăsase mai demult la Carol și care între timp fusese spălată. Era 8.20. Lui Carol îi plăcea să se trezească pe la 8.30, să fie trezită de cineva care să-i aducă o ceașcă de cafea. Însă Therese observase că nu o punea niciodată pe Florence să o facă.

Când a coborât, a găsit-o pe Florence în bucătărie, însă de-abia pusese cafeaua la făcut.

— Bună dimineața! a spus Therese. Vă deranjează dacă pregătesc eu micul dejun?

Nu o deranjase în celelalte două dăți în care o găsise pe Therese pregătind masa.

— Sigur că nu, domnișoară. Atunci eu am să fac doar pentru mine niște ouă ochiuri. Vă place să vă ocupați dumneavoastră de doamna Aird, nu? a rostit ea ca o constatare, mai curând decât o întrebare.

Therese a scos două ouă din frigider.

— Da, a rostit ea zâmbind.

A pus unul dintre ouă în apa ce începea să se încălzească. Răspunsul ei sunase cam sec, dar cum altcumva putea răspunde? Când s-a întors, după ce a pregătit tava pentru micul dejun, a văzut că Florence pusese în apă și cel de-al doilea ou. Therese l-a scos cu mâna.

— Vrea un singur ou. Celălalt e pentru omleta mea.

— Da? înainte mânca mereu câte două.

— Ei bine… Acum nu mai mănâncă două.

— N-ar fi bine să urmăriți, oricum, cât fierbe oul, domnișoară? a mai întrebat-o Florence, aruncându-i un zâmbet plăcut, profesional. Ceasul este sus, pe cuptor.

Therese a clătinat din cap:

— Iese mai bine când aproximez.

Până acum nu dăduse niciodată greș cu oul lui Carol. Îi plăcea un pic mai bine făcut decât indica ceasul special pentru fierberea ouălor. A privit-o pe Florence, care se concentra acum asupra celor două ouă pe care și le prăjea. Cafeaua la filtru era aproape gata. În tăcere, Therese a pregătit ceașca pe care avea să i-o ducă lui Carol.

Mai târziu, Therese a ajutat-o pe Carol să ducă scaunele din oțel alb și balansoarul din curte, în spatele casei. Era mai simplu să le mute când era și Florence acasă, spusese Carol,

dar o trimisese pe aceasta la cumpărături și apoi îi venise toana de a aduce mobila înăuntru. Fusese ideea lui Harge să lase scaunele de grădină afară toată iarna, însă ea găsea că arătau trist. În cele din urmă, lângă fântâna arteziană rotundă a rămas un singur scaun, unul micuț, elegant, din metal alb, cu fundul bombat și patru picioare din metal dantelat. Therese l-a privit întrebându-se cine stătuse pe el.

— Mi-ar plăcea ca acțiunea mai multor piese să aibă loc în aer liber, a rostit ea.

— La ce te gândești întâi și întâi, când faci un decor? a întrebat-o Carol. De unde începi?

— De la atmosfera piesei, presupun. Tu la ce te referi?

— Te gândești la ce fel de piesă este sau la ceea ce vrei tu să vezi?

Asta i-a amintit, în mod neplăcut, de una dintre remarcile domnului Donohue. Carol era pusă pe discuții în dimineața aceea.

— Am impresia că ai hotărât să mă consideri o amatoare nepriceputǎ, a rostit Therese.

— Cred că ești destul e subiectivă. Asta nu e semn de profesionalism, nu?

— Uneori este, a replicat ea, însă știa ce voia Carol să spună.

— Trebuie să știi foarte multe ca să poți fi cu totul subiectiv, nu? În mostrele pe care mi le-ai arătat am avut senzația că ești prea subiectivă, fără a ști suficient de multe.

Cu mâinile în buzunare, Therese și-a încleștat pumnii. Sperase că lui Carol avea să-i placă opera ei, fără să o pună la îndoială. O rănise teribil faptul că nu-i plăcuseră deloc câteva dintre decorurile pe care i le arătase. Din punct de vedere tehnic, Carol nu se pricepea deloc și, cu toate acestea, putea să desființeze un decor cu o singură frază.

— Cred că ți-ar prinde bine să vezi și Vestul. Când ai zis că trebuie să te întorci? La mijlocul lui februarie?

— Nu… Nu mai trebuie. Am aflat chiar ieri.

— Cum adică? Slujba din Philadelphia a picat cu totul?

— Mi-au dat telefon și mi-au spus că vor pe cineva chiar din Philadelphia.

— Of, draga mea, îmi pare rău.

— Ah, asta e. Așa e în domeniul ăsta, i-a răspuns Therese.

Mâna lui Carol se afla pe ceafa ei, frecând-o ușor în spatele urechii, ca și cum ar fi mângâiat un cățel.

— Și nu aveai de gând să-mi spui?

— Ba da.

— Când?

— În timpul excursiei.

— Ești dezamăgită rău?

— Nu, a răspuns Therese vioaie.

Au încălzit ultima ceașcă de cafea și au ieșit în curte, lângă scaunul alb.

— Vrei să mergem undeva să luăm prânzul? a întrebat Carol. Hai la club! Și pe urmă ar trebui să fac niște cumpărături în Newark. Ce zici de o jachetă? Ai vrea o jachetă din tweed?

Therese stătea pe marginea fântânii, acoperindu-și o ureche cu mâna. O durea din cauza frigului.

— Nu prea am nevoie.

— Dar mie mi-ar plăcea să te văd îmbrăcată într-una.

Therese era sus, se schimba, când a auzit telefonul. A răspuns Florence:

— A, bună dimineața, domnule Aird. Da, imediat o chem la telefon.

Therese a mers repede să închidă ușa. Neliniștită, a început să facă ordine prin încăpere, și-a pus hainele în șifonier și a netezit cuvertura de pe patul făcut. Apoi Carol a ciocănit la ușă și a băgat capul în încăpere.

— O să treacă Harge pe aici în câteva minute. Nu cred că stă mult.

Therese nu voia să-l vadă.

— Vrei să merg la o plimbare?

— Nu, a zâmbit Carol. Poți să stai aici și să citești o carte, dacă vrei.

Therese a luat cartea pe care o cumpărase cu o zi înainte, *Antologia Oxford a poeziei engleze,* încercând să citească, însă cuvintele refuzau să se lege și să aibă vreun înțeles. Avea senzația neplăcută că se ascunde, așa că a deschis ușa.

Carol tocmai ieșea din camera ei, iar pentru o clipă Therese a văzut aceeași expresie nehotărâtă pe care o avusese prima oară când o adusese acasă. Apoi Carol a rostit:

— Vino și tu jos.

Mașina lui Harge s-a făcut auzită exact când intrau ele în camera de zi. Carol s-a dus la ușă, iar Therese i-a auzit salutându-se. Carol l-a întâmpinat cordial, iar el era de-a dreptul vesel. Apoi Carol și-a făcut apariția cu un buchet mare de flori.

— Harge, aceasta este domnișoara Belivet. Cred că ai mai întâlnit-o o dată.

Harge a mijit un pic ochii, iar apoi i-a deschis larg.

— Ah, da, sigur că da. Bună ziua.

— Bună ziua.

A intrat în încăpere Florence, iar Carol i-a întins florile.

— Ai putea să le pui tu în apă, te rog?

— Ah, uite pipa. Mă gândeam eu că e aici, a rostit Harge și s-a întins în spatele iederii decorative de pe șemineu, scoțând o pipă.

— Totul e în regulă acasă? a întrebat Carol, așezându-se la capătul canapelei.

— Da, foarte bine.

Zâmbetul larg al lui Harge nu-i dezvăluia dinții, însă figura lui și felul în care întorcea repede capul emanau jovialitate și mulțumire de sine. A privit cu o satisfacție de proprietar când Florence s-a întors cu florile – trandafiri roșii – așezate într-o vază și le-a pus pe măsuța de cafea din fața canapelei.

Therese s-a gândit c-ar fi trebuit să-i aducă și ea flori lui Carol. Avusese atâtea ocazii; Danny îi adusese ei flori, într-o zi în care trecuse pe la teatru. L-a privit pe Harge, iar ochii lui au poposit asupra ei, în vreme ce sprâncenele s-au ridicat și mai tare. A început să scruteze toată încăperea, ca și cum ar fi căutat mici schimbări. Poate că totul era o prefăcătorie, s-a gândit Therese, tot aerul lui de bună dispoziție. Și dacă îi păsa suficient încât să se prefacă, probabil că încă ținea la Carol.

— Pot să iau unul și pentru Rindy? a întrebat el.

— Bineînțeles.

Carol s-a ridicat în picioare și ar fi rupt un trandafir, însă Harge a făcut un pas în față și, lipind un cuțitaș de tulpină, a desprins floarea.

— Sunt tare frumoși. Mulțumesc, Harge.

Bărbatul a dus floarea la nas. Adresându-i-se pe jumătate lui Therese, pe jumătate lui Carol, a rostit:

— E o zi minunată. Aveți de gând să faceți o plimbare cu mașina?

— Da, o să facem, i-a răspuns Carol. Apropo, aș vrea să trec pe acolo într-o după-amiază, săptămâna următoare. Poate marți.

Harge s-a gândit o clipă.

— Bine. O anunț eu.

— Am să-i spun și eu la telefon. Îți zisesem ca să-i anunți pe ai tăi.

Harge a încuviințat din cap, apoi s-a întors spre Therese.

— Da, te țin minte. Sigur că da. Erai aici acum vreo trei săptămâni. Înainte de Crăciun.

— Da. Într-o duminică.

Therese s-a ridicat în picioare. Voia să-i lase între patru ochi.

— Eu am să merg sus, i-a spus ea lui Carol. La revedere, domnule Aird.

Harge i-a făcut o mică plecăciune.

— La revedere.

În timp ce urca treptele, l-a auzit pe Harge rostind:

— Ei bine, la mulți ani fericiți, Carol! M-am gândit să-ți spun. Te superi?

E ziua lui Carol, și-a spus Therese. Bineînțeles, Carol nu i-ar fi spus.

A închis ușa și a început să se uite în jur, dându-și seama că încerca să vadă dacă exista vreun semn că petrecuse noaptea acolo. Nu era niciunul. S-a oprit în fața oglinzii și s-a privit o clipă, încruntându-se. Nu mai era la fel de palidă ca atunci când o văzuse Harge, cu trei săptămâni în urmă; nu se mai simțea fata șleampătă și temătoare pe care o cunoscuse atunci. A scos din sertarul de sus poșeta, luând din ea rujul, apoi a auzit o bătaie în ușă, așa că a închis sertarul.

— Intră.

— Scuză-mă, trebuie să iau ceva.

A traversat încăperea grăbit, a intrat în baie și când a ieșit de acolo zâmbea, ținând în mână briciul.

— Tu erai în restaurant cu Carol duminica trecută, nu?

— Da.

— Mi-a povestit că faci decoruri pentru teatru.

— Da.

Și-a mutat privirea de la figura ei la mâini, la podea și apoi a ridicat din nou ochii.

— Sper că ai grijă să iasă din casă suficient, i-a spus el. Pari tânără și plină de viață. Scoate-o la niște plimbări.

Apoi a ieșit repede din cameră, lăsând în urmă un miros vag de spumă de ras. Therese a aruncat rujul pe pat și și-a șters ușor mâinile pe fustă. Se întreba de ce catadicsise Harge să-i dea de înțeles că știa cât timp petrecea ea cu Carol.

— Therese! s-a auzit strigătul lui Carol. Vino jos!

Carol ședea pe canapea, iar Harge plecase. A privit-o pe Therese zâmbind. Când a intrat Florence, Carol a rostit:

— Te rog, Florence, mută florile astea în altă parte. Pune-le în sufragerie.

— Da, doamnă.

Carol i-a făcut cu ochiul lui Therese.

Nimeni nu folosea sufrageria, până și Therese știa asta. Carol prefera să mănânce în orice altă parte.

— De ce nu mi-ai spus că e ziua ta?

— Ah, a izbucnit Carol în râs. Păi nu e ziua mea. E aniversarea căsătoriei noastre. Ia-ți haina și hai să mergem.

În timp ce ieșeau cu mașina de pe aleea din fața casei, Carol i-a spus:

— Nu pot să sufăr ipocriții.

— Dar ce a zis?

— Nimic important, a răspuns Carol zâmbind.

— Dar ai spus că e ipocrit.

— Prin excelență.

— Adică s-a prefăcut că era bine dispus?

— Ah… asta doar în parte.

— A zis ceva despre mine?

— A spus că pari o fată foarte de treabă. Te surprinde? Carol a accelerat pe drumul îngust spre sat. Mi-a spus că divorțul o să dureze cu vreo șase săptămâni mai mult decât crezuserăm noi, din cauza unor chestiuni birocratice. Astea da vești. Are impresia că încă mă pot răzgândi. Între timp. Asta e o ipocrizie. Cred că îi place să se păcălească singur.

Oare viața și relațiile dintre oameni erau mereu așa? se întreba Therese. Nu te puteai baza niciodată pe ceva concret. Nu mergeai pe pământ, ci prin munți de pietriș, iar acesta se mișca întruna și făcea zgomot. Așa încât toată lumea putea auzi zgomotul puternic, aspru al pașilor intrusului.

— Carol, să știi că eu nu am luat cecul ăla, a rostit Therese dintr-odată. L-am băgat sub milieul de pe noptieră.

— Și de ce ți-ai adus aminte acum de el?

— Nu știu. Vrei să-l rup? Am început deja în seara aceea.

— Dacă vrei tu, i-a răspuns Carol.

14.

Therese a privit cutia mare din carton.

— Nu vreau să o iau, a rostit ea cu mâinile pline. Pot s-o las pe doamna Osborne să ducă mâncarea și restul poate să rămână aici.

— Adu-o, i-a spus Carol, ieșind pe ușă.

A dus la mașină ultimele lucruri, cărțile și jachetele pe care Therese hotărâse în ultimul moment că vrea să le ia.

Therese s-a întors după cutie. Sosise cu o oră înainte – o mulțime de sandvișuri învelite în hârtie cerată, o sticlă de vin de mure, o prăjitură și o cutie în care se afla rochia albă pe care i-o promisese doamna Semco. Știa că Richard nu avusese nimic de-a face cu acel pachet, pentru că nu se afla lângă rochie și o carte sau un bilețel.

O rochie pe care nu o lua în călătorie zăcea pe canapea, un colț al covorului era îndoit, însă Therese era nerăbdătoare să plece. A tras ușa după ea și a coborât treptele în fugă, trecând pe lângă ușa familiei Kelly – erau toți plecați la muncă – și pe lângă ușa doamnei Osborne, de la care își luase rămas-bun cu o oră înainte, când plătise și chiria pentru luna următoare.

Tocmai închidea portiera când a strigat-o doamna Osborne de pe trepte:

— La telefon!

Nemulțumită, Therese a coborât din mașină, crezând că era Richard.

Era Phil McElroy, care îi telefona s-o întrebe cum mersese interviul cu Harkevy, cu o zi în urmă. Îi povestise lui Danny despre interviu în seara anterioară, când luaseră cina împreună. Harkevy nu-i promisese o slujbă, însă îi propusese să păstreze legătura și Therese știa că vorbise serios. O lăsase să-l vizitele în culisele teatrului unde se ocupa de decorul pentru *Oraș în iarnă.* Alesese trei dintre machetele ei și le analizase cu multă atenție. Pe una o eliminase, spunând că era un pic cam banală, la cea de a doua îi indicase câteva aspecte nepractice, iar cel mai mult îi plăcuse macheta unui hol, la care începuse să lucreze după prima vizită în casa lui Carol.

El a fost prima persoană care îi privise cu seriozitate machetele mai puțin convenționale. Îi telefonase imediat lui Carol și îi povestise despre întâlnire. Îi spusese și lui Phil despre interviul cu Harkevy, însă nu menționase nimic despre dezamăgirea legată de Andronich. Știa că nu-i povestise pentru că nu voia să afle Richard. Îl rugase pe Phil s-o anunțe care avea să fie următoarea piesă de care avea să se ocupe Harkevy,

întrucât ei îi spusese că nu se hotărâse încă între două piese. Erau mai mari șanse să o ia pe ea ca ucenică, dacă alegea piesa englezească despre care îi povestise.

— Încă nu știu ce adresă să-ți dau, a spus Therese. Știu doar că o să ajungem și în Chicago.

Phil i-a spus că avea să-i trimită, în orice caz, o scrisoare.

— Era Richard? a întrebat-o Carol când s-a întors la mașină.

— Nu. Era Phil McElroy.

— Deci n-ai mai vorbit cu Richard?

— În ultimele zile, nu. Dar mi-a trimis o telegramă în dimineața asta.

A ezitat, apoi a scos-o din buzunar și a citit-o: „EU NU M-AM SCHIMBAT. NICI TU NU TE-AI SCHIMBAT. SCRIE-MI. TE IUBESC. RICHARD”.

— Cred c-ar trebui să-l suni, i-a spus Carol. Dă-i telefon când ajungem la mine.

Urma să stea în noaptea aceea la Carol și să pornească la drum a doua zi devreme.

— Te îmbraci cu rochia în seara asta? a întrebat-o Carol.

— O s-o probez. Seamănă cu o rochie de mireasă.

Și-a pus rochia înainte de cină. Îi ajungea până sub gambe, iar în dreptul taliei se lega la spate cu niște panglici albe lungi, care în față erau cusute de rochie și brodate. A coborât să i-o arate lui Carol, care era în camera de zi, compunând o scrisoare.

— Uite! a rostit Therese zâmbind.

Carol a privit-o lung, apoi s-a ridicat și a venit lângă ea să studieze broderia de la talie.

— Asta e demnă de un muzeu. Arăți adorabil. O porți în seara asta, da?

— E așa pretențioasă!

Nu voia să o poarte, îi amintea de Richard.

— Ce naiba stil mai e și ăsta, rusesc?

Therese a izbucnit în râs. Îi plăcea cum înjura Carol, întotdeauna foarte relaxată, când nu o mai auzea nimeni altcineva.

— E rusesc? a insistat Carol.

Therese pornise deja spre trepte.

— Ce să fie rusesc?

— De unde ai prins obiceiul ăsta de a nu răspunde când ești întrebată ceva? a întrebat-o Carol, cu vocea aspră de mânie.

În ochii ei strălucea acea lumină albă mânioasă pe care o mai văzuse Therese în seara în care refuzase să cânte la pian. Și acum o mâniase un lucru la fel de nesemnificativ.

— Iartă-mă, Carol. Cred că n-am auzit întrebarea.

— Du-te! i-a spus Carol întorcându-se cu spatele. Du-te și scoate-ți rochia!

Probabil tot de la Harge pornise supărarea, și-a spus Therese. A ezitat un pic, apoi s-a dus sus. Și-a desfăcut panglicile de la talie și de la mâneci, s-a privit în oglindă și apoi le-a legat la loc. Dacă își dorea Carol ca ea să poarte rochia, așa avea să facă.

Și-au pregătit singure cina, pentru că Florence intrase deja în concediul de trei săptămâni. Au deschis tot felul de borcane cu delicatese, pe care Carol i-a spus că le păstra pentru o ocazie specială. Au făcut cocktailuri cu cremă de mentă înainte de cină și Therese a avut impresia că proasta dispoziție dispăruse, însă când a început să-și toarne un al doilea pahar, Carol i-a trântit scurt:

— Nu cred c-ar trebui să mai bei.

Și Therese a ascultat-o, zâmbind. Iar proasta dispoziție a continuat. Nimic din ce spunea sau făcea ea nu o putea schimba, iar Therese învinuia rochia aceea sufocantă pentru faptul că nu găsea cuvintele potrivite pentru a o împăca pe Carol. După cină au ieșit pe terasă, cu niște cafea și castane în sirop de zahăr și coniac, iar Therese se simțea somnoroasă și tristă.

În dimineața următoare, a găsit pe treptele intrării din spate o pungă de hârtie, în care se afla o maimuță de pluș, cu blana alb-cenușie. l-a arătat-o lui Carol.

— Vai! a rostit Carol în șoaptă, zâmbind. Jacopo.

A luat maimuțica și și-a trecut degetul peste obrazul ei alb, ușor prăfuit.

— Eu și Abby îl țineam agățat de parbriz, în mașină, i-a explicat ea.

— Abby l-a adus? Azi-noapte?

— Așa cred.

Carol a pornit spre mașină, cu maimuța și cu o valiză.

Therese își amintea că în timpul nopții se trezise la un moment dat, întinsă în balansoar, într-o tăcere neclintită, și o văzuse pe Carol care ședea în întuneric, cu privirea ațintită undeva în fața ei. Probabil că auzise mașina lui Abby.

A ajutat-o pe Carol să aranjeze valizele și husa de pe bancheta din spate.

— Dar de ce n-a intrat? întrebat Therese.

— Ah, așa e Abby, i-a răspuns Carol zâmbind cu acea sfială trecătoare care o surprindea mereu pe Therese. De ce nu-i telefonezi lui Richard?

Therese a oftat.

— Acum nu mai are rost, oricum. A plecat deja de acasă.

Era 8.40, iar cursurile lui începeau la nouă.

— Atunci sună-i pe-ai lui. Nu vrei să le mulțumești pentru cutia pe care ți-au trimis-o?

— Aveam de gând să le trimit o scrisoare.

— Sună-i acum și în felul ăsta nu mai trebuie să le scrii. Oricum, e mult mai frumos să le dai un telefon.

A răspuns la telefon doamna Semco. Therese a lăudat rochia și broderia deosebită. Iar apoi i-a mulțumit pentru sandvișuri și vin.

— Richard tocmai a plecat, i-a spus doamna Semco. O să se simtă tare singur, a început deja să se bosumfle. Râdea, însă, cu acele hohote ascuțite, pline de viață, care umpleau bucătăria în care Therese știa că se afla femeia. Probabil că râsul ei se auzea în întreaga casă, chiar și în camera lui Richard, aflată la etaj. E totul în regulă cu tine și cu Richard? a întrebat-o doamna Semco cu o umbră de îndoială în glas, cu toate că Therese simțea că încă mai zâmbea.

I-a spus că da. I-a promis că avea să-i scrie. După ce a închis, s-a bucurat că telefonase.

Carol a întrebat-o dacă închisese geamul de la dormitorul ei, iar Therese a urcat din nou, pentru că nu mai ținea minte. Nu închisese geamul și nici nu-și făcuse patul, însă nu mai avea timp acum. Putea să-l facă Florence, luni, când venea să încuie casa.

Când a coborât din nou, a găsit-o pe Carol vorbind la telefon. A privit-o cu un zâmbet și a întors receptorul spre ea. Therese și-a dat seama de la primul sunet că vorbea cu Rindy.

— …la, ăăă, domnul Byron. E o fermă. Tu ai fost vreodată acolo, Mama?

— Unde anume este, draga mea?

— La domnul Byron. Are cai. Dar nu din ăia de care îți plac ție.

— Da, cum așa?

— Păi ăștia sunt foarte mari.

Therese încerca să distingă ce spunea glăsciorul ascuțit, un pic lipsit de emoție, care semăna cu vocea lui Carol, însă nu reușea.

— Alo? Mama?

— Aici sunt.

— Acum trebuie să spunem pa-pa… Tati e gata de plecare, a spus fetița, tușind.

— Ești răcită? a întrebat-o Carol.

— Nu.

— Atunci te rog să nu mai tușești în receptor.

— Aș vrea să mă iei și pe mine în excursie.

— Nu pot să te iau, fiindcă trebuie să mergi la școală. Dar o să facem excursii și în vara asta.

— Și poți să mă suni oricum?

— Cât sunt plecată? Sigur că da. O să te sun în fiecare zi.

Carol a luat telefonul în mână și s-a lăsat pe spate, însă a privit-o în continuare pe Therese cât a mai vorbit, un minut-două.

— Are o voce atât de serioasă, a spus Therese.

— Îmi povestea ce zi minunată a avut ieri. Harge i-a dat voie să tragă chiulul de la școală.

Carol o văzuse pe fetiță cu două zile în urmă. Nu încăpea îndoială că fusese o vizită plăcută, din ce-i povestise Carol la telefon, însă nu pomenise niciun detaliu, iar Therese nu o întrebase nimic.

În timp ce se pregăteau să plece, Carol a decis să-i telefoneze și lui Abby. Therese s-a întors în bucătărie, era prea frig ca să aștepte în mașină.

— Nu știu niciun orășel din Illinois, spunea Carol. De ce Illinois?… Bine, Rockford… o să țin minte numele, o să mă gândesc la Roquefort… Sigur că o să am grijă de el. Trebuia să intri, caraghioaso!… Ei bine, te înșeli, te înșeli teribil.

Therese a luat o gură din cafeaua pe jumătate băută a lui Carol și lăsată pe masa din bucătărie, bând din locul unde se vedeau urmele de ruj.

— Să nu mai aud niciun cuvânt, rostea Carol tărăgănat. Nimeni, din câte știu eu, nici măcar Florence… Ei bine, draga mea, așa să faci. Te-am pupat.

Peste cinci minute ieșeau din orășelul lui Carol pe autostrada ce avea să le ducă până la Chicago. Cerul era înnorat. Therese privea în jur, la peisajul deja cunoscut, la peticele de pădure aflate de o parte și de alta a drumului care ducea la New York, la steagul înalt ce flutura în depărtare, marcând intrarea în clubul din care făcea parte Carol.

Therese a crăpat un pic geamul ei, lăsând să intre aerul rece. Era destul de frig, iar radiatorul îi învăluia gleznele într-o căldură plăcută. Ceasul de pe bord arăta 9.45, iar ei i-a zburat gândul la oamenii care lucrau în magazinul Frankenberg, adunându-se ca niște animale de povară la 9.45 în dimineața aceea și în toate diminețile ce aveau să vină, acele ceasului controlându-le fiecare mișcare. Însă acele ceasului de la bord nu însemnau nimic pentru ea și pentru Carol. Puteau să doarmă sau nu, să pornească la drum sau nu, puteau face orice voiau. S-a gândit la doamna Robichek, care vindea în clipa aceea pulovere la etajul doi al magazinului, începând încă un an acolo, al cincilea ei an la Frankenberg.

— De ce ești așa tăcută? a întrebat-o Carol. Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Nu voia să vorbească. Cu toate acestea, simțea că mii de cuvinte i se învălmășeau în gâtlej și poate doar distanța, miile de kilometri le puteau înlătura. Poate că însăși libertatea o sufoca.

Undeva în Pennsylvania au trecut printr-un petic de drum unde strălucea soarele, razele strecurându-se printre nori, însă în jurul prânzului a început să plouă. Carol a înjurat ploaia, însă răpăitul picăturilor era plăcut, lovindu-se întruna de capotă și de parbriz.

— Știi ce-am uitat? a rostit Carol. O haină de ploaie. Trebuie să cumpăr una de pe undeva.

Brusc, Therese și-a amintit că nu luase cartea pe care o citea, iar în ea se afla o scrisoare către Carol, împăturită, dar ițindu-se din volum. Fir-ar să fie! O lăsase în altă parte decât celelalte cărți și de asta uitase să o ia. Era pe noptieră. Spera ca Florence să nu se apuce să o citească. Nu reușea să-și aducă aminte dacă scrisese undeva în scrisoare numele lui Carol. Și cecul. Uitase să-l rupă.

— Carol, ai luat tu cecul ăla?

— Cel pe care ți l-am dat?… Ai spus că îl rupi tu.

— Nu l-am rupt. E tot acolo.

— În fine, nu e important.

Când s-au oprit să pună benzină, Therese a vrut să cumpere niște bere brună, care îi plăcea uneori lui Carol, însă la băcănia de lângă benzinărie nu aveau decât bere blondă. A cumpărat o singură sticlă, pentru că lui Carol nu-i plăcea berea. Apoi au luat-o pe un drumeag ce se desprindea din șosea și s-au oprit, deschizând cutia cu sandvișuri pe care o pregătise mama lui Richard. Pe lângă sandvișuri mai erau și murături, o bucată de brânză mozzarella și câteva ouă fierte tari. Therese uitase să ceară de la magazin și un desfăcător pentru sticlă, așa că n-a putut să bea din bere, însă aveau cafea în termos. A pus berea pe jos, lângă bancheta din spate.

— Caviar. E foarte, foarte frumos din partea lor, a spus Carol, uitându-se într-un sandviș. Îți place caviarul?

— Nu. Dar aș vrea să-mi placă.

— De ce?

Therese îi privea fiecare gest; Carol scosese felia de pâine de deasupra sandvișului, iar acum lua o mică înghițitură din felia rămasă, pe care se afla tot caviarul.

— Pentru că oamenilor cărora le place… le place atât de mult, i-a răspuns Therese.

Carol a zâmbit și a continuat să mănânce încet.

— E o plăcere pe care trebuie să o înveți. Iar plăcerile învățate sunt mult mai intense… Și e mult mai greu să scapi de ele.

Therese a mai turnat un pic de cafea în ceașca din care beau amândouă. Învăța să-i placă și ei cafeaua neagră.

— Cât de emoționată eram prima dată când am ținut în mână ceașca asta! Mi-ai adus cafea în ziua aia, mai știi?

— Da.

— Dar cum se face că atunci ai pus frișcă în ea?

— M-am gândit că așa ți-ar plăcea ție. De ce erai emoționată?

— Eram teribil de entuziasmată în legătură cu tine, pentru că aveam să te văd.

Privind-o pe Carol, a văzut că rămăsese înmărmurită, cu o expresie uluită. Therese mai văzuse acea expresie de două-trei ori, când îi mai spusese asemenea lucruri despre ceea ce simțea pentru ea, sau când îi făcuse vreun compliment extravagant. Nu reușea să-și dea seama dacă îi făcea plăcere sau nu. Carol a înfășurat cealaltă jumătate de sandviș în hârtia cerată.

Aveau și prăjitură, însă Carol nu voia. Era pandișpanul maroniu, cu mirodenii, pe care Therese îl mâncase de atâtea ori la Richard acasă. Au pus totul la loc, în valiza în care se aflau și cartușul de țigări și sticla de whisky, într-o ordine desăvârșită, care pe Therese ar fi scos-o din minți dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva în afară de Carol.

— Ziceai că Washingtonul este statul tău natal? a întrebat-o Therese.

— Acolo m-am născut, iar tata încă locuiește acolo. I-am scris că e posibil să-l vizitez, dacă ajungem atât de departe.

— Și seamănă cu tine?

— Adică dacă eu semăn cu el… Da, semăn mai mult cu el decât cu mama.

— Mi-e greu să mă gândesc la tine alături de o familie.

— De ce?

— Pentru că mă gândesc la tine… ca la tine. *Sui generis.*

Carol a zâmbit, conducând cu fruntea sus.

— Bine, mai întreabă-mă ce vrei să știi.

— Ai frați sau surori?

— Am o soră. Presupun că vrei să știi totul și despre ea? O cheamă Elaine, are trei copii și locuiește în Virginia. E mai mare decât mine și nu știu dacă ți-ar plăcea. Cred că ai găsi-o plictisitoare.

Da. Therese și-o imagina deja, era un fel de umbră a lui Carol, cu aceleași trăsături, însă mult estompate, parcă diluate.

În după-amiaza aceea s-au oprit la un restaurant de pe autostradă care avea în vitrină miniatura unui sat olandez. Therese s-a aplecat peste balustrada ce-l înconjura și l-a privit cu atenție. Era și un mic râu, ce izvora dintr-un robinet de la marginea machetei, curgând într-o matcă ovală și învârtind

paletele unei mori. Prin sat erau presărate mici siluete îmbrăcate în costume olandeze, așezate pe smocuri de iarbă adevărată. Therese s-a gândit la trenul electric din raionul de jucării de la Frankenberg, care înainta pe un traseu oval ce semăna cu matca râului.

— Nu ți-am povestit despre trenul de la Frankenberg, a început Therese. L-ai observat când…

— Un tren electric? a întrerupt-o Carol.

Therese zâmbea, însă inima îi era parcă strânsă dintr-odată într-o menghină. Era prea complicat să vorbească despre asta, așa că au lăsat baltă conversația.

Carol a comandat supă pentru amândouă. Erau anchilozate și rebegite de frigul din mașină.

— Mă întreb dacă o să-ți placă într-adevăr călătoria asta, i-a spus Carol. Tu preferi să privești lucrurile reflectate într-o oglindă, nu? Ai propria viziune asupra oricărui lucru. Ca moara aia. Pentru tine e același lucru cu o deplasare în Olanda. Mă întreb dacă o să-ți placă măcar munții adevărați, oamenii adevărați.

Therese se simțea zdrobită, era ca și cum Carol ar fi acuzat-o că minte. Însemna, probabil, că ea credea că avea o viziune aparte și despre ea, iar asta o nemulțumea pe Carol. Oameni adevărați? S-a gândit dintr-odată la doamna Robichek. Fugise de ea pentru că era hidoasă.

— Cum vrei să creezi vreodată ceva, dacă trăiești toată experiențele de viață la mâna a doua? a întrebat-o Carol cu o voce joasă și calmă, însă nemiloasă.

O făcea să simtă că nu realizase nimic în viață, că nu era nimic, asemenea unui vălătuc slab de fum. Carol trăise ca un om complet. Se căsătorise, făcuse un copil.

Bătrânul din spatele tejghelei se apropia de ele, șchiopătând. S-a oprit la masa de lângă ele și și-a încrucișat brațele la piept.

— Ați fost vreodată în Olanda? le-a întrebat el amabil.

I-a răspuns Carol.

— Nu, nu am fost. Presupun că dumneavoastră ați fost. Ați construit satul din vitrină?

Bărbatul a încuviințat din cap.

— Mi-a luat cinci ani să-l fac.

Therese i-a privit degetele osoase, brațele subțiri, cu venele vișinii răsucite sub pielea subțire. Știa mai bine decât Carol de câtă muncă fusese nevoie pentru construirea micului sat, însă nu putea să scoată nicio vorbă.

Bărbatul a continuat să i se adreseze lui Carol.

— Am alături niște cârnați și niște șunci excelente, dacă vă plac mezelurile fabricate în Pennsylvania. Noi ne creștem singuri porcii, îi tăiem și îi afumăm chiar aici.

Au intrat în magazia văruită în alb aflată lângă restaurant, înăuntru se simțea mirosul îmbietor de șuncă afumată, amestecat cu mirosul de fum de lemn și mirodenii.

— Hai să luăm ceva ce nu necesită preparare, a spus Carol privind în vitrina frigiderului. Dă-ne un pic din asta, i s-a adresat ea tânărului cu căciulă cu clape care servea la tejghea.

Therese și-a amintit cum stătuse în băcănie cu doamna Robichek, care cumpărase feliile subțiri de salam și de lebăr. Un afiș de pe perete anunța clienții că făceau livrări oriunde și s-a gândit cum ar fi fost să-i trimită doamnei Robichek unul dintre imensii cârnați înfășurați în pânză. Și-a imaginat încântarea de pe chipul femeii, când ar fi desfăcut pachetul cu mâinile tremurânde și ar fi găsit înăuntru un cârnat. Dar se întreba dacă era bine, totuși, să facă un gest ce era motivat, probabil, de milă sau de vinovăție, sau poate de încăpățânare.

Therese s-a încruntat, plutind pe o mare de îndoieli, fără direcție sau sens, știind că nu putea avea încredere în propriile porniri.

— Therese…

Therese s-a întors, iar frumusețea lui Carol a lovit-o ca și cum ar fi întrezărit Victoria înaripată din Samothrace[12]. Carol a întrebat-o dacă era de părere c-ar fi fost bine să cumpere o șuncă întreagă.

Tânărul a împins toate pachetele peste tejghea și a luat bancnota de douăzeci de dolari de la Carol. Therese s-a gândit la doamna Robichek, care în acea seară împinsese peste tejghea, cu degete tremurânde, bancnota de un dolar.

— Ai mai vrea ceva? a întrebat-o Carol.

— Mă gândeam că aș putea trimite ceva cuiva. Unei femei care lucrează în magazin. E săracă și odată m-a invitat la cină.

Carol și-a luat restul.

— Ce femeie?

— Nu, de fapt nu vreau să-i trimit nimic.

Acum nu voia decât să plece cât mai repede de acolo.

Carol s-a încruntat la ea prin fumul de țigară.

— Haide, trimite-i!

— Nu vreau. Hai să mergem, Carol!

Parcă trăia din nou coșmarul acela, în care nu putea să scape de doamna Robichek.

— Trimite-i ceva! Intră înapoi și cumpără-i ceva!

Therese a intrat înapoi și a ales unul dintre cârnații de șase dolari; apoi a scris pe o mică felicitare: „Un dar din Pennsylvania. Sper că vă va ține câteva dimineți de duminică. Cu drag, de la Therese Belivet”.

Mai târziu, în mașină, Carol a întrebat-o despre doamna Robichek, iar Therese i-a răspuns așa cum o făcea întotdeauna:

succint și cu acea sinceritate absolută, involuntară, care după aceea o întrista mereu. Doamna Robichek și lumea în care trăia aceasta constituiau un univers atât de diferit de al lui Carol, încât ar fi putut la fel de bine să-i descrie vreo specie de animal, o bestie hidoasă, care locuia pe altă planetă. Carol nu a comentat în niciun fel, doar i-a pus întruna întrebări, în timp ce conducea. N-a comentat nimic nici când a rămas în pană de întrebări, însă expresia aceea concentrată, gânditoare, i-a rămas pe figură chiar și după ce au început să vorbească despre altceva. Therese și-a strâns degetele mari în pumni. De ce o lăsa pe doamna Robichek s-o bântuie? Acum o adusese și în lumea lui Carol și nu-și mai putea retrage cuvintele.

— Să nu mai vorbim niciodată despre ea, te rog, Carol. Promite-mi!

15.

Carol a mers desculță, cu pași mici, spre cabina de duș din colțul încăperii, gemând de frig. Unghiile de la picioare îi erau vopsite cu ojă roșie, iar pijamalele albastre îi erau mari.

— Tu ești de vină, că ai deschis geamul atât de larg, a spus Therese.

Carol a tras perdeaua de la duș, iar Therese a auzit șuvoiul de apă țâșnind.

— Vai, cât de bună și de fierbinte e! E mult mai bine decât aseară, a spus Carol.

Era o cabană luxoasă, cu un covor gros și pereții acoperiți de lambriuri din lemn, dotată cu tot ce trebuie, de la papuci sigilați în celofan până la televizor.

Therese s-a așezat pe pat în halat, privind o hartă și învârtind-o în mână. Puteau să înainteze cam o palmă și jumătate pe zi, teoretic, deși probabil n-aveau să reușească.

— S-ar putea ca astăzi să traversăm statul Ohio, a spus ea.

— Ohio. Faimos pentru râuri, cauciuc și anumite căi ferate. Pe stânga avem faimosul pod mobil Chillicothe, unde odinioară douăzeci și opt de amerindieni au masacrat o sută de… idioți!

Therese a izbucnit în râs.

— Și tot aici și-au stabilit tabăra Lewis și Clark[13], a adăugat Carol. Cred că o să-mi pun astăzi pantalonii largi. Poți să te uiți tu dacă sunt în valiză? Dacă nu, s-ar putea să fie în mașină. Nu cei deschiși la culoare, ăia bleumarin.

Therese s-a dus la valiza mare a lui Carol, aflată la piciorul patului. Era plină cu pulovere, lenjerie intimă și pantofi, însă nu era nicio pereche de pantaloni. A zărit un tub argintiu ițindu-se dintr-un pulover împăturit frumos. A ridicat puloverul: era greu. L-a despăturit, și ceea ce văzut a făcut-o să tresară atât de tare, încât aproape că l-a scăpat. Era un revolver cu mânerul alb.

— Nu sunt? a întrebat-o Carol

— Nu.

Therese a înfășurat din nou pistolul și l-a pus înapoi de unde îl luase.

— Draga mea, mi-am uitat prosopul. Cred că e pe un scaun.

Therese l-a luat și i l-a dus, iar când l-a așezat în mâna lui Carol, era atât de emoționată, încât ochii ei au coborât de la figura ei la sânii goi și chiar mai jos. A văzut apoi uimirea din privirea lui Carol când s-a întors cu spatele. Therese a închis

ochii strâns și a mers încet spre pat, văzând în continuare imaginea trupului gol al lui Carol.

A făcut și Therese un duș, iar când a revenit în încăpere, Carol stătea în fața oglinzii, aproape complet îmbrăcată.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Carol.

— Nimic.

Carol s-a întors spre ea, pieptănându-se. Ud, părul ei blond părea un pic mai închis la culoare. Avea buzele roșii, proaspăt date cu ruj, iar între ele ținea o țigară.

— Tu-ți dai seama de câte ori pe zi mă faci să te întreb dacă e ceva în neregulă? Nu crezi că e un pic cam nepoliticos din partea ta?

Therese a întrebat-o abia când luau micul dejun:

— Carol, de ce ai adus pistolul ăla?

— Aha, deci asta te frământa. E revolverul lui Harge, încă un lucru pe care l-a uitat. Vocea lui Carol părea calmă, liniștită. M-am gândit că e mai bine să-l iau decât să-l las acasă.

— E încărcat?

— Da, e încărcat. Harge are permis de portarmă, pentru că la un moment dat am avut o spargere acasă.

— Știi să-l folosești?

Carol i-a zâmbit.

— Nu sunt vreo țintașă profesionistă, dar sunt în stare să-l folosesc. Te îngrijorează, nu? Nu cred că o să avem nevoie de el, totuși.

Therese nu a mai spus nimic, dar o neliniștea de câte ori se gândea la el. Și s-a gândit la pistol în seara următoare, când ușierul unui hotel a trântit geamantanul un pic mai tare pe trotuar. Therese se întreba dacă un pistol putea să se descarce, din cauza unei astfel de zdruncinături.

Făcuseră câteva fotografii în Ohio și, pentru că le puteau developa în dimineața următoare, au petrecut noaptea aceea într-un orășel numit Defiance[14]. În seara aceea s-au plimbat pe străzi, studiind vitrinele magazinelor, străbătând lungile alei ale cartierelor rezidențiale, zărind lumini pe verandele caselor ce păreau confortabile și sigure precum niște cuiburi de păsări.

Therese se temuse că pe Carol aveau să o plictisească plimbările astea fără un țel, însă chiar ea a propus să meargă cu o stradă mai departe, urcând până în vârful dealului, ca să vadă ce se afla pe partea cealaltă. Carol i-a povestit multe despre ea și despre Harge. Therese încerca să găsească un cuvânt care să descrie ceea ce-i despărțise pe cei doi soți, însă Carol nu considera niciunul dintre cuvinte a fi potrivit: plictiseală, ranchiună, indiferență. I-a povestit despre o situație anume: Harge o luase pe Rindy la pescuit și nu dăduse niciun semn de

viață vreme de zile întregi. Se răzbuna pentru faptul că ea refuzase să-și petreacă vacanța la casa de vară a familiei lui, în Massachusetts. Era o chestie reciprocă. Și incidentele acelea nu fuseseră primele.

Carol a pus două dintre fotografii în portofel – una cu Rindy, îmbrăcată în pantaloni de călărie și cu o pălărie pe cap, care se aflase printre primele poziții de pe film, și una cu Therese, ținând o țigară în gură, cu părul în bătaia vântului. Era și o fotografie nereușită, în care Carol se zgribulea în paltonul larg, iar pe aceea spunea că voia să i-o trimită lui Abby, pentru că era atât de proastă.

Au ajuns la Chicago într-o după-amiază târzie, croindu-și drum prin haosul acela cenușiu în spatele camionului imens al unei companii ce distribuia carne. Therese stătea aproape de parbriz. Nu-și mai amintea nimic despre oraș din călătoria pe care o făcuse demult cu tatăl ei. Carol, pe de altă parte, părea să știe orașul Chicago la fel de bine cum știa Manhattanul. I-a arătat centrul și faimosul cartier de afaceri și s-au oprit o vreme să privească trenurile și marea de navetiști care se grăbeau spre casă la 5.30. Nici nu se compara cu nebunia din New York de la ora aceea.

La oficiul poștal central, Therese a găsit o vedere de la Danny, nimic de la Phil și o scrisoare de la Richard. Therese a aruncat o privire pe scrisoare, văzând că începea și se încheia cu câte o exprimare afectuoasă. Se așteptase la asta, ca Richard să facă rost de adresa de post restant de la Phil și să-i trimită o scrisoare drăgăstoasă. A băgat scrisoarea în buzunar înainte să se întoarcă lângă Carol.

— Ai primit ceva? a întrebat-o aceasta.

— Doar o vedere. De la Danny. A terminat examenele.

Carol a condus până la hotelul Drake. Acesta avea pardoseala într-un model de tablă de șah, o fântână în holul principal, iar lui Therese i s-a părut încântător. Ajunsă în camera lor, Carol și-a scos haina și s-a aruncat pe unul dintre cele două paturi.

— Am câteva cunoștințe în oraș, a rostit ea somnoroasă. Să ne întâlnim cu ele?

Însă a adormit înainte de a hotărî.

Therese se uita pe geam, privind lacul mărginit de lumini și conturul inegal, deloc familiar, al clădirilor înalte, pe fundalul cerului încă cenușiu. Arăta estompat și monoton, ca un tablou de Pissarro. O comparație pe care Carol nu ar fi apreciat-o, și-a spus Therese. S-a sprijinit de pervaz, fixând cu privirea orașul, urmărind cum lumina farurilor unei mașini aflate în depărtare era despicată în linii și puncte când trecea printre copaci. Era fericită.

— De ce nu suni să comanzi niște cocktailuri? a auzit din spate vocea lui Carol.

— Păi ce cocktail ai vrea?

— Dar tu?

— Martini.

Carol a fluierat.

— Gibsonuri duble, a întrerupt-o Carol când vorbea la telefon. Și un platou cu apetitive. Putem foarte bine să luăm patru martiniuri.

În timp ce Carol făcea duș Therese a citit epistola lui Richard. Întreaga scrisoare era afectuoasă. Bărbatul îi spunea că ea nu este ca alte fete. Așteptase până atunci și încă avea să mai aștepte, pentru că era convins că puteau fi fericiți împreună. Își dorea ca ea să-i scrie în fiecare zi, sau măcar să-i trimită o vedere. Îi povestea cum într-o seară recitise cele trei scrisori primite de la ea în vara anterioară, când fusese plecat în Kingston, New York. Textul era sentimental într-un mod care nu-i stătea deloc în fire lui Richard, iar primul gând al lui Therese a fost că se prefăcea. Poate ca să-i reproșeze totul mai târziu. A doua ei reacție a fost una de aversiune. A revenit la vechea decizie: dacă nu avea să-i scrie, nu avea să mai spună absolut nimic, totul se va încheia mai repede.

Au sosit cocktailurile, iar Therese le-a plătit, în loc să semneze pentru a le trece pe nota de plată a camerei. Nu putea plăti nicio notă decât pe la spatele lui Carol.

— O să porți costumul negru? a întrebat-o pe Carol când s-a întors în încăpere.

Carol a privit-o contrariată.

— Adică să scotocesc până la fundul valizei? i-a răspuns mergând spre geamantan. Să-l scot de acolo, să-l perii, să-l calc, să mă chinui atât pentru juma de oră?

— Juma de oră ne ia să bem cocktailurile astea.

— Nu pot rezista puterii tale de convingere.

Carol a intrat cu tot cu costum în baie și a pornit apa la cadă.

Era costumul pe care îl purtase în ziua în care luaseră pentru prima oară prânzul împreună.

— Îți dai seama că ăsta e singurul pahar cu alcool pe care l-am băut de când am plecat din New York? a întrebat-o Carol. Sigur că nu îți dai. Știi de ce? Sunt fericită.

— Ești frumoasă.

Carol i-a aruncat acel zâmbet arogant care îi plăcea atât de mult lui Therese și s-a dus la măsuța de toaletă. Și-a aruncat în jurul gâtului o eșarfă din mătase galbenă, legând-o neglijent. A început să se pieptene. Lumina lămpii îi contura silueta ca într-un tablou, iar Therese a avut senzația că mai trăise o dată scena aceea. Și-a adus aminte totul brusc: femeia de la fereastră,

pieptănându-și părul lung; și-a amintit până și cărămizile din perete, textura ploii din dimineața aceea.

— Ce spui de un pic de parfum? a întrebat-o Carol, venind spre ea cu sticla în mână.

A atins cu degetele fruntea lui Therese, chiar unde începea linia părului șaten, acolo unde o sărutase în ziua aceea.

— Mi-ai amintit de o femeie pe care am văzut-o odată, i-a spus Therese. Undeva pe lângă Lexington. Nu neapărat tu, cât lumina. Își pieptăna și ea părul. Therese s-a oprit, însă Carol a așteptat ca ea să termine. Aștepta întotdeauna, nu-și dădea seama niciodată exact ce voia să spună. Într-o dimineață devreme, când eram pe drum spre serviciu, și țin minte că începuse să plouă, a început ea poticnit. Am văzut-o la fereastră.

Chiar nu mai putea să continue, nu-i putea povesti cum stătuse acolo trei sau patru minute, dorindu-și cu o intensitate ce o sleise de putere ca ea să fi cunoscut femeia aceea, să fi fost primită cu brațele deschise dacă ar fi intrat în casă și i-ar fi bătut la ușă, cum își dorise să fi putut face asta în loc să meargă la muncă, la biroul de la Pelican Press.

— Micuța mea orfană, a rostit Carol.

Therese a zâmbit. Nu era nicio urmă de dispreț, nicio înțepătură în felul în care rostea Carol cuvintele acelea.

— Cum arată mama ta?

— Avea părul negru, a răspuns Therese. Nu semăna deloc cu mine.

Întotdeauna se trezea că vorbea despre mama ei la trecut, cu toate că aceasta trăia bine mersi, în Connecticut.

— Și chiar crezi că nu o să mai vrea să te vadă niciodată?

— Nu cred c-o să vrea.

— Dar familia tatălui tău? Nu spuneai că avea un frate?

— Nu l-am cunoscut. Era un soi de geolog, lucra pentru o companie petrolieră. Nu știu unde locuiește.

Îi era mult mai ușor să vorbească despre unchiul pe care nu-l cunoștea.

— Acum care e numele mamei tale?

— Esther… doamna Nicolas Strully.

Numele acela însemna pentru ea la fel de puțin ca orice alt nume dintr-o carte de telefon. A privit-o pe Carol și i-a părut rău că rostise numele. Carol putea să… A zguduit-o un fior de supărare, de deznădejde. În fond, o cunoștea foarte puțin pe Carol.

Aceasta a privit-o lung.

— Nu am să rostesc numele ei niciodată, nu am să mai vorbesc despre ea. Dacă al doilea pahar o să te întristeze atât de tare, nu-l mai bea. Nu vreau să fii tristă în seara asta.

Restaurantul unde au luat cina avea și el vedere spre lac. Au transformat masa de seară într-un adevărat banchet, iar după aceea au băut șampanie și coniac. Era prima oară în viața ei când se îmbătase, era mult mai amețită decât ar fi vrut s-o vadă Carol. Avea să-și amintească întotdeauna Lakeshore Drive ca fiind un bulevard larg, plin de vile ce semănau cu Casa Albă. În amintire avea să răsune vocea lui Carol, povestindu-i despre câte o casă în care fusese la un moment dat; își dădea seama, neliniștită, că pe vremuri aceasta fusese lumea lui Carol, așa cum Rapallo, Parisul și alte locuri în care Therese nu călătorise fuseseră scena vieții lui Carol.

În noaptea aceea, Carol s-a așezat pe marginea patului, fumând o țigară, cu lumina stinsă. Therese stătea întinsă pe patul ei, urmărind-o cu o privire somnoroasă și încercând să descifreze privirea neliniștită, încurcată din ochii lui Carol, care fixau câte un obiect din încăpere și apoi se mutau la altul. Therese se întreba dacă se gândea la ea, la Harge sau la Rindy. Carol ceruse să fie trezită la ora șapte în dimineața următoare, pentru a-i telefona lui Rindy înainte ca aceasta să pornească spre școală. Therese își amintea conversația lor la telefon din Defiance. Rindy se certase cu o altă fetiță, iar Carol ascultase întreaga poveste, preț de un sfert de oră, și încercase să o convingă pe Rindy să facă ea primul pas spre împăcare, cerându-i iertare fetiței. Therese încă simțea efectele băuturii, înțepătura bulelor șampaniei, ce o atrăsese dureros de aproape de Carol. Își spunea că, dacă ar fi întrebat-o pe Carol, aceasta ar fi fost de acord să doarmă în același pat în noaptea aceea. Voia mai mult decât atât, voia să o sărute, voia ca trupurile lor să doarmă lipite unul de altul. S-a gândit la cele două fete pe care le văzuse în barul Palermo. Ele sigur făceau asta și chiar mai mult de atât. Dacă ar fi vrut doar să o țină în brațe, oare Carol s-ar fi smuls de lângă ea, dezgustată? Oare ar fi dispărut într-o clipă și fărâma de afecțiune pe care o simțea acum față de ea? Gândul la respingerea rece a lui Carol i-a înăbușit avântul. Părăsită de curaj, și-a spus c-ar fi putut, pur și simplu, să o roage să doarmă în același pat.

— Carol, te-ar deranja…

— Mâine mergem la oborul de vite, a rostit Carol în același timp, făcând-o să izbucnească în râs. Ce e așa amuzant?

Și-a scos țigara din gură, întrebătoare, însă și ea zâmbea.

— E amuzant. E nemaipomenit de amuzant, a răspuns Therese, încă râzând, gonind prin râs toată dorința și planul din noaptea aceea.

— Văd că de la șampanie te apucă chicotitul, a mai rostit Carol înainte de a stinge lumina.

•

Târziu în după-amiaza următoare au plecat din Chicago, pornind spre Rockford. Carol credea că e posibil să o aștepte acolo o scrisoare de la Abby, însă nu era obligatoriu, corespondența nefiind punctul forte al prietenei sale. Therese s-a dus la un atelier de cizmărie ca să-i coasă unul dintre mocasini, iar când s-a întors, a găsit-o pe Carol în mașină, citind scrisoarea.

— Pe ce drum o luăm acum? a întrebat-o Carol, cu o expresie fericită.

— Pe Autostrada 20, spre vest.

Carol a pornit radioul și a căutat un post la care să răsune muzică.

— În ce oraș să ne oprim în seara asta, pe drum spre Minneapolis?

— În Dubuque, i-a răspuns Therese, uitându-se la hartă. Și Waterloo pare destul de mare, dar mai sunt vreo 320 de kilometri până acolo.

— Am putea să ajungem.

Au luat-o pe Autostrada 20 spre Freeport și Galena – care era marcat pe hartă ca fiind orașul natal al lui Ulysses S. Grant[15].

— Ce zicea Abby?

— Nu mare lucru. E doar o scrisoare tare simpatică.

Carol i-a vorbit foarte puțin în mașină și în cafeneaua unde au făcut popas mai târziu. S-a dus la un tonomat muzical, băgând încet monede.

— Ai fi vrut să vină și Abby în excursie, nu? a întrebat-o Therese.

— Nu, i-a răspuns Carol.

— Te-ai schimbat mult de când ai primit scrisoarea de la ea.

Carol a privit-o peste masă.

— Draga mea, e doar o scrisoare caraghioasă. Poți să o și citești, dacă vrei.

S-a întins după geantă, însă nu a scos scrisoarea din ea.

În seara aceea, Therese a adormit în mașină, iar când s-a trezit, în fața ochilor ei străluceau luminile unui oraș. Carol își odihnea brațele pe volan. Se opriseră la un semafor.

— Aici poposim în seara asta, a spus Carol.

În timp ce trecea prin holul hotelului, Therese se simțea tot somnoroasă. Urcând cu liftul, era dureros de conștientă de prezența lui Carol lângă ea. Era ca și cum ar fi avut un vis în care Carol era subiectul și singurul personaj. Ajunsă în camera lor, și-a urcat valiza pe un scaun, a descuiat-o și a lăsat-o așa. Stătea în picioare lângă măsuța de scris, privind-o pe Carol. Ca și cum sentimentele ei s-ar fi aflat în așteptare în ultimele ore, sau chiar zile, au năpădit-o în timp ce o privea pe Carol

deschizându-și valiza și scoțând mai întâi, conform tabietului, gentuța din piele în care ținea obiectele de toaletă și punând-o pe pat. Privea mâinile lui Carol, șuvița care îi cădea peste marginea eșarfei prinse în jurul capului, privea zgârietura de pe mocasini, făcută cu câteva zile în urmă.

— De ce ai rămas așa? a întrebat-o Carol. Bagă-te în pat, somnoroaso.

— Carol, te iubesc.

Carol s-a îndreptat de spate. Therese o fixa cu o privire arzătoare. Apoi Carol și-a scos pijamaua din valiză și a pus capacul la loc. A venit lângă Therese, punându-și mâinile pe umerii ei. A strâns-o puternic de umeri, ca și cum ar fi încercat să obțină o promisiune de la ea sau poate ca și cum ar fi vrut să-și dea seama dacă ceea ce spusese era adevărat. Apoi a sărutat-o pe buze, atât de firesc de parcă se mai sărutaseră până atunci de o mie de ori.

— Nu știi că și eu te iubesc? i-a răspuns Carol.

S-a dus în baie cu pijamaua și pentru o clipă a rămas nemișcată, privind pierdută spre chiuvetă.

— Am să ies puțin, i-a spus Carol. Dar mă întorc imediat.

Therese a așteptat lângă masă cât a fost Carol plecată, la infinit sau poate o clipită, până ce ușa s-a deschis și s-a întors Carol. A pus pe masă o pungă de hârtie, iar Therese și-a dat seama că se dusese să ia o cutie de lapte, așa cum făcea câte una dintre ele în fiecare seară.

— Pot să dorm cu tine? a întrebat-o Therese.

— Ai văzut patul?

Era un pat matrimonial. Așezate pe el, îmbrăcate în pijamale, au băut lapte și au împărțit o portocală pe care Carol era prea somnoroasă pentru a o termina. Apoi Therese a pus cutia cu lapte pe podea și a privit-o lung pe Carol, care adormise deja, întinsă pe burtă, cu un braț aruncat în sus, așa cum adormea mereu. A stins lumina. Apoi Carol și-a strecurat brațul pe sub gâtul ei, iar trupurile li s-au atins, potrivindu-se laolaltă ca și cum pentru asta ar fi fost făcute. Therese simțea că fericirea era asemenea unei mlădițe verzi, ce creștea prin ființa ei, trimițând ramuri subțiri, înflorind sub pielea ei. A văzut imaginea unei flori albe ce sclipea, înconjurată parcă de întuneric sau de apă. Oare de ce vorbeau oamenii despre rai? se întreba ea.

— Culcă-te, i-a spus Carol.

Therese spera să nu adoarmă, însă când a simțit mâna lui Carol pe umărul ei și-a dat seama că adormise. Se crăpa deja de ziuă. Carol o prindea de păr cu fermitate, o săruta pe buze, iar Therese a fost din nou înfiorată de un val de plăcere, ca și cum aceasta ar fi fost continuarea firească a momentului din

seara trecută, când Carol își petrecuse brațul pe sub gâtul ei. Te iubesc – a vrut din nou Therese să rostească, însă cuvintele au fost șterse cu totul de tulburătoarea și înfricoșătoarea plăcere ce se revărsa în valuri de pe buzele lui Carol. Îi cuprindea gâtul, umerii, îi străbătea într-o clipită tot trupul. O strângea în brațe pe Carol, era conștientă doar de existența ei și de nimic altceva; de mâna ei, care îi aluneca de-a lungul taliei, de părul ei, care îi mângâia acum sânii goi. Trupul ei parcă dispărea în valurile rotunde, tot mai largi, ale plăcerii, ce se întindeau acum până unde gândurile nu puteau ajunge. Prin minte îi zburau fulgerător o mie de momente, de amintiri, de cuvinte: primul „draga mea”, a doua întâlnire cu Carol la magazin, chipul lui Carol, vocea ei, clipele de mânie și de bucurie. Acum totul părea o întindere albastră, un spațiu tot mai vast prin care a început să zboare ca o săgeată nesfârșită. Săgeata străbătea cu ușurință un abis uriaș, părea să deseneze un arc tot mai înalt, urca neîncetat. Și-a dat seama că se agățase cu disperare de Carol, că tremura toată, iar săgeata era chiar ea. Carol avea părul răvășit, iar chipul ei s-a apropiat din nou de buzele lui Therese. Nu era nevoie să întrebe dacă era bine, nu trebuia să-i spună nimeni asta. Era bine, era perfect. A strâns-o pe Carol lângă ea, simțindu-i buzele lipite de gura ei. Zâmbea. Therese a rămas nemișcată, privind chipul lui Carol, aflat la doar câțiva centimetri de al ei, privindu-i ochii cenușii ce păreau să poarte în ei o frântură din universul în care se aflase până atunci. Părea ciudat faptul că era tot chipul lui Carol, cu aceiași pistrui, cu sprâncenele blonde, expresive, pe care le cunoștea atât de bine, cu gura ce era acum la fel de liniștită ca ochii ei.

— Îngerul meu, a șoptit Carol. De pe altă lume.

Therese a privit colțurile încăperii care acum păreau mult mai luminoase, a privit biroul, cu partea din față bombată și mânerele sertarelor sub formă de scuturi, oglinda fără ramă, cu marginea multifațetată, draperiile verzi cu model, cele două vârfuri cenușii ale clădirilor ce se iveau deasupra pervazului. Avea să țină minte toată viața fiecare detaliu al acelei încăperi.

— Ce oraș e ăsta?

Carol a izbucnit în râs.

— Asta? E Waterloo, a răspuns ea, întinzându-se după o țigară. Groaznic, nu?

Zâmbind, Therese s-a ridicat într-un cot, iar Carol i-a așezat între buze o țigară.

— Există vreo două Waterloo-uri în fiecare stat, a spus Therese.

16.

Therese a ieșit să cumpere câteva ziare în timp ce Carol se îmbrăca. A intrat în lift și s-a așezat exact în mijloc. Se simțea un pic straniu, ca și cum totul se schimbase, iar distanțele nu mai erau aceleași, echilibrul universului nu mai era același. A traversat holul hotelului, spre toneta cu ziare din colț.

— Un *Courier* și un *Tribune,* i-a spus vânzătorului, părându-i-se stranii și cuvintele, și felul în care le rostise ea.

— Opt cenți, i-a răspuns el, iar Therese a privit restul primit, constatând că diferența dintre 25 de cenți și opt cenți nu se schimbase.

A pornit iar de-a lungul holului, privind prin peretele de sticlă al frizeriei, unde doi bărbați veniseră să se bărbierească. Un negru lustruia pantofi. Un tip înalt, cu trabuc și cu o pălărie cu borul lat, cu cizme parcă ieșite dintr-un western, a trecut pe lângă ea. Avea să țină minte pentru totdeauna și holul acela, oamenii, lemnăria cu model învechit de la baza biroului recepționerului, bărbatul în palton închis la culoare care o privea peste marginea ziarului, iar apoi s-a lăsat mai jos în fotoliu, continuând să citească, lângă coloana din marmură negru cu bej.

Când a deschis ușa camerei lor, vederea lui Carol a înfiorat-o, străpungând-o ca o săgeată. A rămas o clipă cu mâna pe clanță.

Carol o privea din baie, ținând pieptenul deasupra capului. A privit-o din cap până în picioare.

— Să nu faci așa în public, i-a spus Carol.

Therese a aruncat ziarele pe pat și a venit la ea. Carol a prins-o strâns în brațe. Au stat așa, îmbrățișate, ca și cum nu aveau să se mai desprindă niciodată. Therese s-a cutremurat, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Era teribil de greu să se exprime în cuvinte, înlănțuită în brațele lui Carol, fiind mai apropiate decât dacă s-ar fi sărutat.

— De ce ai așteptat atât de mult? a întrebat-o Therese.

— Pentru că… Am crezut că nu o să se mai întâmple a doua oară, că nu am să mi-o doresc. Dar nu-i adevărat.

Therese s-a gândit la Abby, iar între ele s-a căscat parcă o prăpastie de amărăciune. Carol i-a dat drumul din brațe.

— Și mai era ceva… Te aveam mereu în preajmă, știam cum ești și știam că avea să fie atât de ușor. Iartă-mă. Nu a fost corect față de tine.

Therese a strâns din dinți cât de tare a putut. A privit-o pe Carol cum mergea încet de-a curmezișul camerei, văzând cum

spațiul dintre ele se lărgește, și și-a amintit de prima oară când o văzuse îndepărtându-se de ea, în magazin. Atunci crezuse că nu avea s-o mai întâlnească niciodată. Carol o iubise și pe Abby. Se simțea vinovată pentru asta. Oare într-o bună zi avea să se simtă vinovată și pentru c-o iubea pe ea? se întreba Therese. Abia acum înțelegea de ce săptămâni întregi din decembrie și din ianuarie fuseseră pline de mânie și nehotărâre, de ce pedepsele alternau cu răsfățuri. Acum știa că orice ar fi spus Carol, nu mai existau bariere sau nehotărâri. Nu mai exista nici Abby, după dimineața aceea, orice s-ar fi întâmplat înainte între ea și Carol.

— Nu-i așa că am fost nedreaptă?

— M-ai făcut incredibil de fericită încă din ziua în care te-am cunoscut!

— Nu cred că poți să judeci limpede.

— Pot să judec ce am simțit în dimineața asta.

Carol n-a spus nimic, i-a răspuns numai clinchetul cheii. Carol încuiase ușa, erau doar ele două. Therese a venit spre ea, direct în brațele ei.

— Te iubesc, a rostit ea, doar ca să audă cuvintele. Te iubesc, te iubesc.

Însă Carol parcă hotărâse să nu o bage deloc în seamă în ziua aceea. Se simțea mai multă aroganță în înclinarea țigării ei, în felul în care a dat cu spatele dintr-o intersecție, înjurând mai curând serios decât în glumă.

— A naibii să fiu dacă o să plătesc parcarea, când un pic mai departe se vede câmpia!

Însă când Therese a surprins-o privind-o, ochii lui Carol râdeau. O tachina. S-a sprijinit pe umărul ei când s-au oprit în fața unui automat de țigări. Îi atingea piciorul pe sub masă. Toate astea o făceau pe Therese să se simtă moleșită și tensionată în același timp. Se gândea la oamenii pe care îi văzuse ținându-se de mână în filme – de ce nu ar fi putut și ea și Carol să o facă? Însă când se aflau în fața unui raft de magazin, alegând o cutie cu bomboane, și a luat-o pe Carol de braț, aceasta i-a spus:

— Încetează.

Therese i-a trimis doamnei Robichek o cutie cu bomboane din Minneapolis, ca și familiei Kelly. Mamei lui Richard i-a trimis o cutie extravagant de mare, pe două niveluri, cu compartimente din lemn; știa că doamna Semco avea s-o folosească mai târziu pentru instrumentele de cusut.

— Cu Abby ai făcut-o vreodată? a întrebat-o pe neașteptate în seara aceea, în mașină.

Carol a înțeles la ce se referea și a clipit.

— Ce întrebări pui și tu… Sigur că da.

Sigur că da. Bănuise ea.

— Și acum…?

— Therese…

A întrebat-o cu asprime:

— A fost la fel cum a fost cu mine?

Carol a zâmbit.

— Nu, draga mea.

— Nu crezi că e mai plăcut decât să te culci cu bărbați?

Zâmbetul lui Carol era amuzat.

— Nu neapărat. Depinde. Cu cine ai mai fost, în afară de Richard?

— Cu nimeni.

— Ei bine, nu crezi c-ai putea să mai încerci și cu alții?

Therese a rămas fără grai preț de o clipă, însă a încercat să se poarte nonșalant, bătând ușor cu degetele în coperta cărții pe care o avea în poală.

— La un moment dat, draga mea. Ai o mulțime de ani în față.

Therese tot n-a spus nimic. Nu-și putea imagina cum ar fi fost să nu mai fie cu Carol. Asta era una dintre întrebările terifiante care o chinuiseră încă de la început, iar acum o izbea cu o insistență dureroasă, cerând un răspuns. Avea să o părăsească vreodată Carol?

— Vreau să spun… cu cine te culci e în mare parte chestiune de obișnuință, a continuat Carol. Iar tu ești prea tânără ca să iei o asemenea decizie uriașă. Sau ca să ai obișnuințe bătute în cuie.

— Crezi că tu ești doar o obișnuință? a întrebat ea zâmbind, însă în voce i se simțea ranchiuna. Vrei să spui că asta e tot?

— Therese… Tocmai acum te-a apucat melancolia?

— Nu sunt melancolică, a protestat ea.

Simțea, însă, că se află din nou pe un teren minat, înconjurată de incertitudini. Sau poate problema era că-și dorea întotdeauna un pic mai mult decât ce avea, oricât de mult ar fi avut? A rostit impulsivă:

— Și Abby te iubește, nu?

Carol a tresărit un pic.

— Abby m-a iubit, de fapt, toată viața ei. Therese a privit-o lung. Am să-ți povestesc într-o bună zi. Oricum, toate astea țin de trecut. S-au întâmplat acum multe luni, a adăugat ea atât de încet, încât Therese de-abia a auzit-o.

— Doar luni?

— Da.

— Povestește-mi acum.

— Nu e nici momentul, nici locul potrivit.

— Niciodată nu e momentul potrivit, i-a replicat Therese. N-ai zis tu că nu există, de fapt, momentul potrivit?

— Am zis eu asta? Despre ce?

Niciuna dintre ele nu a mai spus nimic, fiindcă o rafală de vânt a năpustit stropii de ploaie spre parbriz și spre capotă, ca pe niște gloanțe, iar ele n-au mai auzit nimic din cauza zgomotului. Nu a răsunat niciun tunet; părea că tunetul, aflat undeva sus, modest, nu a vrut să rivalizeze cu puternicul zeu al ploii. S-au refugiat la adăpostul precar al unui deal de la marginea drumului, așteptând să treacă furtuna.

— Aș putea să-ți spun povestea de la mijloc, a spus Carol, pentru că e amuzantă. Și chiar ironică. Iarna trecută am înființat împreună magazinul de mobilă. Dar nu pot să nu-ți spun întâi partea de la început… Când eram copii, familiile noastre erau vecine, în New Jersey, așa că ne întâlneam în fiecare vacanță. Abby a avut dintotdeauna o slăbiciune pentru mine, chiar și când aveam șase și opt ani, așa mi s-a părut mie. Apoi mi-a scris câteva scrisori, când aveam vreo paisprezece ani și plecase la școală. Atunci auzisem deja de fete care iubeau alte fete. Însă în cărți citești că după vârsta respectivă îți trece.

Făcea pauze lungi între propoziții, ca și cum ar mai fi vrut să spună ceva între ele.

— Ați fost colege la școală? a întrebat-o Therese.

— Nu, n-am fost niciodată colege. Tata m-a trimis la altă școală, în afara orașului. Apoi Abby a plecat în Europa când avea șaisprezece ani, iar când s-a întors nu mai eram eu acasă. Am văzut-o la un moment dat la o petrecere, cam în perioada în care m-am căsătorit. Arăta cu totul altfel, nu mai era puștoaica băiețoasă pe care o știam eu. Apoi eu și Harge am locuit în alt oraș și nu am mai văzut-o ani întregi, mult timp după ce am născut-o pe Rindy. Din când în când venea la clubul de echitație pe care îl frecventam eu și Harge. De câteva ori am pornit la o plimbare călare cu toții. Apoi Abby și cu mine am început să luăm lecții de tenis în după-amiezile de sâmbătă, când Harge juca golf. Eu și Abby ne distram de minune împreună. Nu m-am mai gândit nicio clipă la vechea pasiune a ei pentru mine, eram amândouă mult mai în vârstă și se întâmplaseră atâtea între timp! Îmi venise ideea să deschid un magazin, fiindcă voiam să petrec cât mai puțin timp cu Harge. Aveam impresia că începeam să ne plictisim unul de altul și credeam că asta avea să ajute. Așa că am întrebat-o pe Abby dacă voia să fim partenere și așa am înființat magazinul de mobilă. După câteva săptămâni, spre surprinderea mea, mi-am dat seama că eram atrasă de ea. Vorbea cu aceeași voce liniștită, egală. Nu înțelegeam ce se întâmplă și mă temeam un

pic, amintindu-mi povestea veche cu Abby, dându-mi seama că putea să mă placă în continuare și că era posibil ca și eu s-o plac pe ea. Așa că am încercat să-mi ascund sentimentele și cred că am reușit. Însă în cele din urmă – am ajuns la partea amuzantă, în sfârșit – s-a întâmplat ceva într-o noapte pe care am petrecut-o iarna trecută în casa lui Abby. Drumurile erau înzăpezite, iar mama lui Abby a insistat să dormim amândouă în camera ei, pentru că încăperea în care stătusem până atunci rămăsese fără așternuturi de pat. Era foarte târziu. Abby a spus că se ocupă ea de cearșafuri, am protestat amândouă, însă mama ei a insistat. Carol a zâmbit și a privit-o, dar Therese simțea că nici măcar nu o văzuse. Așa că am dormit cu Abby. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă n-ar fi existat noaptea aceea, sunt sigură. Dacă n-ar fi fost mama lui Abby, asta e ironia cea mai mare, pentru că ea nu știe absolut nimic. Dar s-a întâmplat și m-am simțit ca tine, cred, la fel de fericită cum te-ai simțit tu, a mai rostit Carol, însă vocea îi era tot calmă, nu trăda nicio emoție.

Therese a fixat-o cu privirea, fără să știe dacă totul se amesteca în mintea ei din cauza geloziei, a uluirii sau a mâniei.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— Apoi am știut că mă îndrăgostisem de Abby. Nu știu… de ce să n-o numim iubire, când toate semnele erau clare? Dar a durat doar două luni, ca o boală trecătoare. Apoi a continuat pe alt ton: Draga mea, asta nu are nimic de-a face cu tine și totul a luat sfârșit. Știu că voiai să afli, dar nu văd de ce să-ți povestesc mai mult. Este cât se poate de neimportant.

— Dar dacă și tu aveai sentimente pentru ea…

— Timp de două luni? a întrebat Carol. Știi, când ai un soț și un copil, lucrurile sunt un pic altfel.

Altfel decât pentru ea, voia să spună, pentru că nu avea alte responsabilități.

— Da? Poți să începi și să îi pui punct așa de ușor?

— Atunci când nu ai de ales, da, i-a răspuns Carol.

Ploaia se domolea, însă doar cât să se distingă răpăiala, fără să mai pară un zid argintiu opac.

— Nu cred.

— Nu îți prea poți da cu părerea.

— De ce ești atât de cinică?

— Cinică? Așa ți se pare că sunt?

Therese nu era sigură ce să răspundă. Ce înseamnă să iubești pe cineva, ce este, de fapt, iubirea, de ce ia sfârșit și de ce nu ia sfârșit? Astea erau adevăratele întrebări… Cine ar fi putut să le găsească răspunsul?

— Hai că se mai domolește, a spus Carol. Ce-ai zice să – pornim iar și să găsim un coniac bun undeva? Sau o fi un stat în care nu se bea?

Au mers până în următorul oraș și au găsit un bar pustiu în cel mai mare hotel de acolo. Coniacul era delicios, așa că și-a comandat fiecare câte un al doilea pahar.

— E coniac franțuzesc, a spus Carol. Într-o bună zi o să mergem și în Franța.

Therese învârtea paharul rotund între degete. La capătul barului era un ceas care ticăia. Undeva departe s-a auzit un fluierat de tren. Carol și-a dres vocea. Erau zgomote obișnuite, însă momentul nu era unul banal. Nicio clipă trăită după dimineața aceea din Waterloo nu fusese banală. Therese privea lumina maronie din paharul cu coniac, iar dintr-odată nu s-a mai îndoit că ea și Carol aveau să ajungă într-o bună zi în Franța. Apoi, din soarele maroniu ce strălucea în pahar, și-a făcut apariția figura lui Harge, gura, nasul și ochii lui.

— Harge știe despre Abby, nu-i așa?

— Da. M-a întrebat ceva despre ea acum câteva luni și i-am spus tot adevărul, de la cap la coadă.

— I-ai spus… S-a gândit la Richard, încercând să-și imagineze cum ar fi reacționat dacă ar fi aflat tot. De asta divorțați?

— Nu. Nu are nicio legătură cu divorțul. Altă mare ironie a sorții… I-am povestit lui Harge după ce se terminase totul. Un efort inutil de a fi sinceră, când eu și Harge nu ne mai puteam salva relația. Discutaserăm deja despre divorț. Nu-mi mai aminti despre greșelile astea, s-a încruntat Carol.

— Adică… trebuie să fi fost gelos, nu?

— Da. Pentru că, indiferent cum i-am povestit totul, presupun c-a fost clar că la un moment dat ținusem mai mult la Abby decât ținusem la el vreodată. La un moment dat, chiar și când la mijloc era Rindy, aș fi lăsat totul baltă ca să fug cu ea. Nu știu cum de nu am făcut-o.

— Ai fi luat-o și pe Rindy cu tine?

— Nu știu. Știu că existența lui Rindy m-a oprit de a-l părăsi pe Harge atunci.

— Regreți asta?

Carol a clătinat încet din cap.

— Nu. N-ar fi durat. Nu a durat și poate că am bănuit că avea să se termine repede. Cu căsnicia pe butuci, am fost prea temătoare și prea slabă…

S-a oprit.

— Acum îți este teamă?

Carol nu a spus nimic.

— Carol…

— Nu-mi e teamă, a rostit ea încăpățânată, ridicând capul.

Therese i-a privit profilul, în lumina slabă. Cum rămâne cu Rindy, ar fi vrut s-o întrebe, ce o să se întâmple? Dar își dădea seama că în curând Carol avea să-și piardă răbdarea, dându-i un răspuns în doi peri sau punând punct conversației. Altă dată, și-a spus Therese, nu în clipa aceasta. Ar putea să distrugă totul, chiar și prezența sigură a trupului lui Carol lângă ea, iar aplecarea ușoară a trupului ei, în puloverul negru, părea să fie singurul lucru cert din lumea întreagă. Therese și-a trecut degetele peste coastele lui Carol, de la subsuoară până la talie.

— Țin minte că Harge a fost foarte supărat în legătură cu o călătorie pe care am făcut-o cu Abby până în Connecticut. Am mers să cumpărăm niște chestii pentru magazin. Era doar un drum de două zile, însă el a zis: „Pe la spatele meu. A trebuit să fugi ca o lașă".

Carol a rostit cuvintele acelea cu amărăciune. Parcă mai curând se mustra singură, decât îl imita pe Harge.

— Mai vorbește despre asta?

— Nu. E ceva de discutat la infinit? E ceva cu care să te mândrești?

— Dar e ceva de care să-ți fie rușine?

— Da. Știi asta, nu? a întrebat-o Carol cu vocea ei aparte, calmă. În ochii lumii, e o monstruozitate.

O spusese pe un asemenea ton, încât Therese nu a putut să zâmbească.

— Tu nu crezi asta.

— Oameni cum sunt cei din familia lui Harge.

— Ei nu sunt lumea întreagă.

— Sunt suficienți. Și trebuie să trăiești în lume. Adică… Nu mă refer la clipa asta și la persoana pe care alegi să o iubești. A privit-o pe Therese și aceasta a zărit, în sfârșit, începutul unui zâmbet în ochii ei. Mă refer la responsabilitățile din lumea în care trăiesc alți oameni și care e posibil să nu-ți aparțină. În clipa asta ești în altă lume, iar în New York faptul că m-ai cunoscut îți putea face rău… Pentru că eu te răsfăț, îți țin isonul și te împiedic să te maturizezi.

— Atunci de ce nu te oprești?

— Am să încerc. Problema e că îmi place să te răsfăț.

— Nu-mi faci rău deloc, dimpotrivă, i-a răspuns Therese.

— Așa să fie?

Când au ajuns în stradă, Therese a spus:

— Presupun că lui Harge nu i-ar conveni nici dacă ar ști că am pornit într-o călătorie împreună, nu?

— Nu o să afle.

— Mai vrei să mergi în Washington?

— Bineînțeles, dacă ai timp. Poți să lipsești toată luna februarie?

Therese a încuviințat din cap.

— Da, dacă nu primesc vreo veste în Salt Lake City. I-am spus lui Phil să-mi scrie acolo.

Cel mai probabil era ca Phil să nu-i scrie. Însă dacă exista și cea mai mică șansă de a apărea un job în New York, trebuia să se întoarcă:

— Ți-ai continua drumul până în Washington fără mine?

Carol a privit-o lung.

— Nu, adevărul este că nu l-aș continua, a rostit ea zâmbind.

•

Când s-au întors la hotel în seara aceea, au găsit o asemenea căldură în cameră, încât au fost nevoite să deschidă larg geamurile. Carol s-a sprijinit de pervaz, blestemând căldura, spre amuzamentul lui Therese, și numind-o pe aceasta salamandră, pentru că putea suporta căldura aceea infernală. Apoi a întrebat-o brusc:

— Ce zicea Richard ieri?

Therese nici nu-și dăduse seama că ea știa despre cea mai recentă scrisoare. Așa cum îi promisese în scrisoarea din Chicago, Richard îi scrisese și în Minneapolis și în Seattle.

— Nu mare lucru, i-a răspuns Therese. Era doar o pagină. Insistă să-i scriu. Iar eu n-am de gând s-o fac.

Aruncase scrisoarea, însă își amintea cât se putea de clar conținutul ei:

> *N-am primit nicio veste de la tine și încep să-mi dau seama ce amalgam de contradicții nemaipomenite ești tu. Ești sensibilă, și cu toate astea insensibilă, ești plină de creativitate, și cu toate astea total lipsită de imaginație… Dacă prietena ta nestatornică te părăsește pe undeva, dă-mi de știre și vin eu să te iau. Nebunia asta nu o să dureze, Terry. Știu și eu câte ceva despre lucrurile de genul* ăsta. *M-am întâlnit cu Danny și voia să știe ce vești mai am de la tine, ce faci. Ți-ar fi convenit să-i spun? N-am zis nimic, de dragul tău, fiindcă eu cred că într-o bună zi lucrurile astea au să te facă să roșești. Încă te iubesc, recunosc. Am să vin la tine – și am să-ți arăt cum este, de fapt, America – dacă îți va păsa suficient încât să-mi scrii și să-mi spui…*

Era o insultă pentru Carol, așa că Therese rupsese scrisoarea. S-a așezat pe pat și și-a cuprins genunchii cu brațele, prinzându-și încheieturile pe sub mânecile halatului. Carol exagerase cu aerisitul, acum era frig. Vântul rece de Minnesota pusese stăpânire pe încăpere, lua în stăpânire fumul de la țigara lui Carol și îl împrăștia până nu mai rămânea nimic din el. Therese o privea pe Carol, care se spăla liniștită pe dinți.

— Vorbești serios că nu-i mai scrii? Asta ai decis? a întrebat-o Carol.

— Da.

Therese a privit-o scuturându-și de apă periuța și apoi întorcându-se dinspre chiuvetă, în vreme ce-și tampona ușor fața cu un prosop. Nimic din ce-ar fi putut face vreodată Richard nu conta pentru ea la fel de mult ca gestul cu care Carol își tampona fața cu prosopul.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, a spus Carol.

Știa că, într-adevăr, Carol nu avea de gând să mai vorbească despre asta. Până atunci o împinsese spre Richard întruna. Părea că totul fusese pentru acel moment în care Carol s-a întors și a pornit spre ea, iar inima ei a făcut un imens pas înainte.

Au mers în continuare spre vest, prin Sleepy Eye, Tracy și Pipestone, uneori luând-o pe câte o șosea ocolită, doar pentru că așa aveau chef. Vestul se întindea în fața lor ca un covor magic, presărat cu zone frumos ordonate de ferme, hambare și silozuri pe care le zăreau cu jumătate de oră înainte de a ajunge în dreptul lor. S-au oprit la o fermă, întrebând dacă puteau cumpăra de-acolo combustibil cât să le ajungă până la următoarea benzinărie. În casă mirosea a brânză proaspătă. Pașii lor făceau să sune a pustiu și a singurătate dușumeaua de lemn, iar Therese și-a spus, cu o izbucnire fierbinte de patriotism: *America*! Pe un perete se afla un tablou ce înfățișa un cocoș, alcătuit din petice colorate de pânză, cusute pe un fundal negru; era tare frumos, merita să se afle într-un muzeu. Fermierul le-a avertizat că pe drumul spre vest era polei, așa că au luat-o pe altă autostradă, spre sud.

În seara aceea au descoperit un circ lângă o cale ferată din orașul Sioux Falls. Artiștii nu erau cine știe ce experți. Therese și Carol s-au așezat pe niște lăzi portocalii, în primul rând. Unul dintre acrobați le-a invitat după spectacol în cortul artiștilor și a insistat să-i dăruiască lui Carol o duzină de afișe ale circului, pentru că ea le admirase. Carol i-a trimis câteva lui Abby, iar alte câteva i le-a trimis lui Rindy, împreună cu un cameleon verde, într-o cutie din mucava. Era o seară pe care Therese nu avea să o uite niciodată, iar spre deosebire de alte

asemenea seri, și-a dat seama că aceasta avea să fie de neuitat chiar în timp ce o trăia. Era vorba despre punga de floricele din care mâncau amândouă, despre circ, despre sărutul pe care i l-a dat Carol în spatele unei cabine din cortul artiștilor. Era vorba despre încântarea pe care o emana întreaga ființă a lui Carol – cu toate că aceasta lua de-a gata toate momentele minunate petrecute împreună – și care părea să influențeze tot ce era în jurul lor. Totul mergea perfect, fără dezamăgiri sau impedimente, toate se întâmplau așa cum își doreau ele.

Când au plecat de la circ, Therese mergea cu capul în jos, pierdută în gânduri.

— Mă întreb dacă am să mai vreau vreodată să creez ceva.

— Ce ți-a venit?

— Adică… De ce am încercat vreodată să fac altceva în afară de asta? Sunt fericită.

Carol a luat-o de braț și a strâns-o tare, înfigându-și degetul mare atât de adânc în carnea ei, încât Therese a țipat. Carol a privit un indicator stradal și a spus:

— Fifth și Nebraska. Cred că pe aici o luăm.

— Ce o să se întâmple când ne întoarcem în New York? Nu poate să fie ca acum?

— Ba da. Până când ai să te plictisești de mine.

Therese a izbucnit în râs. A auzit foșnetul eșarfei lui Carol în bătaia vântului.

— Poate că nu o să locuim împreună, dar o să fie la fel.

Nu aveau cum să locuiască împreună cu Rindy, Therese o știa foarte bine. N-avea niciun rost să viseze la asta. Dar era mai mult decât suficient că-i promisese Carol că lucrurile nu aveau să se schimbe.

Aproape de granița dintre Nebraska și Wyoming s-au oprit să ia cina într-un restaurant mare, construit sub forma unei cabane într-o pădure de brazi. Erau aproape singurele cliente din sala de mese uriașă, așa că au ales un loc lângă șemineu. Au întins harta și au hotărât să o ia direct spre Salt Lake City. Puteau rămâne acolo câteva zile, era de părere Carol, fiindcă era un oraș interesant, iar ea se cam săturase de condus.

— Lusk, a spus Therese, privind harta. Ce nume sexy.

Carol a izbucnit în râs, lăsând capul pe spate.

— Unde e?

— Pe drum.

Carol a ridicat paharul cu vin:

— Château Neuf-du-Pape în Nebraska. Pentru ce să bem?

— Pentru noi.

Parcă era dimineața din Waterloo, s-a gândit Therese, un moment atât de fermecat și de desăvârșit încât nu părea real, cu toate că era adevărat, nu era ca decorul unei piese de teatru:

paharele de coniac pe șemineu, șirul de coarne de cerb de deasupra, bricheta lui Carol, focul ce ardea. Însă uneori se simțea ca o actriță, aducându-și aminte din când în când, surprinsă, cine era de fapt, ca și cum în ultimele zile ar fi jucat rolul unei alte persoane, o persoană incredibil, exagerat de norocoasă.

A privit la crengile de brad prinse între grinzi, la bărbatul și femeia care purtau o conversație discretă, la masa de lângă perete, la bărbatul care stătea singur la masă, fumându-și încet țigara. S-a gândit la bărbatul care se ascundea în spatele ziarului, în hotelul din Waterloo. Nu avea aceiași ochi decolorați și aceleași riduri lungulețe de o parte și de alta a gurii? Sau poate că momentul acela din viața ei semăna prea mult cu prezentul trăit în Waterloo?

Au petrecut noaptea aceea în Lusk, 150 de kilometri mai departe.

17.

— Doamna H.F. Aird? Recepționerul a privit-o atent pe Carol, după ce a semnat registrul de oaspeți. Sunteți doamna Carol Aird?

— Da.

— Am un mesaj pentru dumneavoastră, a spus el și s-a întors să-i aducă o hârtie. E o telegramă.

— Mulțumesc.

Carol a privit-o pe Therese ridicând ușor din sprâncene a nedumerire, iar apoi a deschis telegrama. A citit-o încruntată și s-a întors către recepționer.

— Unde este hotelul Belvedere?

Bărbatul i-a dat indicațiile necesare.

— Trebuie să ridic încă o telegramă, i-a spus ea lui Therese. Vrei să aștepți aici cât mă duc s-o iau?

— De la cine e?

— De la Abby.

— Bine. Sunt vești proaste?

Încruntarea încă i se mai citea în privire.

— Nu știu până nu o citesc. Abby spune doar că mă așteaptă o telegramă la Belvedere.

— Să trimit bagajele sus?

— Păi… mai stai puțin. Mașina e parcată.

— De ce nu pot să vin cu tine?

— Sigur că poți, dacă vrei să vii. Hai să mergem pe jos, e aproape.

Carol mergea repede. Frigul era înțepător. Therese se uita în jur, la orașul cu aspect atât de ordonat, amintindu-și că îi spusese Carol că Salt Lake City era cel mai curat oraș din Statele Unite. Când hotelul Belvedere a început să se zărească la orizont, Carol a privit-o brusc și i-a spus:

— Probabil Abby a avut o revelație și a hotărât să ia avionul și să ne întâlnim aici.

În Belvedere, Therese a cumpărat un ziar în timp ce Carol a mers la recepție. Când s-a întors Therese spre ea, tocmai lăsa în jos mâna în care avea telegrama pe care o citise. Pe figură avea zugrăvită o expresie uluită. A pornit încet către Therese, iar prin mintea acesteia a trecut fulgerător gândul că Abby murise și că acest al doilea mesaj era de la părinții ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nu știu încă. Carol a privit în jur, lovindu-și ușor degetele cu telegrama. Trebuie să dau un telefon. S-ar putea să dureze câteva minute, a rostit ea, uitându-se la ceas.

Era două fără un sfert. Recepționerul i-a spus că putea obține legătura cu New Jersey în aproximativ douăzeci de minute. Între timp, Carol voia să bea ceva. Au descoperit barul din hotel.

— Ce e? E bolnavă Abby?

Carol a zâmbit.

— Nu. Îți spun mai târziu.

— E ceva legat de Rindy?

— Nu!

Carol și-a terminat coniacul.

În timp ce ea se afla în cabina telefonică, Therese s-a plimbat încoace și încolo. A văzut-o pe Carol încuviințând încet din cap de câteva ori, a văzut-o încercând cu degete tremurătoare să-și aprindă o țigară, însă până a ajuns Therese lângă ea, să o ajute, Carol aprinsese țigara și-i făcea semn să se îndepărteze. A vorbit la telefon trei sau patru minute, apoi a ieșit din cabină și a plătit nota.

— Ce e, Carol?

Carol s-a oprit o clipă, privind prin ușa de sticlă a hotelului.

— Acum mergem la hotelul Temple Square.

De acolo au luat altă telegramă. Carol a deschis-o și a privit-o o clipă, rupând-o în timp ce se îndreptau spre ușă.

— Nu cred că rămânem aici în noaptea asta, a rostit Carol. Hai să ne întoarcem la mașină.

S-au întors la hotelul unde primise Carol prima telegramă. Therese n-a spus nimic, dar simțea că se întâmplase ceva și Carol trebuia să se întoarcă imediat acasă. Carol i-a spus recepționerului să anuleze rezervarea pe care o aveau.

— Aș vrea să las o adresă la care voi putea fi găsită, în caz că mai vin mesaje, i-a spus ea. Hotelul Brown Palace, în Denver.

— Sigur că da.

— Vă mulțumesc foarte mult. Adresa aceasta va fi valabilă pentru cel puțin o săptămână.

În mașină, Carol i-a spus:

— Care e următorul oraș spre vest?

— Spre vest? i-a răspuns Therese, privind harta. Wendover. Asta e bucata de drum despre care vorbeam. Două sute de kilometri.

— Dumnezeule! a exclamat Carol.

A tras pe dreapta și a luat harta să se uite.

— Cum rămâne cu Denver? a întrebat Therese.

— Nu vreau să merg la Denver. Carol a împăturit harta și; pornit motorul. În fine, mergem oricum. Îmi aprinzi o țigară, te rog, draga mea? Și fii atentă la ce restaurante ne mai ies în cale, trebuie să mâncăm.

Încă nu luaseră prânzul și trecuse deja ora trei. Vorbiseră chiar cu o seară înainte despre bucata aceasta de drum, drumul direct spre vest din Salt Lake City, care traversa Marele Deșert Salt Lake. Aveau destulă benzină, a observat Therese, și probabil că drumul nu avea să fie cu totul pustiu, însă Carol era obosită. Merseseră întruna de la ora șase din dimineața aceea. Carol conducea repede. Din când în când apăsa accelerația până la podea și o ținea acolo o vreme îndelungată, până să-i dea drumul. Therese o privea temătoare. Avea sentimentul că fugeau de ceva.

— Vezi ceva în spatele nostru? a întrebat-o Carol.

— Nu.

În spațiul dintre ele, Therese zărea o bucată de telegramă, ițindu-se din poșeta lui Carol. „VEZI ASTA. JACOPO.” era tot ce distingea. Jacopo era numele micuței maimuțe de pluș aflată pe bancheta din spate.

Au ajuns la o benzinărie cu cafenea, izolată în întinderea netedă a deșertului. Puteau fi primii oameni care poposeau acolo de zile întregi. Carol a privit-o pe deasupra mesei albe acoperite cu o mușama și s-a lăsat în jos, pe spate, în scaun, înainte să apuce să deschidă gura, a apărut din bucătărie un bătrân cu un șorț la brâu, care le-a spus că nu aveau decât șuncă și ouă, așa că au comandat șuncă, ouă și cafea. Apoi Carol și-a aprins o țigară și s-a aplecat în față, cu privirea ațintită asupra mesei.

— Știi ce s-a întâmplat? Harge a pus un detectiv să ne urmărească încă de la Chicago.

— Un detectiv? De ce?

— Nu bănuiești? a întrebat-o Carol, aproape în șoaptă.

Therese s-a abținut cu greu. Da, bănuia. Harge aflase că ele două călătoreau împreună.

— Ți-a spus Abby?

— Abby a aflat.

Lui Carol i-au alunecat degetele de-a lungul țigării și s-a ars.

Therese a privit în jur. Cafeneaua era goală.

— Ne urmărește? Adică a mers cu noi peste tot?

— Probabil că acum este în Salt Lake City, căutându-ne la toate hotelurile. E o treabă absolut mizerabilă, draga mea. Îmi pare tare rău, atât de rău…! Carol s-a lăsat pe spătarul scaunului, neliniștită. Poate că ar fi mai bine să te urc într-un tren și să te trimit acasă.

— Bine… Dacă tu crezi că așa e cel mai bine.

— N-ar trebui să fii amestecată în toate astea. N-au decât să mă urmărească până în Alaska dacă vor. Nu știu ce informații au obținut până acum. Cred că nu mare lucru.

Therese ședea încordată pe marginea scaunului.

— Ce face… ia notițe despre noi?

Bătrânul se întorcea, aducându-le câte un pahar cu apă.

Carol a încuviințat din cap.

— Și ar mai fi varianta cu dictafonul, i-a răspuns ea când bărbatul s-a îndepărtat de ele. Nu sunt sigură că ar merge atât de departe. Nu sunt sigură că Harge ar face una ca asta. Îi tremurau buzele. Fixa cu privirea un punct de pe mușamaua albă, uzată. Mă întreb dacă au avut timp să folosească dictafonul în Chicago. Este singurul loc în care am stat mai mult de zece ore. Într-un fel, sper c-au făcut-o. Mi se pare atât de ironici Mai ții minte ce-am vorbit în Chicago?

— Bineînțeles. A încercat să-și păstreze calmul când vorbea, dar se prefăcea, ca atunci când te prefaci că ai sânge rece, privind cum ceva ce ai iubit zace fără suflare în fața ta. Aveau să le despartă. Și în Waterloo?

Și-a amintit brusc de bărbatul din holul hotelului.

— Acolo am ajuns târziu. Nu le-ar fi fost ușor.

— Carol, am văzut pe cineva… nu sunt sigură, dar cred că l-am văzut de două ori.

— Unde?

— Prima oară în holul hotelului din Waterloo, dimineața. Apoi mi s-a părut că am văzut același bărbat în restaurantul cu șemineu.

Asta se întâmplase cu doar o seară înainte.

Carol a pus-o să-i povestească totul despre cele două situații și să facă o descriere completă a bărbatului. Era greu de descris, dar își storcea creierul ca să obțină orice detaliu se putea, până la culoarea pantofilor pe care îi purta. Era tare ciudat și chiar înspăimântător, se agăța de ceva ce putea fi produsul imaginației ei și îl lega de o situație cât se poate de reală. Avea senzația că era posibil chiar s-o mintă pe Carol, vizând cum privirea acesteia devenea tot mai concentrată pe măsură ce îi povestea.

— Ce crezi? a întrebat-o Therese.

Carol a oftat.

— Ce-aș putea să cred? Fii atentă dacă îl mai vezi și a treia oară.

Therese a coborât privirea asupra farfuriei. Acum îi era imposibil să mănânce.

— Are legătură cu Rindy, nu?

— Da. Carol a lăsat jos furculița fără să ia măcar o gură din mâncare și s-a întins după o țigară. Harge o vrea. Custodie exclusivă. Poate că, folosindu-se de asta, va reuși.

— Doar fiindcă noi călătorim împreună?

— Da.

— Ar trebui să te las în pace.

— Ducă-se naibii! a rostit Carol încet, cu privirea pironită într-un colț al încăperii.

Therese a așteptat. Dar ce rost avea să aștepte?

— Pot să iau de aici un autobuz spre vreun oraș, iar apoi pot să iau un tren.

— Dar vrei să pleci?

— Sigur că nu vreau. Dar cred că așa ar fi cel mai bine.

— Îți e frică?

— Frică? Nu.

Simțea că privirea lui Carol o evalua cu aceeași asprime cu care o făcuse în Waterloo, când îi spusese că o iubește.

— Atunci a naibii să fiu dacă te las să pleci. Te vreau lângă mine.

— Vorbești serios?

— Da. Mănâncă-ți ouăle! Nu mai fi caraghioasă. Carol a și zâmbit un pic. Să mergem în Reno, așa cum aveam de gând?

— Oriunde.

— Și n-avem de ce să ne grăbim.

Câteva minute mai târziu, când erau deja pe drum, Therese a spus din nou:

— Tot nu sunt sigură că a doua oară era același bărbat, să știi.

— Eu cred că ești sigură. Apoi brusc, pe drumul lung și drept, Carol a oprit mașina. A rămas o clipă în tăcere, cu ochii pironiți asupra drumului. Apoi a privit-o pe Therese. Nu pot să merg la Reno. E prea ciudat. Dar știu un loc minunat aflat un pic mai la sud de Denver.

— Denver?

— Denver, i-a răspuns Carol ferm și a întors mașina.

18.

Dimineața au rămas îmbrățișate multă vreme după ce a pătruns în încăpere lumina soarelui. Razele le încălzeau prin fereastra hotelului din orășelul al cărui nume nu-l remarcaseră. Afară se așternuse un strat de zăpadă.

— O să fie zăpadă în Estes Park, i-a spus Carol.

— Ce e Estes Park?

— O să-ți placă. Nu e ca Yellowstone, e deschis tot anul.

— Carol, nu ești îngrijorată, nu?

Carol a strâns-o și mai tare în brațe.

— Mă port ca un om îngrijorat?

Therese nu-și făcea griji. Panica din primele momente dispăruse. Era vigilentă, dar nu la fel de vigilentă ca în după-amiaza anterioară, imediat după Salt Lake City. Carol voia s-o aibă lângă ea, iar orice s-ar fi întâmplat, ele ar fi întâmpinat greutățile fără să dea bir cu fugiții. Cum ar fi fost posibil să se teamă și să iubească în același timp, se întreba Therese. Aceste două lucruri nu puteau exista laolaltă. Cum ar fi putut să se teamă, când ele două erau mai puternice și mai unite cu fiecare zi ce trecea? Și cu fiecare noapte. Nopțile erau diferite între ele, iar diminețile la fel. Creaseră un miracol.

Drumul ce ducea spre Estes Park era cumva înclinat. Zăpada viscolită se adunase în troienele înalte, de o parte și de alta a drumului. Dincolo de troiene, se aflau șiragurile de lumini, atârnate între brazi, arcuindu-se de-a curmezișul drumului. Era un sat cu case rustice, din bușteni maronii, cu magazine și hoteluri. Răsuna muzică, iar oamenii mergeau pe strada bine luminată cu capul sus, ca și cum ar fi fost fermecați.

— Ai avut dreptate, a spus Therese. Chiar îmi place.

— Asta nu înseamnă că nu mai trebuie să fii cu ochii în patru după micul nostru urmăritor.

Au adus fonograful portabil în camera lor, punând câteva discuri pe care tocmai le cumpăraseră, dar și unele vechi aduse din New Jersey. Therese a pus de vreo două ori „Easy Living”, iar Carol a privit-o, așezată pe brațul unui fotoliu, cu mâinile încrucișate la piept.

— Nu te distrezi deloc cu mine, nu?

— Vai, Carol…

Therese a încercat să zâmbească. Era doar o dispoziție mai proastă a lui Carol, ceva trecător. Dar o făcea să se simtă neajutorată.

Carol a privit spre fereastră.

— Și de ce nu ne-am dus în Europa de la bun început? În Elveția. Sau măcar să fi venit până aici cu avionul.

— Nu mi-ar fi plăcut asta deloc, i-a răspuns Therese. A privit cămașa de piele întoarsă galbenă pe care i-o luase Carol, așezată pe spătarul unui scaun. Îi trimisese și lui Rindy una similară, însă verde. Mai cumpărase niște cercei din argint, două cărți și o sticlă de triplu sec. Cu doar jumătate de oră înainte, fuseseră fericite, plimbându-se pe străzile luminate feeric. E de vină ultimul whisky pe care l-ai băut jos, i-a spus Therese. Whisky-ul te întristează întotdeauna.

— Da?

— Mai rău decât coniacul.

— Am să te duc în cel mai frumos loc pe care îl știu până în Sun Valley.

— Dar Sun Valley ce are? a întrebat-o Therese, știind că lui Carol îi place să schieze.

— Sun Valley nu-i locul potrivit, a răspuns Carol misterioasă. Locul ăsta e mai aproape de Colorado Springs.

În Denver, Carol s-a oprit la un bijutier, să-și vândă inelul de logodnă cu diamant. Therese a fost un pic tulburată de gestul ei, însă Carol a spus că inelul acela nu mai însemna nimic pentru ea și, oricum, nu putea să sufere diamantele. În plus, era mult mai rapid decât să dea o telegramă băncii ca să-i trimită bani. Carol voia să se oprească la un hotel aflat la câțiva kilometri de Colorado Springs, unde mai stătuse, dar s-a răzgândit aproape imediat ce-au ajuns acolo. Semăna prea mult cu o stațiune turistică, a spus ea, așa că au mers la un hotel care era poziționat cu spatele spre oraș și avea vedere spre munți.

•

Camera lor era lungă, de la ușă până la ferestrele pătrate, cu latura cât podeaua, ce dădeau spre o grădină, dincolo de care se vedeau munții albi-roșiatici. În grădină erau presărate pete albe, mici piramide stranii, din piatră, o bancă sau un scaun alb. Întreaga grădină părea caraghioasă, în comparație cu peisajul magnific ce o înconjura: valea netedă ce se ridica spre munți și alți munți, umplând orizontul ca o jumătate de univers.

Încăperea avea mobila de culoare deschisă, culoarea părului blond al lui Carol, și o bibliotecă bine înzestrată, cu cărți bune, presărate printre cele de o calitate îndoielnică, iar Therese a știut din prima clipă că nu avea să citească nici una dintre cărți în timpul ședерii lor. Deasupra bibliotecii trona tabloul unei femei care purta o imensă pălărie neagră și un șal roșu, iar pe peretele de lângă ușă era întinsă o blană maronie – nu o blană tăbăcită adevărată, cineva decupase o formă similară dintr-o

bucată de piele întoarsă maronie. Deasupra ei era un felinar din tablă, cu o lumânare în el.

Carol închiriase și încăperea de lângă ele, de care le despărțea doar o ușă, însă nu o foloseau nici măcar ca să-și țină acolo bagajele. Aveau de gând să stea o săptămână sau chiar mai mult, dacă se simțeau bine.

În dimineața celei de-a doua zile, Therese s-a întors dintr-un tur al împrejurimilor hotelului și a găsit-o pe Carol lângă noptieră. Aceasta a privit-o lung, apoi s-a dus la măsuța de toaletă și s-a uitat sub ea, îndreptându-se apoi spre dulapul încastrat în peretele lambrisat.

— Și cu asta, basta, a spus Carol. Acum să nu ne mai gândim la asta.

Therese știa ce căuta.

— Eu nici nu m-am gândit la asta. Am senzația că ne-a pierdut urma.

— Numai că acum trebuie să fi ajuns deja în Denver, i-a răspuns Carol cu calm. A zâmbit, dar și-a strâmbat un pic gura. Probabil o să treacă și pe aici în curând.

Avea dreptate, bineînțeles. Exista riscul, chiar dacă era mic, ca detectivul să le fi văzut când se întorseseră în Salt Lake City și să le fi urmărit. Dacă nu le găsise în Salt Lake City, probabil se interesase pe la hoteluri. Therese știa că de asta lăsase Carol adresa din Denver, pentru că nu avuseseră de gând să meargă acolo. Therese s-a aruncat în fotoliu și a privit-o pe Carol. Aceasta continua să caute un dictafon, însă atitudinea ei era arogantă. Sfidase soarta, venind acolo. Iar explicația, îmbinarea tuturor acelor motive contradictorii, se afla doar în Carol însăși, care era nehotărâtă; în pașii înceți, neliniștiți, cu care măsura încăperea; în ridicarea nonșalantă a frunții ei și în linia nestatornică a sprâncenelor, care acum puteau exprima iritare, pentru ca o clipă mai târziu să fie de un calm desăvârșit. Therese a privit încăperea mare, tavanul înalt, patul pătrat, mare și simplu. Camera, în ciuda tuturor obiectelor moderne, avea un aer ușor demodat, impozant, pe care ea îl asocia cu Vestul Americii, ca și pe uriașele șei pe care le văzuse în grajdul de la parter. În același timp, avea un aer de puritate aparte. Însă Carol căuta un dictafon.

Therese o privea cum se apropia de ea, încă îmbrăcată în pijama și halat. Îi venea să meargă la Carol și să o zdrobească într-o îmbrățișare, s-o arunce în pat, iar faptul că nu își asculta pornirea o făcea să stea încordată și alertă, umplând-o de o încântare ascunsă și nesăbuită.

Carol a suflat în sus fumul de țigară.

— Nu mă interesează. Sper să afle presa și să-i scoată ochii lui Harge cu propriile greșeli. Sper să irosească 50.000 de

dolari. Vrei să facem în după-amiaza asta o excursie de să i se ducă vestea? Ai invitat-o pe doamna French?

O întâlniseră pe doamna French cu o seară înainte, în sala de jocuri a hotelului. Nu avea mașină, iar Carol o întrebase dacă i-ar făcea plăcere să meargă într-o excursie cu ele.

— Am întrebat-o. A zis c-o să fie gata de plecare imediat după prânz.

— Să porți cămașa din piele întoarsă. A luat obrajii lui Carol între palme, strângându-i cu drag, și a sărutat-o. Pune-o acum, a spus ea.

Era un drum de șase sau șapte ore până la mina de aur Cripple Creek, prin trecătoarea Ute și în josul unui munte. Doamna French a venit cu ele, trăncănind întruna. Avea vreo șaptezeci de ani, accent de Maryland și aparat auditiv. Era gata să se dea jos din mașină și să se cațăre oriunde, însă trebuia ajutată la fiecare pas. Therese era foarte îngrijorată în legătură cu ea, cu toate că îi repugna și ideea de a o atinge. Avea senzația că dacă ar fi căzut, doamna French s-ar fi spart într-un milion de bucățele.

Carol și doamna French au stat de vorbă despre statul Washington, pe care doamna French îl cunoștea foarte bine, fiindcă locuia acolo de câțiva ani, împreună cu unul dintre fiii ei. Carol i-a pus câteva întrebări, iar doamna French i-a povestit totul despre cei zece ani în care a călătorit, după moartea soțului ei, și despre cei doi fii, cel din Washington, și cel din Hawaii, care lucra pentru o companie producătoare de conserve de ananas. Bineînțeles, o îndrăgise teribil pe Carol și era clar că aveau să petreacă mult timp cu doamna French. Era aproape ora 11 când s-au întors la hotel. Carol a invitat-o pe doamna French să ia împreună cu ele o cină târzie la bar, însă aceasta i-a răspuns că era prea obosită; avea să comande doar un pic de cereale și lapte cald, urmând să le mănânce în cameră.

— Mă bucur, a spus Therese după plecarea bătrânei. Prefer să te am doar pentru mine.

— Da, domnișoară Belivet? Oare ce vreți să spuneți cu asta? a întrebat-o Carol deschizând ușa spre bar. Ați face bine să luați loc și să-mi explicați totul, cu detalii.

Însă nu s-au bucurat de mai mult de cinci minute de intimitate. Doi bărbați, unul pe nume Dave și altul, al cărui nume Therese nu îl ținea minte și nici n-o interesa, și-au făcut apariția și le-au întrebat dacă li se pot alătura. Erau aceiași doi care veniseră cu o seară înainte în camera de jocuri și le invitaseră să joace gin. Cu o seară în urmă, Carol le refuzase invitația. Acum le-a spus: „Sigur că da, stați jos”.

Carol și Dave au început o conversație care părea foarte interesantă, însă Therese era așezată în așa fel încât nu prea putea participa. Bărbatul care ședea lângă Therese voia să vorbească despre altceva, despre o excursie pe care tocmai o făcuse în jurul Steamboat Springs. După cină, Therese a așteptat un semn de plecare din partea lui Carol, însă aceasta era încă adâncită în conversație. Therese citise la un moment dat despre voluptatea aparte pe care o simt oamenii atunci când persoana iubită este considerată atrăgătoare și de către alții. Ea nu era așa. Carol o privea din când în când și îi făcea ușor cu ochiul. Așa că Therese a stat acolo o oră și jumătate și a reușit să fie politicoasă, pentru că știa că asta își dorea Carol.

Persoanele care li se alăturau în bar și uneori în sala de mese nu o enervau la fel de rău ca doamna French, care le însoțea peste tot cu mașina, aproape în fiecare zi. O umplea pe Therese de o ranchiună mânioasă de care îi era și rușine; o enerva că cineva nu o lăsa să se bucure singură de prezența lui Carol.

— Draga mea, te-ai gândit că într-o bună zi vei avea și tu șaptezeci și unu de ani?

— Nu, a răspuns Therese.

Dar erau și zile în care porneau singure spre munte, luând-o pe orice drum aveau chef. O dată au găsit un orășel care le-a plăcut mult și au rămas acolo peste noapte, fără pijamale și periuțe de dinți, fără trecut și viitor. Noaptea aceea a devenit una dintre acele amintiri excepționale, suspendată undeva în inimă sau în memorie, intactă și de neatins. Poate că asta era fericirea pură, își spunea Therese, o fericire completă ce trebuie să fi fost rară, atât de rară încât erau puțini cei care ajungeau s-o simtă. Însă dacă era vorba doar despre fericire, atunci aceasta depășise limitele ei obișnuite și devenise altceva, un fel de presiune ieșită din comun, atât de puternică încât greutatea unei cești de cafea pe care o ținea în mână, viteza cu care o pisică străbătea grădina de la parter sau ciocnirea silențioasă a doi nori de pe cer păreau imposibil de suportat. Așa cum vreme de o lună nu înțelesese fenomenul unei fericiri neașteptate, nici acum nu-și înțelegea starea, care părea să fie o urmare a acelei fericiri. Adesea, era mai curând dureroasă decât plăcută, iar Therese se temea că ea avea vreun soi de defect grav, unic. Uneori îi era așa de frică, de parcă ar fi mers cu coloana vertebrală ruptă. Dacă îi venea vreodată să-i spună toate acestea lui Carol, vorbele i se disipau înainte de a le rosti, înăbușite de teamă și de neîncrederea pe care o avea de obicei față de propriile reacții. Se temea că reacționa altfel decât toți ceilalți oameni, iar Carol nu ar fi înțeles-o.

De cele mai multe ori porneau dimineața cu mașina și o lăsau undeva, ca să poată urca pe jos câte un delușor.

Conduceau fără țel pe drumurile în zigzag, care semănau cu niște linii trasate cu cretă, ce uneau munții. În depărtare se vedeau norii ce pluteau deasupra vârfurilor înalte, părând să zboare prin spațiu, mai aproape de cer decât de pământ. Locul preferat al lui Therese era pe autostrada de deasupra Cripple Creek, unde drumul se unduia brusc pe marginea unei văi. La sute de metri mai jos se vedea haosul din mica așezare minieră abandonată. Acolo, ochii și mintea își jucau feste, pentru că era imposibil să ai o imagine clară a proporției sătucului de dedesubt, era imposibil să-l încadrezi în vreo scară de măsurare. Propria mână, ținută în fața ochilor ei, putea părea de dimensiuni liliputane sau straniu de mare. Iar sătucul ocupa doar o parte din valea largă, ca o singură experiență, un singur eveniment obișnuit, așezat în mijlocul unui teritoriu nesfârșit al minții. Ochiul, înotând în spațiu, se întorcea pentru a se odihni la punctul ce semăna cu o cutie de chibrituri călcată de mașină – micuța și confuza așezare minieră.

Therese se uita întotdeauna după bărbatul cu riduri de o parte și de alta a gurii, însă Carol, nu. Nici măcar nu-l mai pomenise după cea de a doua zi petrecută în Colorado Springs, iar de atunci trecuseră zece zile. Pentru că restaurantul hotelului era renumit, în fiecare zi se perindau figuri noi prin sala de mese spațioasă, iar Therese era cu ochii în patru. Nu se aștepta neapărat să-l vadă pe el, era o măsură de precauție care se transformase într-un fel de obicei. Însă Carol nu acorda atenție nimănui în afară de Walter, chelnerul, care venea de fiecare dată să le întrebe ce fel de cocktailuri doreau în seara aceea. Mulți oameni o priveau, însă, pe Carol, pentru că de obicei era cea mai atrăgătoare femeie din încăpere. Iar Therese era atât de încântată să fie cu ea, atât de mândră de Carol, încât nu-și putea dezlipi privirea de la ea. Apoi, în timp ce citeau meniul, Carol apăsa ușor piciorul lui Therese pe sub masă, făcând-o să zâmbească.

— Ce ai zice să mergem în Islanda la vară? o întreba Carol, pentru că vorbeau mult despre călătorii, dacă se lăsa tăcerea atunci când se așezau la masă.

— De ce alegi mereu locuri atât de friguroase? Eu când am să lucrez?

— Nu fi ursuză! S-o invităm și pe doamna French? Crezi c-ar deranja-o dacă ne-am ține de mână?

Într-o dimineață le așteptau trei scrisori: de la Rindy, de la Abby și de la Danny. Era a doua scrisoare pe care o primea Carol de la Abby, care până atunci nu mai avusese nicio veste, iar Therese a observat că scrisoarea de la Rindy a fost deschisă prima. Danny îi scria că încă aștepta răspunsul pentru două interviuri la care participase. Și îi povestea că Phil zisese că

Harkevy avea să facă decorul pentru piesa englezească *Slab de înger* în luna martie.

— Ia ascultă aici, a spus Carol. „Ai văzut vreun tatu în Colorado? Ai putea să-mi trimiți unul, am pierdut cameleonul. L-am căutat cu tati prin toată casa. Dar dacă îmi trimiți un tatu o să fie destul de mare ca să nu se mai rătăcească". Alt paragraf: „Am luat 90 de puncte la ortografie, dar numai 70 la aritmetică. Nu pot să sufăr aritmetica. Nu pot s-o sufăr pe profesoară. Ei bine, trebuie să închei. Vă pup pe tine și pe Abby. Rindy. Pupici. P.S. Mulțumesc mult pentru cămașa din piele întoarsă. Tati mi-a luat o bicicletă cu două roți, din aia normală, pentru care zicea de Crăciun că-s prea mică. Nu sunt prea mică. E o bicicletă minunată". Punct. Ce rost are? Harge mă poate depăși oricând.

A lăsat jos scrisoarea, luând-o apoi pe cea de la Abby.

— De ce-a scris Rindy „Vă pup pe tine și pe Abby"? a întrebat-o Therese. Crede că ești cu Abby?

— Nu. Cuțitul de scrisori al lui Carol s-a oprit la jumătatea plicului de la Abby. Probabil crede că îi scriu și ei, a continuat ea, terminând de desfăcut plicul.

— Adică… Harge nu i-ar spune așa ceva, nu?

— Nu, draga mea, i-a răspuns Carol preocupată, citind scrisoarea de la Abby.

Therese s-a ridicat în picioare și a traversat încăperea, oprindu-se la fereastra ce dădea spre munți. Ar fi putut să-i scrie chiar în după-amiaza aceea lui Harkevy și să-l întrebe dacă exista șansa să primească o slujbă de ucenic în echipa lui în luna martie. A început să compună scrisoarea în gând. Munții o priveau ca niște lei roșii maiestuoși, parcă un pic aroganți. A auzit-o pe Carol izbucnind în râs de două ori, însă nu i-a citit și ei nimic din scrisoare. Când a văzut că a terminat de citit, a întrebat-o:

— Nicio veste?

— Nicio veste.

Carol a învățat-o să conducă pe drumurile de la poalele munților, pe unde nu trecea aproape nicio mașină. Therese a învățat mai repede decât învățase orice altceva în toată viața ei, iar după câteva zile Carol a lăsat-o să conducă în Colorado Springs. În Denver s-a prezentat la un test, luându-și permisul de conducere. Carol i-a spus că, dacă vrea, poate să conducă pe jumătate din drumul spre casă.

•

Bărbatul ședea singur la o masă în timpul cinei, în spatele lui Carol și un pic spre stânga. Therese s-a înecat din senin și a lăsat jos furculița. Inima a început să-i bată tare, mai-mai să-i iasă din piept. Cum trecuse jumătate de cină fără să-l vadă? A

ridicat privirea spre figura lui Carol și a văzut că aceasta o scruta atentă, citindu-i expresia cu ochii ei cenușii ce nu mai păreau la fel de calmi cum fuseseră cu câteva minute în urmă. Carol se oprise în mijlocul unei propoziții.

— Ia o țigară, i-a spus, oferindu-i una și aprinzându-i-o. Nu știe că-l poți recunoaște, nu?

— Nu.

— Atunci ai grijă să nici nu-și dea seama. Carol i-a zâmbit, și-a aprins și ea o țigară și și-a îndreptat privirea în direcția opusă față de locul unde ședea detectivul. Nu te agita, i-a mai spus Carol pe același ton.

Era ușor de zis; crezuse că avea să-l poată privi data următoare când aveau să se întâlnească, însă ce rost avea să încerce, când se simțea de parcă o lovise în față o ghiulea de tun?

— În seara asta nu este tort de înghețată? a rostit Carol uitându-se la meniu. Asta mă întristează teribil. Știi ce-o să luăm? A strigat după chelner: Walter!

Walter a sosit zâmbind, încântat să le servească, ca în fiecare seară.

— Da, doamnă.

— Două Remy Martin, te rog, Walter.

Coniacul a fost de prea puțin ajutor, poate chiar deloc. Detectivul nu le-a aruncat nici măcar o privire. Citea o carte pe care o proptise de suportul din metal pentru șervețele. Chiar și de data aceasta, Therese simțea aceeași îndoială puternică pe care o avusese în cafeneaua din Salt Lake City, o nesiguranță care era, cumva, mai oribilă decât certitudinea că el era detectivul.

— Chiar trebuie să trecem pe lângă el, Carol?

Mai era o ușă în spatele ei, care ducea în bar.

— Da. Pe acolo ieșim, a răspuns Carol zâmbind cu sprâncenele ușor ridicate, ca în orice altă seară. N-are ce să ne facă. Ce-ți imaginezi, c-o să scoată un pistol?

Therese a urmat-o, trecând la nici treizeci de centimetri de bărbatul care stătea cu capul aplecat deasupra cărții. În fața ei a văzut silueta lui Carol, aplecându-se grațioasă pentru a o saluta pe doamna French, care ședea singură la o masă.

— De ce nu ați venit să cinați cu noi? a întrebat-o Carol, iar Therese și-a amintit că femeile cu care lua de obicei cina doamna French plecaseră în ziua aceea.

Carol chiar a stat de vorbă câteva minute cu doamna French, iar Therese a fost uluită de tăria ei. Ea nu mai putea sta acolo, așa că a ieșit, așteptând-o pe Carol la lifturi.

Când au ajuns în cameră, Carol a găsit micul dictafon lipit într-un colț, sub noptieră. A luat foarfecă și, opintindu-se cu

ambele mâini, a tăiat firul ce dispărea sub covor.

— Crezi că cei de la hotel l-au lăsat să intre aici? a întrebat-o Therese, îngrozită.

— Probabil a avut o cheie potrivită. Carol a smuls instrumentul de sub noptieră și l-a aruncat pe covor: era o cutie micuță, neagră, cu o codiță de cablu. Ia uite-l, arată exact ca un șobolan. E un portret perfect al lui Harge.

Dintr-odată, fața lui Carol se înroșise de mânie.

— Unde se duce firul ăsta?

— Într-o cameră unde înregistrează totul. Probabil cea de vizavi de-a noastră. *Trăiască* covoarele elegante, din perete în perete!

Carol a lovit cu piciorul în dictafon, aruncându-l spre centrul încăperii.

Therese a privit micuța cutie neagră, încercând să-și imagineze cum le sorbise fiecare cuvânt cu o seară înainte.

— Mă întreb de cât timp poate fi aici.

— Păi de cât timp crezi că a venit, fără să-l fi văzut?

— De ieri, în cel mai rău caz.

Dar chiar în timp ce rostea cuvintele acestea, își dădea seama că se putea înșela. Era imposibil să fi văzut figurile tuturor celor care stăteau în hotel. Carol clătina din cap.

— Adică să-i fi luat aproape două săptămâni să ne ia urma din Salt Lake City până aici? Nu, pur și simplu abia acum a decis să ia cina cu noi. S-a întors dinspre bibliotecă cu un pahar de coniac în mână. Nu mai era roșie la față, acum chiar zâmbea un pic. Cam stângaci tipul, nu? a rostit ea, iar apoi s-a așezat pe pat, și-a pus o pernă la spate și s-a întins. Ei bine, am stat destul pe aici, nu?

— Când ai vrea să plecăm?

— Poate mâine. Împachetăm dimineața și pornim după prânz. Ce zici?

Mai târziu, au luat mașina și au mers la o plimbare, pe întuneric. Nu mergem prea departe, și-a spus Therese. Nu putea scăpa de panica ce i se cuibărise în suflet; simțea că motivul era ceva demult trecut, ceva ce se întâmplase cu mult timp în urmă, nu acum, nu asta. Era neliniștită, însă Carol era cât se poate de calmă. Și nu se prefăcea doar că era liniștită, ci chiar nu se temea. Bărbatul nu avea ce să le facă, spunea Carol, însă pur și simplu nu îi convenea să fie spionată.

— Încă ceva, a adăugat Carol. Încearcă să afli ce model de mașină are.

În seara aceea, când, aplecate deasupra hărții, discutau pragmatic despre drumul de a doua zi, ca două străine, Therese era sigură că noaptea aceea nu avea să semene cu cea anterioară. Însă când s-au sărutat de noapte bună, în pat,

Therese a simțit exaltarea lor bruscă, saltul pasiunii din amândouă, ca și cum trupurile lor erau făcute din două materiale care odată ce se atingeau, creau în mod inevitabil pasiune.

19.

Therese nu putea să afle ce fel de mașină avea, fiindcă mașinile erau încuiate în garaje separate și, cu toate că de pe terasă vedea unele dintre garaje, bărbatul nu a ieșit toată dimineața. Nici la prânz nu l-au văzut.

Doamna French a insistat să meargă în camera ei la o gustare, când a aflat că aveau de gând să plece.

— Trebuie să beți un pahar pentru drum bun, i-a spus doamna French lui Carol. Nici n-am făcut schimb de adrese încă!

Therese și-a amintit că își promiseseră să facă schimb de bulbi de flori. Într-o zi, în mașină, purtaseră o conversație lungă despre bulbi – atunci se împrieteniseră cu adevărat. Carol a fost incredibil de răbdătoare până în ultima clipă. Nimeni n-ar fi ghicit, văzând-o pe Carol așezată pe canapea, ținând în mână micul pahar pe care i-l tot umplea doamna French, că se grăbea să fugă din oraș. Când și-au luat rămas bun, doamna French le-a pupat pe amândouă pe obraz.

Din Denver au luat-o pe o autostradă spre nord, către Wyoming. S-au oprit la cafea într-un local de genul celor care le plăcuseră întotdeauna: un restaurant obișnuit, cu bar și un tonomat muzical. Au pus monede în tonomat, însă nu mai era ca înainte. Therese știa că restul călătoriei nu avea să mai fie ca înainte, deși Carol încă spunea că vrea să ajungă în Washington și poate chiar mai sus, în Canada. Therese simțea că destinația lui Carol era acum New Yorkul.

Au petrecut prima noapte într-un camping care era construit sub forma unui cerc de corturi indiene. În timp ce se dezbrăcau, Carol a ridicat privirea spre tavan, acolo unde stâlpii cortului se întâlneau în zona țuguiată, și a rostit plictisită:

— Cât efort depun idioții…

Nu se știe din ce motiv, replica aceasta i s-a părut lui Therese teribil de amuzantă. A izbucnit în râs și a tot râs până când Carol s-a enervat, amenințând-o c-o va pune să bea un pahar de coniac, dacă nu se oprea. Therese încă zâmbea, stând lângă fereastră cu paharul de coniac în mână și așteptând să iasă Carol de la duș, când a văzut o mașină oprind lângă cortul-recepție. O clipă mai târziu, bărbatul care intrase la recepție a ieșit și a scrutat întunericul dintre corturi. Pașii lui ca de vânător aflat la pândă au fost cei care i-au atras atenția. Dintr-odată a fost sigură, fără să-i vadă clar fața sau măcar silueta, că era detectivul.

— Carol! a strigat ea.

Carol a tras perdeaua de la duș, iar după ce i-a aruncat o privire, s-a oprit din șters.

— Este…?

— Nu știu, dar așa cred.

A văzut cum mânia se întinde încet pe figura lui Carol, făcând-o rigidă ca o mască; imaginea aceasta a speriat-o pe Therese. I-a pierit orice urmă de amețeală, ca și cum tocmai își dăduse seama că ea sau Carol fuseseră jignite grav.

— Doamne! a exclamat Carol și a aruncat prosopul la podea, punându-și capotul. Ei bine… ce face?

— Cred că se oprește aici. Therese s-a îndepărtat un pic de pervaz. În orice caz, mașina lui e tot în fața recepției. Dacă stingem lumina, o să-l văd mai bine.

Carol a oftat.

— Ah, nu. N-aș suporta. Mă plictisește teribil, a rostit ea dezgustată, cu o plictiseală supremă.

Therese a zâmbit straniu și și-a stăpânit încă un impuls nebunesc de a râde; Carol s-ar fi înfuriat dacă ar fi izbucnit în râs. Apoi a văzut mașina intrând în garajul unui cort de pe partea cealaltă a cercului.

— Da, se oprește aici. E o berlină cu două uși.

Carol s-a așezat pe pat oftând. A zâmbit spre Therese – un zâmbet obosit și plictisit, de resemnare, neputință și mânie.

— Fă duș. Și pe urmă îmbracă-te la loc.

— Dar nu sunt deloc sigură că e el.

— Chiar și așa, draga mea.

Therese a făcut duș și, îmbrăcată de drum, s-a întins lângă Carol. Aceasta a stins lumina. A fumat câteva țigări pe întuneric, fără să-i spună nimic până când, în sfârșit, a atins-o pe braț și i-a spus:

— Hai să mergem!

Era 3.30 când au ieșit din camping. Plătiseră în avans. Nu se zărea nicio lumină nicăieri, și, în afara cazului în care detectivul le urmărea pe întuneric, nu le-a văzut nimeni plecând.

— Ce vrei să facem, să căutăm alt loc în care să dormim? a întrebat-o Carol.

— Nu. Tu?

— Nu. Hai să vedem cât de mult ne putem îndepărta.

A apăsat accelerația până la podea. Drumul se întindea lin și liber atât cât răzbăteau farurile. Când se crăpa de ziuă, un polițist de pe autostradă le-a tras pe dreapta pentru depășirea limitei legale de viteză și Carol a trebuit să plătească o amendă de douăzeci de dolari, într-un orășel numit Central City, în Nebraska. Au pierdut cincizeci de kilometri, fiindcă au fost

nevoite să meargă după polițist până în micul orășel, însă Carol a făcut-o fără să sufle o vorbă. Nu-i stătea în fire, altă dată parlamentase și fermecase un polițist, scăpând de o arestare pentru depășirea vitezei legale. Iar atunci fusese vorba despre un polițist din New Jersey!

— Tare enervant, a spus Carol când s-au urcat înapoi în mașină, iar apoi nu a mai rostit nicio vorbă timp de câteva ore.

Therese s-a oferit să conducă, dar Carol i-a răspuns că voia să rămână ea la volan. Preria monotonă din Nebraska se întindea în fața lor, asemenea unei figuri gălbui pe care se iței firele de grâu, ca un început de barbă; erau și petice maronii, de pământ gol și piatră care, înșelătoare, păreau calde în soarele alb al iernii.

Pentru că acum înaintau un pic mai încet, Therese era alarmată de senzația că nu se mișcau deloc, ca și cum pământul s-ar fi deplasat sub ele, iar ele ar fi stat pe loc. Se uita în spate, după altă mașină de poliție, după mașina detectivului, după lucrul fără nume și fără formă ce le urmărea încă din Colorado Springs. Scruta aerul și pământul, în căutarea unor evenimente neînsemnate, cărora ținea neapărat să le atribuie o însemnătate aparte: uliul care plutea încet pe cer, direcția unui ghem de buruieni ce se rostogolea purtat de vânt pe deasupra unui câmp străbătut de brazde, dacă dintr-un coș ieșea fum sau nu. Pe la ora opt, un somn irezistibil a început să-i îngreuneze pleoapele și să-i încețoșeze gândurile. Așa că n-a fost deloc surprinsă când a văzut în spatele lor o mașină asemenea celei după care se uitase toată noaptea: o berlină cu două uși, de culoare închisă.

— În spatele nostru e o mașină care seamănă cu a lui, a spus ea. Are plăcuțe de înmatriculare galbene.

La început Carol nu i-a răspuns nimic, dar a privit în oglinda retrovizoare și a răsuflat printre buzele țuguiate.

— Mă îndoiesc. Dacă e el, e mult mai bun decât am crezut, a spus ea încetinind. Crezi că-l poți recunoaște, dacă-l las să ne depășească?

— Da.

Era deja în stare să-i recunoască și umbră.

Carol a încetinit, aproape oprind de tot, a luat harta și a întins-o pe volan, privind-o concentrată. Cealaltă mașină s-a apropiat – înăuntru era detectivul –, iar apoi le-a depășit.

— Da, a răspuns Therese.

Bărbatul nici nu o privise.

Carol a apăsat pe accelerație.

— Ești sigură?

— Foarte sigură. A văzut cum acul vitezometrului ajunge la 105 și depășește acel nivel. Ce-ai de gând să faci?

— Să stau de vorbă cu el.

Carol a mai încetinit pe măsură ce scădea distanța dintre ei. S-au încadrat lângă mașina detectivului, iar acesta s-a întors spre ele, cu gura nemișcată, cu ochii asemenea unor puncte cenușii, la fel de lipsiți de expresie ca și buzele. Carol a făcut un semn în jos cu mâna. Mașina bărbatului a încetinit.

— Coboară geamul, i-a spus Carol lui Therese.

Mașina detectivului a tras pe dreapta pe acostamentul nisipos al drumului.

Carol a oprit mașina, rămânând cu roțile din spate pe autostradă, și l-a întrebat peste Therese:

— Îți place compania noastră sau ce?

Bărbatul s-a dat jos din mașină și a închis portiera. Între cele două mașini erau cam doi metri și jumătate, iar după ce a parcurs jumătate din distanță, detectivul s-a oprit. Ochii lui mici și terni aveau irisul cenușiu, înconjurat de un cerc închis la culoare, așa cum au ochii goi și nemișcați ai păpușilor. Nu era tânăr. Fața îi părea îmbătrânită de drumurile nesfârșite pe care le făcuse, iar un început de barbă îi adâncea și mai mult ridurile din jurul gurii.

— Îmi fac treaba, doamnă Aird, i-a spus el.

— Asta e evident. E o muncă mizerabilă, nu?

Detectivul a lovit ușor țigara cu un deget și apoi a aprins-o, în ciuda vântului, cu mișcări lente ce sugerau o scenă de teatru.

— Măcar se apropie de sfârșit.

— Atunci ce-ar fi să ne lași în pace? a întrebat Carol, cu o voce la fel de tensionată ca brațul pe care îl ținea sprijinit de volan.

— Am primit ordinul să vă urmăresc în călătoria asta. Dar dacă vă întoarceți în New York, nu mai trebuie să o fac. Și v-aș sfătui să vă întoarceți, doamnă Aird. Sunteți deja pe drumul de întoarcere?

— Nu!

— Pentru că am niște informații… lucruri de care cred că ar fi bine să vă ocupați când vă întoarceți.

— Mersi, a răspuns Carol ironică. Mulțumesc mult că mi-ai spus. Nu am de gând să mă întorc încă. Dar îți pot da itinerarul meu, ca să ne lași în pace și să mai apuci și tu să dormi.

Detectivul a privit-o cu un zâmbet fals, gol, nu ca un om, ci ca un robot programat să-și facă treaba.

— Eu cred c-o să vă întoarceți la New York. Vă dau un sfat foarte bun, e la mijloc copilul dumneavoastră. Știți asta, nu-i așa?

— Copilul meu îmi aparține!

Bărbatului i-au zvâcnit colțurile gurii.

— O ființă umană nu poate fi proprietatea nimănui, doamnă Aird.

— Ai de gând să te ții după noi tot drumul? l-a întrebat ea, ridicând vocea.

— Vă întoarceți la New York?

— Nu.

— Eu cred c-o să vă întoarceți, i-a răspuns detectivul și s-a întors încet spre mașina sa.

Carol a pornit motorul. A luat-o pe Therese de mână și a strâns-o ușor, cu un gest de încurajare, iar apoi mașina a țâșnit înainte. Therese a sărit, cu coatele lipite de genunchi și cu mâinile lipite de frunte, cedând în fața unei rușini și a unui șoc cum nu mai simțise până atunci și pe care le ascunsese în fața detectivului.

— Carol!

Carol plângea în tăcere. Therese a privit colțurile lăsate în jos ale gurii ei: nu semăna deloc cu Carol, ci mai curând cu grimasa unei fetițe care plângea. A privit cu uluire lacrima ce se rostogolea pe obrazul lui Carol.

— Dă-mi o țigară, a rostit aceasta.

Când Therese i-a întins-o, gata aprinsă, Carol își șterse deja lacrima și momentul luase sfârșit. A condus un minut, încet, trăgând din țigară. Apoi a rostit:

— Du-te în spate și adu pistolul. Therese nu s-a clintit. Carol a privit-o lung. Te rog!

Therese s-a strecurat cu agilitate pe bancheta din spate și a tras lângă ea geamantanul bleumarin. I-a deschis cataramele și a scos puloverul în care se afla pistolul.

— Dă-mi-l mie, i-a spus Carol calmă. Vreau să-l am în buzunar.

A întins mâna în spate și Therese i-a așezat în palmă mânerul alburiu al pistolului; apoi a venit din nou pe scaunul din dreapta.

Detectivul le urmărea în continuare, era cam la un kilometru și jumătate de ele, în spatele unei căruțe cu cal ce intrase pe autostradă de pe un drum lăturalnic. Carol o ținea pe Therese de mână și conducea doar cu mâna stângă. Therese privea degetele palide, cu pistrui, ce își înfigeau cu putere vârfurile reci în palma sa.

— O să mai vorbesc cu el o dată, a rostit Carol, apăsând pe accelerație. Dacă nu vrei să fii de față, pot să te las la prima benzinărie sau undeva, să vin să te iau după aia.

— Nu vreau să te las singură, a spus Therese.

Știa că voia să-i ceară detectivului înregistrările și își imagina cum Carol avea să fie rănită, cum detectivul scotea cu o mișcare fulgerătoare un pistol și trăgea înainte ca ea să fi

apucat măcar să pună degetul pe trăgaci. Dar asemenea lucruri nu se întâmplau în realitate, nu aveau să se întâmple, și-a spus ea, strângând din dinți. A frământat între degete mâna lui Carol.

— Bun. Și nu-ți face griji, vreau doar să vorbesc cu el. A virat brusc, intrând pe un drum secundar, de pe partea stângă a autostrăzii. Drumul urca printre câmpuri în pantă, apoi lua o curbă și trecea prin pădure. Carol conducea cu viteză, cu toate că drumul era prost. Vine după noi, nu-i așa?

— Da.

Pe dealurile unduitoare era o fermă, iar apoi nu se mai vedeau decât terenul pietros, cu tufăriș și drumul ce tot dispărea pe după curbele din fața lor. Când drumul a început să înconjoare un deal, Carol a luat o curbă și apoi a oprit mașina neglijent, rămânând pe jumătate expusă.

A băgat mâna în buzunar și a scos pistolul. L-a desfăcut și Therese a văzut gloanțele dinăuntru. Apoi Carol a privit prin parbriz, iar mâinile, în care ținea pistolul, i-au căzut în poală.

— Nu e bine să o fac, nu e bine să o fac, a spus ea repede și a pus pistolul înapoi în buzunar. A pornit din nou mașina și a parcat-o paralel cu dealul. Stai în mașină, i-a spus lui Therese și apoi a coborât.

Therese a auzit mașina detectivului apropiindu-se. Carol mergea încet în direcția zgomotului, iar apoi mașina detectivului a apărut pe după curbă – nu foarte rapid, însă frânele i-au scrâșnit. Carol a făcut un pas mai departe. Therese a deschis ușor portiera, aplecându-se pe geam.

Bărbatul a coborât și el din mașină.

— Acum ce mai e? a întrebat el, ridicând vocea, ca să se facă auzit în bătaia vântului.

— Tu ce crezi? i-a replicat Carol, apropiindu-se un pic de el. Aș vrea să-mi dai tot ce-ai strâns despre mine: înregistrări cu dictafonul și ce oi mai avea.

Sprâncenele detectivului abia dacă s-au ridicat deasupra ochilor lui ca niște puncte cenușii. S-a sprijinit de bara din față a mașinii lui, rânjind cu buzele înguste și alungite. A privit-o pe Therese, apoi din nou pe Carol.

— Am expediat deja totul. Nu mai am decât niște notițe. Cu niște ore și cu niște locuri.

— Bine, aș vrea să mi le dai pe alea.

— Adică vreți să le cumpărați?

— Nu asta am spus, am spus că vreau să mi le dai. Ai prefera să le vinzi?

— Pe mine nu mă puteți cumpăra, i-a răspuns el.

— Atunci de ce faci asta, dacă nu pentru bani? l-a întrebat Carol, începând să-și piardă răbdarea. De ce să nu faci și mai

mulți bani? Cât ceri pentru ceea ce ai?

Bărbatul și-a încrucișat brațele la piept.

— V-am spus că am trimis deja totul. V-ați cheltui banii de pomană.

— Nu cred că ai expediat încă înregistrările făcute cu dictafonul în Colorado Springs.

— Nu? a întrebat el sarcastic.

— Nu. Îți dau pe ele oricât îmi ceri.

Detectivul a măsurat-o pe Carol din cap până-n picioare, a aruncat o privire spre Therese și a rânjit iarăși.

— Du-te să le aduci – casete, înregistrări, tot ce ai, i-a spus Carol, iar bărbatul s-a pus în mișcare.

Și-a ocolit mașina, mergând în spate, la portbagaj, iar Therese a auzit clinchetul cheilor când l-a descuiat. A coborât din mașină, nu mai putea să stea acolo. A mers până la câțiva metri de Carol și s-a oprit. Detectivul se întindea să ia ceva dintr-o valiză mare. Când s-a ridicat, ușa portbagajului i-a dărâmat pălăria. A pus piciorul pe bor, ca s-o oprească înainte s-o ia vântul. Avea ceva în mână, dar era prea mic ca să-și dea seama ce anume.

— Uite două, a spus el. Cred că valorează vreo cinci sute. Ar fi valorat și mai mult, dacă n-ar mai fi fost câteva ca ele, deja pe drum spre New York.

— Știi să-ți vinzi marfa. Dar nu te cred, i-a spus Carol.

— De ce? Erau așteptate cu mare nerăbdare în New York. Și-a luat pălăria și a închis portbagajul. Dar acum au destule. V-am spus că e mai bine să vă întoarceți în New York, doamnă Aird, a rostit el, zdrobind mucul de țigară cu vârful pantofului. Acum vă întoarceți la New York?

— Nu intenționez să mă răzgândesc, a rostit Carol.

Detectivul a ridicat din umeri.

— Eu nu sunt de partea nimănui. Cu cât vă întoarceți mai repede în New York, cu atât terminăm mai repede cu treaba asta cu urmărirea.

— Putem să terminăm chiar acum. După ce-mi dai astea, poți să pleci și să-ți vezi de drum.

Bărbatul și-a întins încet mâna strânsă pumn, ca în jocul acela în care trebuie să ghicești ce se află în fiecare pumn, dar îl poți nimeri pe cel în care nu e nimic.

— Sunteți dispusă să-mi dați cinci sute de dolari pentru astea?

Carol i-a privit mâna, apoi a deschis geanta. A scos portofelul și carnetul de cecuri.

— Prefer bani gheață, a spus el.

— Nu am atâția.

A ridicat din nou din umeri.

— Bine. Atunci accept un cec.

Carol l-a scris, sprijinindu-se de capota mașinii lui.

Acum, când bărbatul se aplecase ușor, privind-o pe Carol, Therese vedea micul obiect negru din mâna lui. S-a apropiat mai mult. Bărbatul tocmai își silabisea numele, ca să i-l poată completa pe cec. Când Carol i-a înmânat cecul, el i-a dat cele două cutiuțe.

— Când încep înregistrările?

— Ascultați-le și o să vedeți.

— N-am venit aici ca să facem glume! i-a răspuns Carol, pierzându-și calmul.

Detectivul a zâmbit și a împăturit cecul.

— Să nu spuneți că nu v-am avertizat. Ce v-am dat acum nu e tot. Mai sunt multe în New York.

Carol și-a închis geanta și a pornit spre mașina ei, fără să o privească deloc pe Therese. Apoi s-a oprit și s-a întors din nou către detectiv:

— Dacă au deja tot ce le trebuie, acum te poți opri, nu? Am cuvântul tău că te oprești?

Stătea cu o mână pe portieră, privind-o.

— Doamnă Aird, eu sunt încă în exercițiul funcțiunii… încă lucrez la misiunea primită de la birou. Nu pot renunța decât dacă decideți să luați acum un avion spre casă. Sau în altă direcție. Trebuie să mă lăsați cu ochii în soare. Trebuie să pot spune ceva șefilor mei – având în vedere că nu am înregistrările din Colorado Springs –, ceva mai interesant de atât.

— Ah, lasă-i să inventeze ei ceva interesant.

Zâmbetul detectivului îi dezvăluia un pic din dinți. S-a urcat înapoi în mașină, a pornit motorul, s-a uitat în spate și apoi a intrat în marșarier, întorcând. A luat-o înapoi spre autostradă.

Zgomotul motorului său a dispărut rapid. Carol a mers încet spre mașină, s-a urcat și s-a așezat, rămânând cu privirea pironită asupra unui morman de pământ uscat aflat la câțiva metri în față. Nu avea nicio expresie pe față, parcă era leșinată.

Therese era lângă ea. Și-a petrecut brațul pe după umerii lui Carol, strângând întăritura de pânză a hainei ei și simțindu-se inutilă ca o străină.

— Cred că în cea mai mare parte e doar o cacealma, a rostit Carol dintr-odată. Însă figura îi era acum cenușie, iar în voce nu avea nici urmă de energie. A deschis pumnul, privind cele două cutiuțe rotunde. Putem s-o facem și aici, la fel de bine ca în altă parte. A coborât din mașină, iar Therese a urmat-o. Carol a deschis una dintre cutiuțe și a scos panglica dinăuntru. Cât de mică e! Cred că arde. Hai s-o ardem.

Therese a aprins chibritul în mașină, adăpostindu-se de vânt. Banda a luat foc repede, iar când Therese a aruncat-o pe jos, vântul a stins imediat flăcările. Carol i-a spus să nu se mai chinuiască, puteau să arunce ambele benzi într-un râu.

— Cât e ceasul? a întrebat Carol.

— Douăsprezece fără douăzeci.

S-a urcat în mașină, iar Carol a pornit imediat, luând-o înapoi spre autostradă.

— Am să-i dau un telefon lui Abby din Omaha, iar apoi o să-mi sun avocatul.

Therese a privit harta. Omaha era următorul oraș mare, dacă o luau ușor spre sud. Carol părea obosită, iar Therese îi simțea mânia, încă neostoită, în tăcerea ce se lăsase. Mașina s-a hurducat zdravăn peste un șanț, iar Therese a auzit bufnetul și clinchetul dozei de bere care se rostogolea undeva pe sub bancheta din spate. Era berea pe care nu reușiseră s-o deschidă în prima zi. Îi era foame, de ore întregi se simțea slăbită de foame.

— Ce-ar fi să conduc eu?

— Bine, i-a răspuns Carol obosită, relaxându-se ca și cum s-ar fi predat.

A încetinit imediat, iar Therese a trecut pe deasupra ei, așezându-se la volan.

— Ne oprim undeva să mâncăm?

— Nu pot să mănânc.

— Atunci să bem ceva?

— Hai să facem asta în Omaha.

Therese a apăsat pe accelerație până la 100 de kilometri la oră și a continuat să conducă cu un pic sub 110. Se aflau pe Autostrada 30, iar spre Omaha urmau să intre pe Autostrada 275. Nu era un drum strălucit.

— Nu crezi ce a spus despre înregistrările care ar fi deja în New York, nu?

— Nu mai vorbi despre asta! Nu mai suport!

Therese a strâns tare de volan, iar apoi s-a relaxat în mod conștient. Simțea o suferință teribilă ce plutea deasupra lor, în fața lor; de-abia începea să se arate, aproape că mergeau spre ea. Își amintea figura detectivului și expresia abia descifrabilă, despre care ea își dădea seama acum că fusese răutate. Zâmbetul lui fusese plin de răutate, chiar și în clipa în care spusese că nu era de partea nimănui; simțea că bărbatul își dorea cu ardoare să le despartă, pentru că știa că erau împreună. Acum vedea ceva ce înainte doar simțise: că lumea întreagă era gata să se transforme în dușmanul lor, că ceea ce aveau ea și Carol nu mai era iubire sau ceva aducător de

fericire, ci un monstru care ședea între ele, ținându-le închise în câte un pumn, separându-le.

— Mă gândesc la cecul ăla, a spus Carol.

Vorbele ei o loveau ca încă o piatră.

— Crezi că au să caute prin casă? a întrebat-o Therese.

— Poate. E posibil.

— Nu cred că l-ar găsi. E ascuns sub milieu.

Dar mai era și scrisoarea. Din carte. Preț de o clipă, s-a simțit încurajată de un sentiment de mândrie, însă acesta a dispărut. Era o scrisoare frumoasă, ar fi preferat să o găsească pe aceea decât cecul, cu toate că, probabil, erau la fel de incriminatoare amândouă și ei ar fi reușit să le facă să pară la fel de oribile. Scrisoarea pe care nu i-o dăduse și cecul pe care nu-l încasase. Era mult mai probabil să găsească scrisoarea. Nu se putea convinge să-i spună lui Carol despre scrisoare – nu știa dacă din pură lașitate sau pentru că voia s-o scutească de încă o lovitură. A văzut în față un pod.

— Uite un râu. Ce-ai zice să le aruncăm aici?

— Merge, i-a răspuns Carol și i-a dat cele două cutii – pusese înapoi în cutie și banda pe care o arsese pe jumătate.

Therese a coborât din mașină și a aruncat cele două cutii peste balustrada de metal. Nu s-a uitat după ele. L-a privit pe tânărul îmbrăcat în salopetă care tocmai intra pe pod din partea cealaltă; fără să-și dea seama de ce, simțea că îl dușmănește.

Carol a telefonat dintr-un hotel din Omaha. Abby nu era acasă, așa că a lăsat vorbă că urma să sune la ora șase seara, când Abby urma să se întoarcă. Carol i-a explicat că nu avea niciun rost să-i telefoneze avocatului ei, întrucât era plecat la masa de prânz și nu se întorcea decât după două, ora lor. Carol voia să se spele un pic și să bea ceva.

Au băut câte un cocktail Old Fashioned în barul hotelului, într-o tăcere mormântală. Therese a cerut un al doilea pahar atunci când și-a mai comandat Carol unul, însă Carol i-a spus că era mai bine să ia ceva de mâncare. Chelnerul le-a spus că în bar nu se servea mâncare.

— Vrea să mănânce ceva, a rostit Carol hotărâtă.

— Sala de mese este pe partea cealaltă a holului, doamnă, și mai există și o cafenea…

— Carol, pot să mai aștept…

— Îmi poți aduce, te rog, meniul? Preferă să mănânce aici, a insistat Carol, aruncându-i o privire chelnerului.

Acesta a ezitat, iar apoi a răspuns: „Da, doamnă” și a plecat după meniu.

În timp ce Therese își mânca ouăle jumări și cârnatul, Carol a băut al treilea cocktail. În cele din urmă, a rostit pe un ton dezolat:

— Draga mea, pot să te rog să mă ierți?

Tonul a rănit-o pe Therese mai mult decât întrebarea.

— Te iubesc, Carol.

— Dar înțelegi ce înseamnă asta?

— Da. Însă clipa aceea de înfrângere din mașină fusese trecătoare, ca și momentul acela. Nu văd de ce ar trebui să fie așa pentru totdeauna. Nu văd cum ar putea ca asta să distrugă ce avem, i-a răspuns ea cu sinceritate.

Carol s-a lăsat pe spate în scaun și acum, în ciuda oboselii, arăta așa cum și-o imagina mereu Therese: ochii aceia care puteau fi blânzi și aspri în același timp, ca și cum ar fi supus-o unui test, cu buzele roșii, puternice și moi, cu toate că acum buza de sus îi tremura ușor.

— Tu crezi că se poate întâmpla asta? a întrebat-o Therese, dându-și seama, dintr-odată, că întrebarea aceea era aproape la fel de importantă ca cea pe care i-o pusese Carol, fără cuvinte, în camera din Waterloo. De fapt, era chiar aceeași întrebare.

— Nu, cred că ai dreptate. M-ai ajutat să-mi dau seama de asta.

Era ora trei, Carol trebuia să dea telefonul planificat. Therese a plătit nota și a rămas acolo în așteptare, întrebându-se când avea să se termine, dacă vorbele de alinare aveau să vină de la avocatul lui Carol sau de la Abby, sau dacă situația avea să ajungă mult mai gravă înainte de a se îmbunătăți. Carol a lipsit cam jumătate de oră.

— Avocatul meu nu știa nimic, i-a povestit ea. Nu i-am spus nici eu. Nu pot. Va trebui să-i povestesc într-o scrisoare.

— Așa am bănuit și eu.

— A, așa ai bănuit, a răspuns Carol, zâmbind pentru prima oară în ziua aceea. Ce-ai zice dacă ne-am lua o cameră aici? Nu mai am chef să stăm pe drumuri.

Carol și-a comandat prânzul în cameră. S-au întins amândouă să tragă un pui de somn, însă când s-a trezit Therese, la patru fără un sfert, Carol nu mai era acolo. A privit prin încăpere, observând mănușile ei negre pe masă și mocasinii aliniați ordonat lângă fotoliu. Therese a oftat obosită, somnul nu o reconfortase deloc. A deschis fereastra și s-a uitat jos. Camera lor era la etajul șase sau șapte, nu-și mai amintea la care anume. Prin fața hotelului a trecut un tramvai, oamenii de pe trotuar mergeau în toate direcțiile, iar ei i-a trecut prin minte să se arunce. A privit spre orizontul îngust și mohorât, presărat cu clădiri cenușii, apoi a închis ochii. Când s-a întors, Carol era din nou în încăpere, stătea în picioare lângă ușă și o privea.

— Unde ai fost? a întrebat-o Therese.

— Am pregătit nenorocita aia de scrisoare.

Carol a străbătut încăperea și a strâns-o în brațe. Therese a simțit unghiile ei lungi pe spate, prin haină.

Când Carol s-a dus să-i dea telefon lui Abby, Therese a ieșit din cameră, plimbându-se fără țel pe hol, spre lifturi. A coborât în holul de la intrare și s-a așezat să citească un articol despre gărgărițe în *Corngrower's Gazette,* întrebându-se dacă Abby știa totul despre gărgărițele de porumb. Era cu ochii pe ceas, iar după cinci de minute a urcat din nou.

Carol era întinsă pe pat, fumând o țigară. Therese a așteptat ca ea să spună prima ceva.

— Draga mea, trebuie să mă întorc în New York.

Era sigură că asta avea să se întâmple. A venit la picioarele patului.

— Ce a mai zis Abby?

— S-a întâlnit din nou cu tipul ăla, Bob Haversham, i-a răspuns Carol, ridicându-se într-un cot. Dar el cu siguranță nu știe în clipa asta la fel de multe cât am aflat eu. Nimeni nu pare să știe nimic, doar că se pregătesc ceva necazuri. Nu se prea poate întâmpla nimic, până nu mă întorc. Și trebuie să mă întorc.

— Bineînțeles.

Bob Haversham era prietenul lui Abby care lucra în firma lui Harge din Newark; nu era prieten apropiat nici cu Harge, nici cu Abby, era doar un fir subțire ce îi lega, singura persoană care mai putea afla ce plănuia Harge, dacă ar fi putut recunoaște un detectiv sau dacă ar fi tras cu urechea la o conversație telefonică la birou. Nu însemna aproape nimic, și-a spus Therese.

— Abby o să se ducă să ia cecul, a spus Carol, stând pe pat în capul oaselor și întinzându-se după mocasini.

— Are cheile?

— Tare aș fi vrut să le aibă. Dar nu, trebuie să le ia de la Florence. Însă o să fie în regulă, i-am zis să-i spună lui Florence că vreau să-mi fie trimise câteva lucruri.

— Poți să-i spui să ia și o scrisoare? Ți-am lăsat o scrisoare într-o carte din camera mea. Îmi pare rău că nu ți-am zis mai devreme, nu am știut că o s-o trimiți pe Abby acolo.

Carol a privit-o ușor încruntată.

— Altceva?

— Nu. Îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme.

Carol a oftat și s-a ridicat în picioare.

— Ah, să nu ne mai facem griji! Mă îndoiesc că au să catadicsească să caute prin casă, dar am să îi spun lui Abby despre scrisoare, în orice caz. Unde e?

— În *Antologia Oxford a poeziei engleze.* Cred că am lăsat-o pe birou.

A văzut cum Carol privea de jur-împrejurul camerei, oriunde, însă nu la ea.

— Până la urmă nu mai vreau să stăm aici în noaptea asta, a spus ea.

*

Peste o jumătate de oră se aflau deja în mașină, îndreptându-se spre est. Carol voia să ajungă în Des Moines în noaptea aceea. După mai mult de o oră de tăcere, a oprit brusc mașina pe marginea drumului, a lăsat capul în jos și a exclamat:

— Fir-ar să fie!

Therese vedea cearcănele cenușii de sub ochii lui Carol în lumina farurilor mașinilor care treceau pe lângă ele. Nu dormise deloc în noaptea anterioară.

— Hai să ne întoarcem în ultimul orășel pe lângă care am trecut, a rostit Therese. Mai sunt vreo 120 de kilometri până în Des Moines.

— Vrei să mergem în Arizona? a întrebat-o Carol ca și cum era suficient să întoarcă mașina și să pornească într-acolo.

— Of, Carol… De ce să mai vorbim despre asta?

A copleșit-o brusc un val de disperare. I-au tremurat mâinile în timp ce aprindea o țigară, pe care apoi i-a dat-o lui Carol.

— Pentru că eu vreau să vorbesc despre asta. Poți să-ți mai iei trei săptămâni libere?

— Sigur că da.

Sigur că da, sigur că da. Ce altceva mai conta, în afară de a fi cu Carol, oriunde, oricum? În martie era spectacolul de care se ocupa Harkevy. Maestrul ar fi putut să o recomande pentru alt spectacol, însă joburile astea erau incerte. Carol era o certitudine.

— N-ar trebui să stau în New York mai mult de o săptămână, în cel mai rău caz, pentru că totul este pregătit pentru divorț. Fred, avocatul meu, m-a anunțat astăzi. Așa că de ce n-am petrece câteva săptămâni în Arizona? Sau în New Mexico? Nu vreau să stau în New York tot restul iernii.

Carol conducea încet. Avea o altă privire acum, ochii ei prinseseră viață, ca și vocea ei.

— Sigur că mi-ar plăcea să merg. Oriunde.

— Bine. Haide să mergem în Des Moines. Nu vrei să conduci și tu o vreme?

Au făcut schimb de locuri. Trecuse un pic de miezul nopții când au ajuns în Des Moines și au găsit o cameră de hotel.

— Ce ar fi dacă nu te-ai mai întoarce deloc în New York? a întrebat-o Carol după ce s-au cazat. Ai putea să iei tu mașina și să mă aștepți undeva, în Tucson sau Santa Fe, iar eu m-aș putea întoarce cu avionul.

— Și să ne despărțim?

Therese s-a întors dinspre oglinda în care își peria părul.

Carol a zâmbit.

— Cum adică să ne despărțim?

Therese fusese luată prin surprindere, iar acum zărea pe figura lui Carol o expresie care o făcea să se simtă părăsită, ca și cum Carol o aruncase într-un colț al minții ei pentru a face loc unui lucru mai important.

— Adică să plec acum fără tine, asta am vrut să spun, a răspuns Therese, întorcându-se spre oglindă. Nu, poate fi o idee bună. E mai rapid pentru tine așa.

— M-am gândit c-ai prefera să rămâi undeva în vest. Asta dacă nu cumva ai ceva de făcut în New York în zilele acelea, a continuat ea pe un ton nonșalant.

— Nu am nimic de făcut.

Se gândea cu groază la zilele reci din Manhattan în care Carol ar fi fost prea ocupată să se întâlnească cu ea. Apoi s-a gândit la detectiv. În cazul în care Carol pleca cu avionul, nu avea să se mai teamă de faptul că se ține după ea. A încercat să-și imagineze cum ar fi fost: Carol ar fi ajuns acasă singură, să înfrunte o amenințare pe care încă nu o cunoștea, un pericol pentru care nu se putea pregăti. S-a imaginat pe ea însăși, în Santa Fe, așteptând un telefon sau o scrisoare. Însă nu era ușor să-și imagineze că se afla la 3.200 de kilometri depărtare de Carol.

— Dar numai o săptămână, Carol, da? a întrebat ea, trăgând pieptenul pe deasupra cărării și trăgând părul fin într-o parte.

Se îngrășase un pic, însă fața îi era mai slabă, a observat ea în clipa aceea, și îi plăcea. Arăta mai matură.

A văzut în oglindă că se apropia Carol, iar întrebarea ei a primit ca răspuns doar plăcerea de a simți brațele lui Carol în jurul ei, plăcere care nu o lăsa nici să gândească. S-a răsucit mai brusc decât ar fi vrut, desprinzându-se din îmbrățișarea lui Carol, și a rămas în picioare lângă masa de toaletă, privind-o pe Carol. În clipa aceea o uluia relativitatea lucrurilor despre care tocmai discutaseră, timpul și spațiul; acum le despărțea un metru, în curând aveau să le despartă 3.200 de kilometri. Și-a mai trecut o dată peria prin păr.

— Doar o săptămână?

— Așa am zis, i-a răspuns Carol zâmbind, dar Therese simțea în răspuns aceeași asprime pe care o avusese și întrebarea, ca și cum s-ar fi provocat una pe alta. Dacă te deranjează să păstrezi mașina, pot să pun pe cineva s-o aducă acasă.

— Nu mă deranjează să o țin eu.

— Și nu-ți face griji în legătură cu detectivul. Am să-i trimit o telegramă lui Harge, în care să-l anunț că mă întorc.

— N-o să-mi fac griji în legătură cu asta.

Cum putea să fie atât de nepăsătoare, se întreba Therese, gândindu-se la orice în afară de faptul că aveau să fie despărțite? A lăsat peria pe măsuța de toaletă.

— Therese, crezi că eu am să mă simt bine?

Therese s-a gândit la detectiv, la divorț, la dușmănia lui Harge, la toate greutățile pe care avea să le întâmpine Carol. Aceasta i-a prins obrajii între palme, apăsându-i tare, așa încât buzele i s-au deschis ca gura unui pește, iar Therese a trebuit să zâmbească. A rămas în picioare lângă măsuța de toaletă și a privit-o, a urmărit fiecare mișcare a mâinilor ei, a picioarelor ei în timp ce își scotea ciorapii și își punea mocasinii. Nu mai existau cuvinte, și-a spus Therese, după momentul acela. Ce altceva și-ar fi putut promite, cere sau explica în cuvinte? Nici nu aveau nevoie să se privească în ochi. Therese a privit-o cum ridica receptorul și s-a așezat cu fața în jos pe pat, în timp ce Carol făcea rezervarea prin telefon: un bilet, doar dus, la ora 11 dimineața.

— Pe unde crezi c-o s-o iei? a întrebat-o Carol.

— Nu știu. Poate mă întorc în Sioux Falls.

— În Dakota de Sud? a zâmbit Carol. Nu ai prefera Santa Fe? E mai cald acolo.

— Vreau să aștept și să vedem Santa Fe împreună.

— Nici în Colorado Springs nu vrei?

— Nu! a izbucnit Therese în râs și s-a ridicat să-și ducă periuța de dinți în baie. Poate chiar îmi găsesc un job pe undeva vreo săptămână.

— Ce fel de job?

— Orice fel. Doar ca să îmi mai ia gândul de la tine. Știi?

— Dar vreau să te gândești la mine. Să nu te angajezi într-un magazin.

— Nu.

Therese stătea în cadrul ușii de la baie, privind cum Carol își scoate combinezonul și-și pune halatul.

— Sper că nu-ți faci iarăși griji în legătură cu banii, nu?

Therese și-a băgat mâinile în buzunarele halatului și și-a încrucișat picioarele.

— Nu mă interesează dacă sunt falită. O să-mi fac griji când se termină banii.

— Am să-ți dau mâine vreo două de dolari pentru mașină. Carol a tras-o ușor de nas, trecând pe lângă ea. Și e interzis să folosești mașina ca să agăți străini.

Carol a intrat în baie și a pornit apa la duș. Therese a intrat după ea.

— Credeam că folosesc eu baia.

— Eu o folosesc, dar te las și pe tine să vii.

— Vai, mulțumesc, i-a răspuns Therese, scoțându-și și ea halatul.

— Ei bine? a întrebat-o Carol.

— Ei bine? a rostit Therese pășind sub duș.

— Cât tupeu!

A intrat și Carol la duș, sucindu-i ușor brațul la spate lui Therese, însă aceasta a chicotit.

Therese voia s-o îmbrățișeze, să o sărute, însă mâna liberă i se agita haotic și a lipit capul lui Carol de trupul ei, sub jetul de apă, iar în clipa următoare s-a auzit sunetul îngrijorător al unui picior ce aluneca pe gresie.

— Termină, o să cădem! a strigat Carol. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai pot doi oameni să facă un duș liniștiți?

20.

În Sioux Falls, Therese s-a oprit în fața hotelului în care stătuseră împreună, hotelul Warrior. Era 9.30 seara. Carol ajunsese acasă cu jumătate de oră înainte, după calculele lui Therese. Voia să-i dea telefon la miezul nopții.

S-a cazat, și-a trimis bagajele în cameră și apoi a ieșit la plimbare pe strada principală. Acolo a găsit un cinematograf și și-a dat seama că nu mersese niciodată la film cu Carol. A intrat, însă nu avea dispoziția necesară pentru a urmări acțiunea, cu toate că vocea uneia dintre actrițe semăna un pic cu a lui Carol, nu era ca toate vocile nazale din jurul ei. S-a gândit la Carol, aflată la distanță de 1.600 de kilometri în clipa aceea, s-a gândit că în noaptea aceea avea să doarmă singură, s-a ridicat și a început să se plimbe iarăși pe străzi. A trecut pe lângă drogheria de unde cumpărase Carol foiță de mătase și pastă de dinți într-o dimineață. A trecut și pe la colțul unde se oprise Carol ca să vadă numele străzilor – Fifth și Nebraska. A cumpărat un pachet de țigări de la aceeași drogherie, s-a întors la hotel și s-a oprit în hol, fumând, savurând prima țigară de la despărțirea de Carol, savurând voluptatea uitată de a fi singură. Era doar o stare fizică, de fapt nu se simțea deloc singură. A citit câteva ziare, apoi a scos din poșetă scrisorile de la Danny și Phil, care sosiseră în Colorado Springs și a aruncat o privire pe ele:

> *…l-am văzut pe Richard acum două seri în Palermo, singur cuc* [îi scria Phil]. *L-am întrebat despre tine și mi-a spus că nu corespondați. Am dedus că a avut loc o ruptură, dar nu am insistat. Se vedea că nu are chef de vorbă. Iar în ultima vreme nu suntem cine știe ce apropiați, după cum știi… Te-am vorbit de bine în fața unui înger pe nume Francis Puckett, care va scoate la înaintare 50.000 de dolari dacă în aprilie sosește o anumită piesă din Franța.* O *să te țin la curent, deocamdată nu are nici producător… Și Danny îți transmite salutări prietenești. Am impresia că în curând va pleca pe undeva, are expresia aia a lui de dor de ducă, așa că va trebui să-mi caut altă cazare pe timp de iarnă sau să-mi găsesc un coleg de*

apartament… Ai primit recenziile pe care ți le-am trimis despre Ploaie măruntă?

Numai bine.

Phil

În scurta epistolă a lui Danny scria așa:

Dragă Therese.

E posibil să plec pe coastă la sfârșitul lunii, vreau să accept un job în California. Trebuie să decid între ăsta (un post într-un laborator) și oferta unei companii comerciale care se ocupă cu substanțe chimice, în Maryland. Însă aș pleca un pic mai devreme, dacă aș avea vreo șansă să te văd un pic în Colorado sau oriunde altundeva. Probabil am să accept postul din California, are mai bune perspective de viitor. Îmi spui, deci, unde ai să te afli? Chiar nu contează cât de departe e. Există o mulțime de trasee spre California. Dacă nu ar deranja-o pe prietena ta, mi-ar plăcea să petrecem câteva zile împreună. În orice caz, eu am să fiu în New York până la 28 februarie.

Cu drag.

Danny

Încă nu-i răspunsese. Avea să-i trimită o adresă a doua zi, imediat ce găsea o cameră undeva în oraș. Însă în ceea ce privea următoarea ei destinație, trebuia să stea de vorbă cu Carol. Și când i-ar fi putut răspunde Carol? Se întreba ce găsise aceasta în New Jersey în seara aceea, iar curajul a părăsit-o imediat pe Therese. S-a întins după un ziar și s-a uitat la dată. Era 15 februarie. Trecuseră douăzeci și nouă de zile de când plecase din New York împreună cu Carol. Era cu putință să fi trecut atât de puțin timp?

Ajunsă în cameră, a făcut comanda pentru apelul telefonic spre Carol, apoi a făcut baie și s-a îmbrăcat în pijama. A sunat telefonul.

— Bunăăă! a exclamat Carol ca și cum așteptase mult timp pe fir. Cum se cheamă hotelul tău?

— Hotelul Warrior. Dar n-o să rămân aici.

— N-ai agățat străini pe drum, nu?

Therese a izbucnit în râs. Vocea liniștită a lui Carol îi străbătea trupul de parcă ar fi atins-o.

— Cum stau lucrurile? a întrebat-o ea.

— Păi în seara asta nu s-a întâmplat nimic. În casă e al naibii de frig, iar Florence nu poate să vină decât poimâine. Dar e Abby aici. Vrei s-o saluți?

— Nu e chiar lângă tine, nu?

— Nuuu, e sus, în camera verde, cu ușa închisă.

— Nu prea vreau să stau de vorbă cu ea acum.

Carol voia să știe tot ce făcuse, cum fuseseră drumurile, dacă își pusese pijamaua galbenă sau pe cea albastră.

— O să-mi fie foarte greu să adorm fără tine în seara asta.

— Da.

În clipa aceea, pe neașteptate, Therese a simțit că-i venea să plângă.

— Altceva în afară de „da" mai știi să zici?

— Te iubesc.

Carol a fluierat. Apoi s-a lăsat tăcerea.

— Draga mea, să știi că Abby a găsit cecul, însă nu și scrisoarea. Nu a primit telegrama mea în timp util, dar, oricum, nu am găsit nicio scrisoare.

— Ați găsit cartea?

— Am găsit-o, dar nu e nimic în ea.

Therese se întreba dacă era posibil ca scrisoarea să fie, totuși, în apartamentul ei. Însă avea în minte o imagine clară a scrisorii așezate în carte, într-un loc anume.

— Crezi c-a umblat cineva prin casă?

— Nu, îmi dau seama după mai multe lucruri. Nu-ți face griji în legătură cu asta, da?

O clipă mai târziu, Therese s-a băgat în pat și a stins lumina. Carol o rugase să-i telefoneze și în seara următoare. O vreme, i-a răsunat în urechi vocea ei. Apoi a început s-o copleșească melancolia. Ședea întinsă pe spate, cu brațele drepte pe lângă corp, simțind în mod pregnant spațiul gol ce o înconjura, ca și cum ar fi fost pregătită pentru mormânt, iar apoi a adormit.

•

În dimineața următoare, Therese a găsit o cameră care i-a plăcut, într-una dintre casele de pe o stradă care urca pe un deal, cu un salon care avea draperii albe și o nișă plină de flori. Patul avea baldachin și pe podea era un covoraș oval țesut. Femeia i-a spus că prețul era de șapte dolari pe săptămână, dar, cum Therese i-a zis că nu e sigură dacă va sta o săptămână, i-a fost recomandată închirierea cu plata pe zi.

— În felul ăsta, e același lucru, i-a explicat femeia. De unde ești?

— Din New York.

— Ai de gând să te muți aici?

— Nu. Doar aștept să mi se alăture cineva.

— Bărbat sau femeie?

Therese a zâmbit.

— O prietenă. Aveți spațiu în garajele din spate? Am mașină.

Femeia i-a spus că existau două garaje goale și că nu cerea bani pentru închirierea lor, câtă vreme clienții locuiau acolo. Nu era bătrână, dar stătea un pic cocoșată și avea o siluetă fragilă. O chema Elizabeth Cooper. Închiria de cincisprezece ani, i-a spus ea, iar doi sau trei dintre cei cu care începuse încă se mai aflau acolo.

În aceeași zi a făcut cunoștință cu Dutch Huber și cu soția lui, care administrau restaurantul de lângă biblioteca publică. El era un bărbat subțire, de vreo cincizeci de ani, cu ochi albaștri mici și plini de curiozitate. Soția lui, Edna, era grasă, se ocupa de gătit în restaurant și vorbea mult mai puțin decât el. Dutch lucrase în New York cu mulți ani înainte. I-a pus întrebări despre diverse părți ale orașului pe care se întâmpla ca ea să nu le știe deloc, în vreme ce ea pomenea locuri despre care Dutch nu auzise sau de care uitase. Cumva, lunga și poticnită conversație i-a făcut pe amândoi să râdă. Dutch a întrebat-o dacă voia să meargă cu el și cu soția lui la cursele de motociclete ce erau planificate pentru ziua de sâmbătă, la doar câțiva kilometri de oraș. Therese a acceptat.

A cumpărat carton și lipici, punându-se pe treabă la prima dintre machetele pe care voia să i le arate lui Harkevy la întoarcerea în New York. Aproape că terminase decorul, când a ieșit, la 11.30, mergând să o sune pe Carol de la hotelul Warrior. Carol nu era acasă, nu a răspuns nimeni. Therese a tot încercat până la ora unu, apoi s-a întors în camera din casa doamnei Cooper.

A dat de Carol în dimineața următoare, în jur de 10.30. I-a spus că vorbise despre toate problemele cu avocatul ei, însă nu era nimic de făcut până nu aflau care era următoarea mișcare a lui Harge. Carol nu a stat prea mult de vorbă cu ea, trebuia să ajungă la un prânz în oraș și, înainte să plece, trebuia să scrie o scrisoare. Pentru prima oară părea neliniștită în legătură cu ce avea Harge de gând să facă. Încercase să-i telefoneze de două ori, însă nu dăduse de el. Ceea ce o tulburase cel mai mult pe Therese era atitudinea ei repezită.

— Nu te-ai răzgândit, nu-i așa? a întrebat-o Therese.

— Sigur că nu, draga mea. Mâine-seară dau o petrecere. O să-ți simt lipsa.

La ieșire, Therese s-a împiedicat de pragul hotelului și a simțit pentru prima oară că o copleșesc singurătatea și pustiul. Ea ce avea să facă în seara următoare? Să citească la bibliotecă până la ora închiderii, la nouă? Să mai facă o machetă? A trecut în revistă numele oamenilor pe care îi spusese Carol că

avea să-i invite la petrecere: Max și Clara Tibbett, cuplul care deținea o seră pe una dintre autostrăzile de pe lângă casa lui Carol, și pe care Therese îi întâlnise o dată, Tessie, prietena lui Carol pe care ea nu o cunoscuse, și Stanley McVeigh, bărbatul cu care fusese Carol în seara în care merseseră în Chinatown. Nu spusese nimic despre Abby.

Și nici nu-i spusese să-i telefoneze a doua zi.

A continuat să meargă spre casă, rememorând ultimul moment în care o văzuse pe Carol, de parcă totul se întâmpla din nou aievea. Carol îi făcea cu mâna din ușa avionului de pe aeroportul din Des Moines. Era deja micuță și îndepărtată, pentru că Therese fusese nevoită să stea dincolo de gardul din sârmă al aeroportului. Scara portabilă fusese luată, însă Therese știa că mai erau câteva clipe până la închiderea ușii avionului și atunci a apărut din nou Carol, stând nemișcată în ușă preț de o clipă, găsind-o din nou cu privirea și trimițându-i un sărut. Însemnase absurd de mult gestul ei de a se întoarce pentru un moment.

•

Therese a mers cu mașina la cursa de motociclete de sâmbătă și i-a luat cu ea și pe Dutch și Edna, pentru că mașina lui Carol era mai mare decât a lor. După cursă au invitat-o la cină, însă a refuzat. Nu sosise nicio scrisoare de la Carol și se aștepta să primească măcar un bilet. Ziua de duminică a demoralizat-o, nu s-a înveselit nici măcar în excursia de-a lungul râului Big Sioux până la Dell Rapids, pe care a făcut-o după-amiază.

Luni dimineață a stat în bibliotecă și a citit piese de teatru. Apoi, în jurul orei două, când aglomerația de la prânz din restaurantul lui Dutch începea să se mai domolească, a mers și a băut un ceai acolo, stând de vorbă cu el și punând la tonomat melodiile pe care le asculta de obicei împreună cu Carol. l-a povestit lui Dutch că mașina îi aparținea prietenei pe care o aștepta. Treptat, întrebările lui Dutch au făcut-o să-i povestească faptul că prietena ei, Carol, locuia în New Jersey, că probabil avea să vină cu avionul și că voia să meargă în New Mexico.

— Carol vrea să mergeți acolo? a întrebat-o Dutch, întorcându-se spre ea în timp ce lustruia un pahar.

În clipa aceea Therese a fost cuprinsă de o ranchiună stranie, pentru că el rostise numele lui Carol; a hotărât pe loc să nu mai vorbească niciodată, cu nimeni din oraș, despre Carol.

Marți a sosit scrisoarea de la Carol – era un bilet scurt, însă spunea că Fred, avocatul, era mai optimist în legătură cu tot, că se părea că nu aveau niciun alt motiv de îngrijorare în afara divorțului și că probabil avea să poată pleca pe 24 februarie.

Therese a început să zâmbească în timp ce citea. Voia să iasă în oraș și să sărbătorească cu cineva, însă nu avea cu cine, așa că a ieșit la o plimbare și a băut singură un cocktail în barul de la Warrior, gândindu-se că peste cinci zile avea s-o vadă pe Carol. Nu-și mai dorea să vadă pe nimeni altcineva, poate cu excepția lui Danny. Sau poate a Stellei Overton. Stella era simpatică și, cu toate că nu-i putea povesti despre Carol – cui putea povesti? –, ar fi fost plăcut să o revadă. Avea de gând de mai multă vreme să-i trimită Stellei o vedere, însă nu apucase.

Târziu în noaptea aceea i-a scris lui Carol.

> *Veștile sunt minunate. Am sărbătorit cu un singur daiquiri la Warrior. Nu că aș fi eu conservatoare, dar știi că o băutură pare tare cât trei, atunci când o bei singură?*
>
> *Îmi place orașul ăsta, pentru că-mi aduce aminte de tine. Știu că ție nu ți-a plăcut în mod deosebit, nu mai mult decât alte orașe, însă nu asta e ideea. Pentru mine e important că ești aici atât de mult pe cât pot îndura să fii, având în vedere că nu ești lângă mine…*

Carol i-a scris:

> *Nu mi-a plăcut niciodată Florence. Îți spun asta ca un fel de introducere. Se pare că ea a găsit biletul pe care mi l-ai scris și i l-a vândut lui Harge, pe un preț bun. Tot din cauza ei a știut Harge încotro ne îndreptam (sau, în fine, încotro mă îndreptam eu), n-am nicio îndoială. Nu știu ce am lăsat prin casă sau ce-ar fi putut auzi din întâmplare; am avut impresia c-am fost destul de discretă, însă dacă Harge a făcut efortul de a o mitui, nu se știe ce va obține, în orice caz, e clar c-au început să ne urmărească din Chicago. Draga mea, nu am idee cât de departe a mers nebunia asta. Ca să-ți dai seama cum e atmosfera: nimeni nu-mi spune nimic, descopăr totul pe parcurs. Și dacă e cineva care știe tot ce se întâmplă, acela e Harge. Am vorbit cu el la telefon și a refuzat să-mi spună ceva, fapt care este, evident, calculat. Vrea să mă terorizeze și să cedez*

teren încă înainte de a începe lupta. Nu mă cunoaşte niciunul dintre ei, dacă au impresia că voi ceda. Miza luptei este Rindy, bineînţeles, şi da, draga mea, mă tem că va exista o luptă. Nu pot pleca pe 24. Asta mi-a spus-o Harge cât se poate de clar la telefon, când a deschis subiectul scrisorii. Cred că aceasta e cea mai puternică armă a lui (treaba cu dictafonul a mers doar în Colorado S., din câte îmi dau seama) şi de asta a ţinut musai să *mă anunţe. Dar îmi imaginez ce fel de scrisoare este, având în vedere că mi-ai scris-o înainte de a porni în excursie şi până şi aluziile şi interpretările lui Harge trebuie să aibă o limită. E ameninţător – în felul lui straniu, tăcut – pentru că speră c-am să dau înapoi cu totul în ceea ce o priveşte pe Rindy. Nu am s-o fac, aşa că va avea loc un soi de confruntare, sper că nu la tribunal. Fred e pregătit pentru orice, însă. Este un om minunat, e sigurul care-mi vorbeşte sincer, însă, din păcate, e şi cel care ştie cel mai puţin.*

Mă întrebi dacă mi-e dor de tine. Mă gândesc la vocea ta, la ochii tăi atunci când priveau fix în ochii mei. Îmi amintesc curajul tău, la care nu m-am aşteptat, şi astfel prind şi eu curaj. Ai să mă suni, iubito? Nu vreau să-ţi telefonez eu, dacă aparatul e pe hol. Sună-mă cu taxă inversă în jurul orei şapte seara, care la tine este ora şase.

Therese tocmai se pregătea să îi telefoneze în ziua aceea, când a primit o telegramă:

NU TELEFONA O VREME. EXPLIC MAI TÂRZIU. CU TOT DRAGUL, IUBITO. CAROL

Doamna Cooper a văzut-o citind telegrama pe coridor.

— E de la prietenă ta?

— Da.

— Sper că nu s-a întâmplat nimic rău.

Doamna Cooper avea un fel aparte de a privi cu atenţie oamenii, iar Therese a ridicat special capul, încercând să pară încrezătoare.

— Nu. O să vină, i-a răspuns Therese. A intervenit o întârziere, atâta tot.

21.

Albert Kennedy, căruia prietenii îi spuneau Bert, locuia într-o încăpere aflată în partea din spate a casei și era unul dintre cei dintâi chiriași ai doamnei Cooper. Avea patruzeci și cinci de ani, se născuse în San Francisco și semăna cu un newyorkez mai mult decât orice persoană întâlnită de Therese în oraș. Faptul acesta în sine a făcut-o să încerce să îl evite. O invita întruna la film, dar ea a mers o singură dată. Era neliniștită și prefera să hălăduiască singură, uitându-se în jur și reflectând, pentru că în perioada aceea era prea frig și bătea prea tare vântul ca să poată desena în aer liber. Iar scenele care îi plăcuseră la început păreau acum prea banale pentru a le desena, le privise prea mult, așteptase prea mult. Mergea la bibliotecă în aproape fiecare seară, se așeza la una dintre mesele lungi, frunzărea câteva cărți și apoi o lua spre casă pe un drum ocolit.

Se întorcea în cameră doar pentru a ieși din nou afară după o vreme, înfrigurată de vântul capricios sau lăsându-l pe acesta să o împingă pe străzi pe care altfel nu ar fi luat-o. Pe ferestrele luminate de-a lungul drumului vedea o fată așezată la pian, un bărbat care râdea, o femeie care cosea. Apoi își amintea că nu putea nici măcar să-i telefoneze lui Carol, recunoștea față de sine că nu știa ce făcea Carol în clipa aceea și se simțea mai pustie decât vântul. Carol nu-i spusese totul în scrisori, simțea că-i ascunsese ce era mai grav.

A studiat în bibliotecă cărți cu fotografii din Europa: fântâni de marmură din Sicilia, ruine din Grecia în razele soarelui, și se întreba dacă ea și Carol aveau să ajungă vreodată acolo. Încă nu apucaseră să facă atât de multe lucruri. Era prima călătorie peste Atlantic. Erau dimineți, dimineți pretutindeni, în care s-ar fi putut ridica de pe pernă și ar fi putut privi chipul lui Carol, știind că ziua aceea era a lor și că nimic nu le putea despărți.

Apoi a văzut lucrul acela minunat, ce i-a hipnotizat inima și ochii din prima clipă, strălucind parcă în vitrina întunecată a unui magazin de antichități de pe o stradă pe care nu mai călcase niciodată. Therese l-a privit lung, simțind că îi ostoia o veche sete fără nume, uitată de mult. Cea mai mare parte din suprafața de porțelan era pictată cu micuțe romburi luminoase de email colorat: albastru regal, roșu și verde închis, cu marginea împodobită cu monede aurii sclipitoare ca o broderie de mătase, chiar și sub stratul de praf ce-l acoperea. În partea

exterioară era un inel auriu, pe măsura unui deget. Era un mic sfeșnic. Cine îl făcuse, se întreba ea, și pentru cine?

S-a întors în dimineața următoare și l-a cumpărat pentru Carol.

Sosise și o scrisoare de la Richard, trimisă mai departe din Colorado Springs. Therese s-a așezat pe o bancă de piatră de pe strada bibliotecii și a deschis plicul. Era scrisă pe hârtie cu antet: „Compania de Gaz îmbuteliat Semco. Gătește – încălzește – Face Gheață". Numele lui Richard era trecut sus, ca director general al Filialei Port Jefferson.

Dragă Therese.

Datorită lui Danny am aflat unde ești. Poate vei considera că scrisoarea asta e inutilă și poate chiar este așa, pentru tine. Poate că încă trăiești în ceața aceea care te înconjura când am stat de vorbă în cantină. Dar simt că e necesar să clarific un lucru, faptul că nu mai am față de tine sentimentele pe care le aveam chiar și acum două săptămâni, că cea mai recentă scrisoare pe care ți-am trimis-o nu era decât un ultim efort disperat. Am știut că era lipsită de speranță încă din clipa în care am scris-o, am știut că n-ai să răspunzi și nici nu am vrut să o faci. Știu că am încetat să te iubesc încă de atunci, iar acum principalul sentiment pe care îl am față de tine este unul pe care îl simțisem, de fapt, încă de atunci – dezgust. Mă dezgustă felul în care te agăți de femeia aceasta, ignorându-i pe toți ceilalți de lângă tine, mă dezgustă relația voastră, care sunt sigur că până acum a devenit sordidă și bolnavă. Știu că nu va dura, așa cum am spus încă de la început. E regretabil doar faptul că mai târziu vei fi chiar și tu dezgustată de tine însăți, în funcție de cât de mult din viață îți vei irosi așa. Este o relație fără rădăcini și infantilă, ca și cum ai încerca să trăiești mâncând doar flori de lotus și dulciuri grețoase, în loc să te înfrupți din pâinea și din carnea vieții. M-am gândit de multe ori la întrebările pe care mi le-ai pus în ziua în *care ridicam zmeul. Mi-aș dori să fi acționat înainte de a fi prea târziu,*

pentru că atunci încă te iubeam suficient de mult încât să încerc să te salvez. Acum nu te mai iubesc.

Încă mă mai întreabă oamenii despre tine. Ce-ai vrea să le spun? Am de gând să le zic adevărul. Doar așa am să pot scăpa de povara pe care o port – și pe care nu mai vreau să o port. Am trimis la apartamentul tău câteva lucruri pe care le aveai la mine. Orice amintire sau contact cu tine mă întristează, mă face să nu vreau să te ating sau să ating orice are legătură cu tine. Dar ceea ce-ți scriu aici sunt lucruri de bun simț și e foarte posibil ca tu să nu înțelegi nimic. Poate asta vei înțelege însă: nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine.

Richard

Și-a imaginat buzele subțiri ale lui Richard încordate, sub forma unei linii drepte, așa cum trebuie să fi arătat când îi scrisese – preț de o clipă, a avut imaginea clară a figurii lui, iar apoi aceasta a dispărut brusc, părând la fel de estompată și de îndepărtată de Therese precum era și marea indignare din scrisoarea lui.

S-a ridicat în picioare, a pus scrisoarea înapoi în plic și a pornit mai departe. Spera că Richard reușise să se elibereze cu totul de ea. Dar și-l putea imagina povestindu-le altora despre ea cu acea atitudine stranie de preocupare pasionată pe care o văzuse în New York înainte de a pleca. Și-l imagina pe Richard povestindu-i lui Phil, când stăteau într-o seară în barul Palermo, și-l imagina povestind familiei Kelly. Nu îi păsa nici cât negru sub unghie de ce avea să spună despre ea.

Se întreba ce făcea Carol în clipa aceea, la ora 10–11 în New Jersey. Asculta acuzațiile pe care i le aducea vreun străin? Se gândea la ea sau poate că nu avea timp pentru asta?

Era o zi frumoasă, rece și aproape lipsită de vânt, iar soarele era pe cer. Putea să ia mașina și să meargă undeva. N-o mai folosise de trei zile. Parcă trecuse o viață de om de la ziua în care mersese cu 150 de kilometri la oră pe drumul drept spre Dell Rapids, exultând de încântare după o scrisoare primită de la Carol.

Domnul Bowen, un alt chiriaș, era pe terasă când ea s-a întors acasă. Stătea la soare, cu picioarele învelite într-o pătură și cu basca trasă pe ochi, ca și cum ar fi dormit, însă a strigat după ea:

— Ooo, salutare! Ce mai face fata mea?

S-a oprit și a stat un pic de vorbă cu el, l-a întrebat despre artrita care îl chinuia, străduindu-se să fie la fel de atentă cum fusese Carol cu doamna French. Au găsit ceva ce i-a făcut să râdă, iar ea încă zâmbea când a intrat în camera ei. Însă buna dispoziție i-a dispărut când a văzut mușcata.

O uda cu mare grijă și o pusese la capătul pervazului, ca să se bucure de cât mai mult soare cu putință. Însă până și vârfurile celor mai mici frunze începuseră să se îngălbenească. Carol i-o cumpărase în Des Moines, chiar înainte să se urce în avion. Iedera murise deja – florarul le avertizase că era foarte delicată, însă Carol insistase să o cumpere iar Therese credea că nici mușcata nu avea să supraviețuiască, însă mulțimea de plante multicolore a doamnei Cooper prospera de minune în bovindou.

„Mă plimb întruna prin oraș", i-a scris ea lui Carol, „însă aș vrea să pot să-mi continui drumul într-o direcție, spre est. Să ajung, în sfârșit, la tine. Când ai să vii, Carol? Sau să vin eu la tine? Chiar nu suport să stau așa mult timp departe de tine…"

A primit răspunsul în dimineața următoare. Din scrisoarea lui Carol a căzut un cec, aterizând pe dușumeaua holului din casa doamnei Cooper. Un cec de două sute cincizeci de dolari. Scrisoarea lui Carol – cu literele cu bucle mari, mai largi și mai ușoare, cu liniuțele de pe t-uri lungi cât un cuvânt – spunea că îi era imposibil să ajungă în următoarele două săptămâni, poate nici după aceea. Cecul era pentru ca Therese să ia un avion până la New York și să aranjeze ca mașina să fie adusă și ea.

„M-aș simți mai bine să știu că vii cu avionul. Vino acum, nu mai aștepta", scria Carol în ultimul paragraf.

Scrisoarea fusese compusă în grabă, probabil de-abia își smulsese un minut să o scrie, iar pe Therese a șocat-o răceala din cuvintele ei. A ieșit din cameră și a mers, ca o somnambulă, până la colț, punând oricum în cutia poștală scrisoarea pe care o pregătise cu o noapte înainte: un plic greu, cu trei timbre paravion. Putea să o vadă pe Carol în douăsprezece ore, dar gândul acesta nu o îmbărbăta deloc. Să plece în dimineața aceea? În după-amiaza aceea? Ce îi făcuseră lui Carol? Oare s-ar fi înfuriat teribil dacă i-ar fi telefonat? Oare un asemenea gest ar fi provocat o criză, ar fi făcut-o să piardă lupta pentru custodie?

S-a așezat într-o cafenea oarecare și a comandat o cafea și suc de portocale, iar apoi s-a uitat la cealaltă scrisoare pe care o avea în mână. În colțul din stânga, sus de-abia a descifrat scrisul mâzgălit. Era de la doamna R. Robichek.

Dragă Therese,

Îți mulțumesc foarte mult pentru cârnat delicios care sosit luna trecută. Ești o fată dulce drăguță și mă bucur să am ocazia să mulțumesc de multe ori. A fost drăguț din parte la să te gândești la mine în o călătorie așa de lungă. Mi-au plăcut vederile frumoase, mai ales cea mare de la Sioux Falls. Cum e Dakota de Sud? Are munți și cowboy? Eu nu avut niciodată ocazia să călătoresc, doar în Pennsylvania. Ești o fată norocoasă, așa tânără și drăguță și cumsecade. Eu tot cu lucrul. Magazinul e la fel. Totul e la fel, dar mai frig. Când te întorci, te rog să vii în vizită. Îți gătesc cină ca lumea, nu de la alimentară. Mulțumesc iar pentru cârnat. Am mâncat din el multe zile, chiar fost ceva deosebit și drăguț.

Cu urări de bine și drag.

Ruby Robichek

Therese a coborât de pe scaunul înalt pe care stătea, a lăsat niște bani pe tejghea și a ieșit în fugă din cafenea. A alergat într-un suflet până la hotelul Warrior, a făcut comanda și a așteptat cu receptorul la ureche până a auzit cum suna telefonul din casa lui Carol. N-a răspuns nimeni. A sunat de douăzeci de ori și nu a răspuns nimeni. S-a gândit să-i telefoneze avocatului lui Carol, Fred Haymes. A decis să nu o facă. Nici pe Abby nu voia s-o sune.

În ziua aceea a plouat, iar Therese a stat întinsă în pat, cu ochii în tavan, așteptând să se facă ora trei, când avea de gând să mai încerce o dată să-i telefoneze. Doamna Cooper i-a adus masa de prânz pe o tavă. Credea că e bolnavă. Therese, însă, nu putea să mănânce și nici nu știa ce să facă cu mâncarea.

La ora cinci încă încerca să dea de Carol. În cele din urmă, zbârnâitul soneriei s-a oprit și pe fir s-a iscat confuzie, două telefoniste se luau la întrebări una pe alta în legătură cu apelul, iar primele cuvinte ale lui Carol pe care le-a auzit Therese au fost „Da, fir-ar să fie”. Therese a zâmbit, simțind că brațele îi sunt eliberate din încordarea dureroasă de până atunci.

— Alo? a întrebat Carol repezită.

— Alo? Legătura era slabă. Se auzea foarte prost. Am primit scrisoarea… Cea cu cecul. Ce s-a întâmplat, Carol?… Ce?

Carol părea hăituită; a repetat printre foșnetele de pe fir:

— *Cred că linia asta e ascultată, Therese…* Ești bine? Vii acasă? Nu pot să vorbesc prea mult.

Therese s-a încruntat.

— Da, presupun că pot pleca azi. Apoi a izbucnit grăbită: Ce s-a întâmplat, Carol? Nu suport situația asta, să nu știu nimic!

— *Therese!* Carol a pronunțat apăsat numele ei, acoperind toate cuvintele lui Therese, ca și cum le-ar fi anulat. Nu vrei să vii acasă, să putem sta de vorbă?

I s-a părut că o aude pe Carol cum oftează impacientată.

— Dar trebuie să știu acum. Poți să te întâlnești cu mine când ajung?

— Ai răbdare, Therese.

Așa își vorbeau? Asemenea cuvinte foloseau?

— Dar poți să te întâlnești cu mine?

— Nu știu.

A simțit că un fior îi străbate brațul, trecându-i prin degete până la receptor. Carol o ura. Pentru că era vina ei, gafa ei idioată cu scrisoarea pe care o găsise Florence. Se întâmplase ceva și poate Carol nu putea sau nu voia să o mai vadă niciodată.

— A început deja chestia cu tribunalul?

— S-a și terminat. Ți-am scris despre asta. Nu pot să mai vorbesc. La revedere, Therese, a rostit Carol și apoi a așteptat ca și ea să-și ia rămas-bun. Chiar trebuie să-mi iau la revedere acum.

Therese a pus receptorul în furcă.

Stătea în holul hotelului, uitându-se la siluetele estompate din jurul recepției. A scos din buzunar scrisoarea lui Carol și a citit-o din nou, însă îi răsuna în minte vocea ei, rostind nerăbdătoare: „Nu vrei să vii acasă, să putem sta de vorbă?” A scos cecul, l-a privit din nou, de sus în jos, și l-a rupt încet. A aruncat bucățile într-o scuipătoare din alamă.

Însă lacrimile nu au venit decât atunci când s-a întors acasă și și-a văzut din nou camera, patul dublu cu o gropiță în mijloc, teancul de scrisori de la Carol pe birou. Nu mai putea sta acolo nici măcar o noapte.

În seara aceea avea să meargă la un hotel, iar dacă scrisoarea pomenită de Carol nu ajungea a doua zi, avea să plece oricum.

Și-a târât geamantanul de pe șifonier și l-a deschis pe pat. Colțul unei batiste albe împăturite se ițea dintr-un buzunar. Therese a scos batista și a dus-o la nas, amintindu-și dimineața din Des Moines în care Carol o pusese acolo, cu un strop de parfum, și comentariul batjocoritor pe care îl făcuse despre gestul de a-i lăsa batista, la care ea răsese. Therese stătea cu o mână pe spătarul scaunului, iar pe cealaltă o avea strânsă într-un pumn ce cobora și se ridica fără țel. Sentimentele îi erau la fel de neclare precum imaginea scrisorilor de pe birou, la care se încrunta. Apoi a întins brusc mâna spre scrisoarea proptită pe cărțile din partea din spate a biroului. Nu o mai văzuse până

atunci, cu toate că era pusă la vedere. Therese a rupt plicul. Aceasta era scrisoarea despre care vorbise Carol. Era o epistolă lungă, iar cerneala era bleu-deschis pe unele pagini, în vreme ce pe altele era albastru-închis; multe cuvinte erau tăiate. A citit prima pagină, apoi a revenit și a citit-o din nou.

Luni

Draga mea.

Nici măcar nu am mai ajuns la tribunal. În dimineața aceasta am asistat la o reprezentație privată a dovezilor pe care avea de gând Harge să le aducă împotriva mea. Da, au câteva conversații înregistrate, mai precis cele din Waterloo, și ar fi inutil să încerc să lupt împotriva lor la tribunal. Ar trebui să-mi fie rușine – nu pentru mine, în mod straniu, ci pentru copilul meu, ca să nu mai spun că nu vreau să fii tu nevoită să apari la proces. Totul a fost limpede în dimineața asta, pur și simplu am capitulat. Ceea ce contează cu adevărat acum este ce voi face de aici înainte, așa mi-au zis avocații. De asta depinde posibilitatea de a-mi mai vedea vreodată copilul, fiindcă Harge deține custodia fără drept de apel. Mi-au cerut să nu mă mai văd cu tine (și cu altele ca tine, au zis el). Nu s-au exprimat foarte clar. Erau douăsprezece figuri care au deschis gurile și au grăit ca niște judecători ai apocalipsei: mi-au amintit de îndatoririle mele, de poziția mea și de viitorul meu. (Ce viitor mi-au pregătit? Au să verifice dacă am să mă țin de el peste șase luni?) Așa că am spus că nu am să mă mai văd cu tine. Mă întreb dacă ai să înțelegi, Therese, tu fiind atât de tânără și neavând niciodată o mamă care să te iubească cu disperare. În schimbul acestei promisiuni, îmi oferă această recompensă minunată, privilegiul de a-mi permite să-mi văd copilul câteva săptămâni pe an.

Au trecut câteva ore…

A venit Abby. Vorbim despre tine, îți transmite dragostea ei, așa cum o fac și eu. Abby îmi amintește lucrurile pe care le știam deja: că ești foarte tânără și că mă

adori. Nu crede că e bine să-ți trimit scrisoarea asta și vrea să-ți dau vestea atunci când ajungi. Tocmai ne-am certat un pic pe tema asta. Îi tot spun că nu te cunoaște la fel de bine ca mine, așa cum nici pe mine nu mă cunoaște la fel de bine cum mă cunoști tu, din anumite puncte de vedere, din punctul de vedere al sentimentelor. Nu sunt teribil de fericită astăzi, iubita mea. Îmi beau whisky-ul, despre care tu mi-ai spune că mă întristează, știu. Însă nu eram pregătită deloc pentru zilele astea, după săptămânile petrecute cu tine. Au fost niște săptămâni atât de fericite – tu ai fost mai conștientă de asta decât am fost eu. Noi nu am cunoscut decât un început. Mi-am propus să-ți spun în scrisoarea asta că nu știi restul, și poate nu-l vei ști niciodată și nici nu trebuie să-l știi, poate nu îți este scris să cunoști restul poveștii. Noi două nu ne-am certat niciodată, nu ne-am despărțit doar ca să ne întoarcem una la alta, conștiente că a fi împreună este tot ce ne dorim în viața asta. Nici nu știu dacă ai ținut la mine într-atât de mult. Dar toate fac parte din ce am trăit, iar noi am trăit doar un început. Și am avut atât de puțin timp împreună! Ăsta-i motivul pentru care va avea rădăcini mai scurte în tine. Spui că mă iubești oricum aș fi, orice aș face, chiar și când înjur. Eu îți spun că te voi iubi întotdeauna, că voi iubi persoana care ești și persoana care vei deveni. Aș spune-o și în fața unui tribunal, dacă ar însemna ceva pentru oamenii ăia sau dacă ar putea schimba ceva, pentru că nu astea sunt cuvintele de care mă tem. Vreau să spun, draga mea, că am să-ți trimit scrisoarea aceasta și cred că vei înțelege de ce o fac, de ce le-am spus ieri avocaților că nu am să te mai văd și de ce a trebuit să le spun asta. Te-aș subestima dacă aș crede că nu vei înțelege și că ai prefera o amânare.

S-a oprit din citit și s-a ridicat în picioare, mergând încet spre măsuța de scris. Da, înțelegea de ce îi trimisese scrisoarea.

Pentru că-și iubea mai mult copilul decât o iubea pe ea. Și din cauza asta, avocații putuseră să o doboare, s-o forțeze să facă exact ce voiau ei să facă. Therese nu și-o putea imagina pe Carol forțată să facă ceva. Și cu toate acestea, era scris acolo, negru pe alb, de mâna lui Carol. Era o capitulare, Therese știa asta, lui Carol nu-i putea fi impusă nicio situație în care ea să fi fost miza. Preț de o clipă, a avut revelația zguduitoare că niciodată nu-i dedicase Carol mai mult decât o bucățică din ființa ei. Dintr-odată, universul în care trăise în ultima lună, asemenea unei minciuni strigătoare la cer, s-a prăbușit, aproape distrus. În clipa următoare, Therese nu putea crede una ca asta. Dar adevărul era că își alesese copilul, nu pe ea.

A privit plicul de la Richard, aflat pe masă, și a simțit toate cuvintele pe care ar fi vrut să i le spună, pe care nu i le spusese niciodată, învolburându-se în ea asemenea unei vijelii. Cu ce drept vorbea despre persoana pe care o iubea ea și despre cum o iubea? Ce știa el despre ea? Ce știuse vreodată?

> *…exagerat și în același timp minimizat* [a mai citit ea pe o pagină din scrisoarea lui Carol], *Dar între voluptatea unui sărut și ceea ce fac în pat un bărbat și o femeie, mie mi se pare că e doar o diferență de nuanță. Un sărut, de exemplu, nu trebuie minimizat și valoarea lui nu trebuie judecată de niciun străin. Mă întreb dacă bărbații ăștia își apreciază plăcerea punând în balanță doar dacă acțiunile lor duc la conceperea unui copil sau nu, mă întreb dacă găsesc mai voluptuoase întâlnirile în urma cărora se naște un copil. În definitiv, e o chestiune de plăcere și nu are niciun rost să compari plăcerea de a mânca o înghețată cu cea de a urmări un meci de fotbal, sau să compari un concert de Beethoven cu a o admira pe Mona Lisa. Am să las asta pe seama filosofilor. Însă din atitudinea lor se înțelegea că trebuie să fiu cumva nebună sau oarbă (aveau și un anume regret, mi s-a părut, față de faptul că o femeie destul de atrăgătoare nu e interesată de bărbați). Cineva a adus în discuție „estetica”, ca argument împotriva mea, bineînțeles. I-am întrebat dacă sunt siguri că vor să dezbată asta – întrebarea mea a stârnit singurele râsete din tot spectacolul. Dar cel mai*

important lucru pe care nu l-am menționat și la care nu s-a gândit nimeni era altul: că raportul dintre doi bărbați sau două femei poate fi absolut și perfect, așa cum nu poate fi niciodată între un bărbat și o femeie. Poate că unii oameni își doresc, pur și simplu, asta, așa cum alții își doresc relația mai curând schimbătoare și nesigură dintre bărbați și femei. S-a spus ieri, sau cel puțin s-a făcut aluzie la asta, că drumul pe care am apucat-o are să mă conducă spre o prăpastie a depravării și a viciului. Da, am decăzut mult de când mi te-au luat. E adevărat, dacă aș continua așa, spionată și atacată, fără să am pe cineva suficient de mult timp – aceasta este adevărata decădere. Ca și viața trăită împotriva propriei firi, asta este chiar definiția decăderii.

Draga mea, îți aștern toate astea pe hârtie [următoarele rânduri erau tăiate]. *Cu siguranță îți vei gestiona viitorul mai bine decât mine. Ia-mă ca pe un exemplu negativ. Dacă acum ești rănită mai profund decât crezi că poți suporta și dacă asta te va face – astăzi sau într-o bună zi – să mă urăști, nu are să-mi pară rău. Asta i-am spus și lui Abby. Poate că eu am fost acea persoană pe care ți-a fost scris s-o întâlnești, după cum spui tu, singura. Iar acum poți lăsa totul în urmă. Însă dacă nu o faci, din cauza eșecului și a deznădejdii de acum, știu că aveai dreptate în ceea ce mi-ai spus în după-amiaza aceea: nu e obligatoriu să fie așa. Vreau să stau de vorbă cu tine când te întorci, dacă vrei și tu, dacă simți că poți.*

Plantelor tale le merge tare bine pe veranda din spate.

Le ud în fiecare zi…

Therese nu putea să mai citească. Auzea dincolo de ușă pași care coborau încet treptele, mergând cu mai mare încredere pe culoar. Când nu s-au mai auzit, a deschis ușa și a rămas o clipă în prag, luptându-se cu pornirea de a ieși pe ușa casei și de a lăsa totul în urmă. Apoi a traversat culoarul spre ușa doamnei Cooper, aflată în spate.

Proprietara i-a deschis ușa, iar Therese a rostit micul discurs pe care îl pregătise, despre faptul că voia să plece în seara aceea. Privea figura doamnei Cooper, care nu o asculta, reacționând doar față de expresia figurii ei; părea dintr-odată propria reflecție, de care nu se putea desprinde.

— Îmi pare rău, domnișoară Belivet. Îmi pare rău dacă ți s-au stricat planurile, a rostit ea, pe chipul ei citindu-se doar uimire și curiozitate.

Apoi Therese s-a întors în camera ei și a început să-și facă bagajul, punând pe fundul valizei machetele împăturite, iar apoi cărțile. O clipă mai târziu, a auzit-o pe proprietară apropiindu-se încet de ușa ei, ca și cum ar fi cărat ceva, iar Therese simțea că avea să înnebunească dacă îi mai aducea o tavă cu mâncare. Doamna Cooper a bătut la ușă.

— Unde să-ți trimit corespondența, scumpo, dacă mai primești ceva?

— Încă nu știu. Am să vă scriu să vă dau de știre.

Se ridicase brusc și amețise. Se simțea rău.

— Doar nu pornești spre New York acum, în toiul nopții?

Pentru doamna Cooper tot ce depășea ora șase seara era noapte.

— Nu, i-a răspuns Therese. Am să merg undeva aproape.

De-abia aștepta să rămână singură. A privit mâna doamnei Cooper, proptită sub betelia șorțului în carouri gri, a privit papucii de casă, uzați până la epuizare pe dușumelele acelea, care umblaseră pe holurile de acolo cu mulți ani înainte de sosirea ei și aveau s-o mai facă mulți ani de atunci încolo.

— Ei bine, ai grijă să te aud când pleci.

— Da.

A mers cu mașina până la un hotel, altul decât cel de unde îi telefona de obicei lui Carol. Apoi a ieșit la o plimbare pe jos, agitată, evitând străzile pe care se plimbase cu Carol. I-a venit ideea că putea să meargă în alt oraș și s-a oprit o clipă, pe jumătate hotărâtă să meargă la mașină. Apoi și-a continuat drumul, dându-și seama că nu-i păsa, de fapt, unde era. A mers până i s-a făcut frig, iar biblioteca era locul cel mai apropiat în care putea intra ca să se încălzească. A trecut pe lângă restaurant și a privit înăuntru. Dutch a văzut-o și, cu obișnuita aplecare a capului, de parcă trebuia să se uite pe sub ceva ca să o vadă prin geam, i-a zâmbit și i-a făcut semn cu mâna. Pe negândite, i-a făcut și ea cu mâna, în semn de rămas-bun, iar gândul i-a fugit dintr-odată la camera ei din New York, unde rochia încă zăcea pe canapea, iar colțul covorului era îndoit. Dacă ar fi putut întinde mâna în clipa aceea, ca să îndrepte covorul, și-a spus ea. Privea de-a lungul străzii înguste, drepte,

cu felinare rotunde. Pe trotuar mergea o singură siluetă, care se îndrepta spre ea. Therese a urcat treptele bibliotecii.

Domnișoara Graham, bibliotecara, a întâmpinat-o ca de obicei, dar Therese nu a intrat în sala principală de lectură. În seara aceea se aflau înăuntru două sau trei persoane, printre care și bărbatul chel, cu ochelari cu rame negre, care stătea adesea la pupitrul din mijloc; oare cât de des se aflase ea în încăperea aceea, având în buzunar o scrisoare de la Carol? Cu Carol lângă ea. A urcat treptele, a trecut pe lângă încăperea dedicată istoriei și artei, de la etajul întâi, și a urcat până la etajul al doilea, unde nu mai ajunsese niciodată. Acolo era o singură încăpere, prăfuită, cu pereții îmbrăcați în corpuri de bibliotecă cu geamuri, câteva picturi în ulei și busturi din marmură, așezate pe piedestaluri.

Therese s-a așezat la una dintre mese, iar trupul ei îndurerat a reușit, în sfârșit, să se relaxeze. Și-a așezat brațele pe masă și și-a culcat capul pe ele, simțindu-se dintr-odată slăbită și somnoroasă, însă în clipa următoare a dat scaunul în spate și s-a ridicat. Simțea fiori de groază la rădăcina firelor de păr. Era ca și cum până atunci reușise, cumva, să se mintă singură că nu plecase Carol, că atunci când se întorcea în New York o putea vedea și că totul avea să fie, trebuia să fie ca până atunci. A privit neliniștită în jur ca și cum ar fi sperat ca cineva să o contrazică, s-o corecteze. Avea senzația că propriul corp s-ar fi putut sfărâma în mii de bucăți sau s-ar fi putut arunca singur prin ferestrele înalte din partea cealaltă a încăperii. Privea fix la un bust al lui Homer, ale cărui sprâncene ridicate întrebător erau ușor subliniate de praf. S-a întors spre ușă și a remarcat pentru prima oară tabloul de deasupra pragului de sus.

Doar semăna cu tabloul de la cămin, pe care îl văzuse atâția ani în copilărie, și-a spus ea. Nu era la fel, nu era chiar la fel, însă faptul că recunoscuse acea imagine o zguduise profund, uluirea era tot mai mare pe măsură ce privea și își dădea seama că tabloul acela era exact la fel, însă la o scară mult mai mare, și că ea îl văzuse de multe ori pe holul ce ducea spre sala de muzică, înainte de a-l fi mutat, când ea era încă mică. O femeie zâmbitoare, îmbrăcată într-o rochie elegantă de la curtea vreunui rege, cu mâna așezată delicat la gât, cu capul întors arogant, doar pe jumătate, ca și cum pictorul ar fi surprins-o în mișcare, astfel că până și perlele ce-i atârnau la urechi păreau să se miște. Știa obrajii aceia mici, cu contururi bine definite, buzele pline, rozalii, ale căror colțuri zâmbeau, ochii mijiți batjocoritor, fruntea puternică, nu prea înaltă, care până și în tablou părea să scoată în evidență privirea plină de viață, atotștiutoare. Ochii erau blânzi și amuzați în același timp. Era Carol. În momentul acela nesfârșit în care nu și-a putut

desprinde privirea de pe tablou, buzele zâmbeau, iar ochii o priveau batjocoritori; cel din urmă văl se ridicase și sub el se aflau doar dispreț și îngâmfare, deosebita satisfacție a unei trădări bine duse la capăt.

Răsuflând cutremurată, Therese a fugit de tablou, luând-o în jos pe scări. În holul de la parter, domnișoara Graham i-a spus ceva, i-a adresat o întrebare îngrijorată, iar Therese și-a auzit doar propriul răspuns, o bălmăjeală de idioată, pentru că încă gâfâia, se străduia să-și recapete răsuflarea. A trecut pe lângă domnișoara Graham și a ieșit în grabă din clădire.

22.

Ajunsă în mijlocul străzii, a deschis ușa unei cafenele, însă dinăuntru răsuna unul dintre cântecele pe care le auzise des în timpul călătoriei cu Carol. Așa că a lăsat ușa să se închidă și și-a continuat drumul. Muzica încă trăia, însă lumea murise. Iar cântecul avea să moară și el într-o bună zi, și-a spus ea, dar cum ar fi putut lumea să revină la viață? Cum i-ar fi revenit scânteia?

A pornit spre hotel. Ajunsă în cameră, a udat un prosop cu apă rece, apoi și l-a pus pe față. Era frig în încăpere, așa că și-a scos rochia și pantofii și s-a băgat în pat.

De afară se auzea o voce ascuțită, care striga: „Avem *Chicago Sun-Times*!" Apoi s-a lăsat tăcerea, iar ea a încercat să adoarmă, în timp *ce* oboseala începea deja să o legene cu o mișcare amețitoare. Se învârtea încăperea cu ea de parcă era beată. Acum se auzeau de pe hol voci care vorbeau despre un bagaj pierdut, iar Therese a fost cuprinsă de un sentiment de inutilitate. Stătea întinsă pe pat, cu ochii umflați acoperiți de prosopul ce mirosea a medicamente. Vocile s-au luat la harță, iar ea a simțit că o părăsesc curajul și voința; cuprinsă de panică, a încercat să se gândească la lumea exterioară, la Danny și la doamna Robichek, la Frances Cotter, de la Pelican Press, la doamna Osborne și la apartamentul ei din New York. Însă mintea ei refuza să schimbe subiectul sau să renunțe; semăna cu inima ei: refuza să renunțe la Carol. Chipurile se întretăiau și se contopeau, ca vocile de afară, apărea și figura surorii Alicia, figura mamei sale. A văzut ultima cameră în care stătuse înainte de a pleca de la școală. Și-a amintit dimineața în care ieșise pe furiș din dormitor, dis-de-dimineață, și alergase pe pășunile verzi, ca un animal tânăr înnebunit de aroma primăverii; o văzuse atunci și pe sora Alicia, care alerga și ea nebunește pe câmp, cu pantofii albi ce înaintau ca niște rațe prin iarba înaltă. Durase câteva minute să-și dea seama că sora Alicia urmărea un pui evadat. Și-a amintit momentul trăit în casa vreunui prieten al mamei ei, în care se întinsese spre o bucată de tort și așezase greșit farfuria, iar mama ei îi arsese două palme. A văzut tabloul de pe coridorul școlii care acum respira și se mișca exact cum o făcea Carol, batjocoritor și crud: terminase cu ea, ca și cum dusese la îndeplinire un plan al sorții. Trupul lui Therese s-a încordat de spaimă, iar pe hol conversația continua, picurându-i în ureche sunetele ascuțite, înspăimântătoare, asemenea gheții ce se crapă pe un lac adânc.

— Cum adică te-ai ocupat?

— N-am…

— Dacă te-ai fi ocupat, valiza ar fi fost acum jos, la recepție…

— Ah, v-am spus…

— Dar vrei să-mi pierd eu valiza, ca să nu-ți pierzi tu slujba!

Mintea ei atribuia câte o semnificație fiecărei propoziții, ca un translator încet, care nu ținea pasul, iar în cele din urmă s-a pierdut de tot.

S-a ridicat în capul oaselor, cu mintea încă hăituită de un coșmar. În încăpere era aproape întuneric, cotloanele erau pline de umbre adânci și dense. S-a întins spre comutatorul lămpii și a închis pe jumătate ochii, izbiți de lumină. A băgat o monedă în radioul de pe perete și a dat volumul cât mai tare încă de la primul sunet. S-a auzit o voce bărbătească, apoi a început muzica, o melodie vioaie cu rezonanțe orientale, care se numărase printre piesele studiate în școală. „Într-o piață persană", și-a amintit ea, iar acum melodia ritmată, care o dusese întotdeauna cu gândul la mersul unei cămile, a purtat-o înapoi în încăperea micuță din cămin, cu ilustrații din operele lui Verdi expuse pe pereți, deasupra lambriurilor înalte. Auzise uneori piesa și în New York, însă nu o ascultase niciodată în perioada în care se aflase lângă Carol, iar acum melodia era asemenea unui arc ce se întindea peste timp, fără să atingă nimic. A luat cuțitul de scrisori al lui Carol de pe birou, micul cuțit din lemn care ajunsese, cumva, în geamantanul ei atunci când își făcuseră bagajele. I-a strâns în mână mânerul, trecându-și degetul mare peste lama lui, iar atingerea aceasta părea să nege existența lui Carol, în loc să o afirme, nu îi evoca prezența la fel de mult ca melodia pe care nu o ascultaseră niciodată împreună. S-a gândit la Carol cu strângerea de inimă a unui resentiment. Era ca un punct îndepărtat, de tăcere și nemișcare.

Therese s-a dus la chiuvetă să-și dea cu apă rece pe față. Trebuia să-și găsească un loc de muncă, chiar a doua zi, dacă se putea. De asta se oprise acolo, ca să muncească vreo două săptămâni, nu ca să bocească prin camere de hotel. Avea să-i trimită doamnei Cooper adresa de la hotelul acela doar ca gest de curtoazie. Încă un lucru pe care trebuia să-l facă, cu toate că nu voia.

Oare avea rost să-i mai scrie lui Harkevy, după biletul lui politicos, dar neclar, din Sioux Falls? „… M-aș bucura să ne întâlnim când te întorci în New York, dar îmi este imposibil să fac vreo promisiune pentru primăvara aceasta. Ar fi o idee bună să te vezi cu domnul Ned Bernstein, coproducătorul, când te întorci. El îți poate spune mai multe decât mine despre

ce se întâmplă în studiourile pentru decoruri…” Nu, nu avea să-i mai scrie despre asta.

Coborând la parter, a cumpărat o vedere cu lacul Michigan și a scris un mesaj voit vesel pentru doamna Robichek. Simțea cât de fals era chiar și în timp ce îl scria, însă în clipa în care s-a îndepărtat de cutia poștală în care aruncase vederea, a devenit brusc conștientă de energia din trupul ei, de freamătul picioarelor, de tinerețea sângelui ce-i încălzea obrajii în vreme ce începea să meargă tot mai repede. Și-a dat seama că era liberă și norocoasă, în comparație cu doamna Robichek, că ceea ce scrisese nu era fals, fiindcă putea transforma totul în realitate. Nu era oloagă sau pe jumătate oarbă, nu o durea nimic. Oprindu-se în fața unei vitrine, s-a mai dat repede cu un pic de ruj. O rafală de vânt aproape că a făcut-o să-și piardă echilibrul. Simțea, însă, în răceala acelei adieri esența primăverii, ca o inimă caldă și tânără ce bătea. A doua zi dimineață avea să-și caute de lucru. Putea trăi cu banii pe care îi mai avea, iar ceea ce-ar fi câștigat ar fi pus deoparte, pentru drumul de întoarcere la New York. Ar fi putut trimite o telegramă la bancă, solicitând restul de bani, însă nu voia să o facă. Voia să muncească două săptămâni, printre oameni pe care nu-i cunoștea, să muncească așa cum o făceau un milion de alți oameni. Voia să trăiască viața altcuiva.

A răspuns unui anunț pentru secretară-arhivistă, în care se menționa că nu necesita multă dactilografiere și că se putea prezenta direct acolo. Au acceptat-o, așa că și-a petrecut toată dimineața învățând locul dosarelor din arhivă. Apoi, la ora prânzului, a venit unul dintre șefi și a spus că voia o fată care să știe stenografie. Therese nu știa. La școală învățase dactilografie, însă nu și să stenografieze, așa că a plecat.

În după-amiaza aceea a mai studiat rubrica cu oferte de muncă. Apoi și-a amintit afișul de pe gardul unui depozit de cherestea din apropiere de hotel: „Căutăm fată pentru muncă de secretariat general și gestiune. 40 de dolari pe săptămână”. Dacă nu cereau stenografiere, poate că avea o șansă. Era în jurul orei trei când a intrat pe strada biciuită de vânt pe care se afla depozitul de cherestea. A ridicat capul, lăsând ca bătaia vântului să-i dea pe spate părul. Și-a amintit cum îi spusese Carol că îi place să o privească mergând. Că atunci când o vedea de la depărtare, simțea că merge în palma ei, că e micuță, cât de zece centimetri. Auzea vocea catifelată a lui Carol în bătaia vântului și s-a încordat, plină de amărăciune și de teamă. A început să meargă mai repede, a alergat câțiva pași, ca și cum ar fi putut să fugă de mocirla aceea de dragoste, ură și ranchiună în care i se înecau gândurile.

Pe o latură a depozitului de cherestea se afla o gheretă din lemn, pe post de birou al administrației. A intrat și a stat de vorbă cu domnul Zambrowski, un bărbat chel care purta un ceas de aur cu lanț, ce abia reușea să i se întindă peste burta rotundă. Înainte ca Therese să apuce să-l întrebe dacă era necesară stenografierea, el i-a spus din proprie inițiativă că nu avea nevoie de așa ceva. Restul după-amiezii și a doua zi avea să îi fie perioada de probă. A doua zi dimineață s-au mai prezentat două fete care voiau postul, iar domnul Zambrowski și-a notat numele lor, însă înainte de prânz i-a spus că obținuse slujba.

— Asta dacă nu te deranjează să vii aici la opt dimineața, a adăugat el.

— Nu mă deranjează.

În dimineața aceea venise la nouă, însă putea sosi și la patru, dacă îi cerea.

Programul de lucru era de la opt la 16.30, iar îndatoririle constau doar în a verifica transporturile de la fabrică spre depozit, având grijă să corespundă comenzilor primite și să trimită scrisori de confirmare. De la biroul ei nici nu prea vedea cheresteaua, dar mirosul ei plutea peste tot, proaspăt de parcă fierăstraiele tocmai tăiaseră bucățile albe de lemn de conifer, iar Therese le auzea rostogolindu-se și lovindu-se în timp ce camioanele intrau în curtea largă. Îi plăcea ce făcea, îl plăcea pe domnul Zambrowski și îi plăceau pădurarii și șoferii de camion care intrau în birou să-și încălzească mâinile la foc. Pe unul dintre pădurari îl chema Steve și era un tânăr atrăgător, cu barba scurtă și blondă; a invitat-o de câteva ori să ia prânzul cu el la cantina de pe aceeași stradă. O invitase și la o întâlnire în oraș, sâmbătă seara, însă Therese nu voia să petreacă o seară întreagă cu el. Sau cu oricine altcineva.

•

Într-o seară i-a telefonat Abby.

— Știi că a trebuit să sun în Dakota de Sud de două ori ca să dau de tine? a întrebat-o ea iritată. Ce cauți acolo? Când te întorci?

Vocea lui Abby o adusese pe Carol atât de aproape, încât era ca și cum pe ea o auzea. Și-a simțit din nou gâtul strâns ca într-o menghină sufocantă, iar preț de o clipă nu a putut răspunde.

— Therese?

— E și Carol acolo cu tine?

— E în Vermont. A fost bolnavă, i-a răspuns Abby, fără nicio urmă de zâmbet în voce. Se odihnește.

— E prea bolnavă ca să-mi dea un telefon? Spune-mi tu, Abby! Se simte mai bine sau îi e mai rău?

— Îi e mai bine. De ce n-o suni, ca să afli direct?

Therese a strâns în palmă receptorul. Într-adevăr, de ce nu îi telefonase? Pentru că se gândise la un tablou, nu la Carol.

— Ce a pățit? Are…

— Foarte bună întrebare. Ți-a scris și ți-a povestit ce s-a întâmplat, nu?

— Da.

— Ei bine, crezi că-și poate reveni așa de repede? Sau că poate să dea fuga după tine prin America? Ce crezi că e ăsta, un joc de-a v-ați ascunselea?

Therese și-a amintit deodată toată conversația purtată la prânzul luat demult cu Abby. Din punctul ei de vedere, totul se întâmplase din vina ei. Scrisoarea pe care o găsise Florence era doar o ultimă gafă.

— Când te întorci? a întrebat-o Abby.

— În vreo zece zile. Dacă nu vrea Carol mașina mai devreme.

— N-o vrea. Nu o să se întoarcă acasă în zece zile.

Therese s-a chinuit să rostească întrebarea:

— În legătură cu scrisoarea… Cea pe care am scris-o eu. Știi dacă au găsit-o înainte sau după?

— Înainte sau după ce?

— După ce a început să ne urmărească detectivul.

— Au găsit-o după, a răspuns Abby oftând.

Therese a strâns din dinți. Nu conta ce părere avea Abby despre ea, conta doar părerea lui Carol.

— Unde anume este în Vermont?

— Dacă aș fi în locul tău, nu aș suna-o.

— Dar nu ești în locul meu și eu vreau să o sun.

— E mai bine să n-o faci. Asta pot să-ți spun cu siguranță. Pot să-i transmit eu orice mesaj, dacă e ceva important. S-a lăsat o tăcere de gheață, iar Abby a continuat: Carol vrea să știe dacă îți mai trebuie bani și ce se întâmplă cu mașina.

— Nu-mi mai trebuie bani. Mașina e în regulă. Mai avea o întrebare importantă de pus. Rindy ce știe din toate astea?

— Știe ce înseamnă cuvântul *divorț*. Și voia să rămână cu Carol, ceea ce-a făcut-o pe Carol să sufere și mai mult.

Foarte bine, foarte bine, ar fi vrut Therese să spună. N-avea s-o deranjeze pe Carol cu telefoane, cu scrisori sau cu mesaje, decât dacă era ceva despre mașină. Tremura când a lăsat din mână receptorul. Iar în clipa următoare, l-a ridicat din nou.

— Sun din camera 611. Nu vreau să mai accept niciun telefon interurban… Absolut niciunul.

A privit cuțitul de scrisori al lui Carol, care acum o reprezenta pe ea, în carne și oase, Carol cea cu pistrui și cu colțul unui dinte ciobit. Oare îi mai datora ceva lui Carol? Oare Carol nu se jucase cu ea, așa cum spusese Richard? Își

amintea cuvintele ei: „Se schimbă lucrurile când ai un soț și un copil”. S-a încruntat la cuțit, neînțelegând cum se transformase brusc într-un simplu obiect. Nu-i mai păsa dacă îl păstra sau dacă îl arunca.

Peste două zile a sosit o scrisoare de la Abby, în care se afla un cec în valoare de o sută cincizeci de dolari, în legătură cu care Abby o îndemna „să nu-și facă griji”. Îi scria că vorbise cu Carol, iar acesteia i-ar fi făcut plăcere să afle vești de la ea. Îi trimitea și adresa lui Carol. Era o scrisoare mai curând rece, însă gestul trimiterii cecului nu era rece. Și nici nu fusese făcut la îndemnul lui Carol, Therese era sigură de asta.

„Îți mulțumesc pentru cec”, i-a răspuns Therese. „E foarte drăguț din partea ta, dar nu am să-l folosesc și n-am nevoie de el. Îmi ceri să-i scriu lui Carol. Nu cred că pot și nici nu ar trebui s-o fac”.

•

Într-o după-amiază, la întoarcerea de la birou, l-a găsit pe Danny în holul hotelului. Nu i-a venit să creadă că era chiar el, un tânăr cu ochii negri care s-a ridicat zâmbind de pe fotoliu și a venit încet spre ea. Apoi, văzându-i părul negru aflat în neorânduială, ciufulit și mai mult de gulerul ridicat al hainei, zâmbetul larg, perfect simetric, l-a simțit la fel de familiar ca și cum l-ar fi văzut cu doar o zi înainte.

— Bună, Therese! Ești surprinsă?

— Da, teribil de surprinsă! Nu credeam că mai vii. N-am mai primit nicio veste de la tine de două săptămâni.

Și-a amintit că 28 februarie era ziua în care îi spusese el că avea să plece din New York, dar și ziua în care sosise ea în Chicago.

— Și eu aproape că renunțasem la speranță, i-a răspuns Danny râzând. A intervenit o întârziere în New York. Cred că până la urmă a fost un noroc, pentru că am încercat să-ți dau telefon și proprietara mi-a dat adresa ta. O ținea de braț, iar degetele lui îi strângeau ferm cotul. Se îndreptau încet spre lift. Arăți minunat, Therese.

— Da? Mă bucur tare mult să te văd. Pentru că în fața lor era un lift cu ușile deschise, a continuat: Vrei să urci?

— Hai să mâncăm ceva. Sau e prea devreme? Eu n-am apucat să mănânc de prânz.

— Atunci cu siguranță nu e prea devreme.

Au mers la un restaurant despre care auzise Therese și a cărui specialitate erau fripturile. Danny a comandat cocktailuri, cu toate că el nu bea de obicei.

— Ești singură aici? Mi-a spus proprietara ta din Sioux Fall că ai plecat singură.

— Carol nu a mai putut să vină, până la urmă.

— Ah! Și ai hotărât să mai stai o vreme?

— Da.

— Până când?

— Până cam acum, mă întorc săptămâna viitoare.

Danny o asculta cu ochii lui negri, calzi, ațintiți asupra figurii ei, fără să pară surprins.

— Ce-ar fi să o iei spre vest, în loc de est, și să stai un pic prin California? Eu am un job în Oakland. Trebuie să mă prezint acolo poimâine.

— Ce fel de job?

— În cercetare, exact ce-mi doream. Am luat examenele mai bine decât mă așteptam.

— Ai fost șef de promoție?

— Nu știu. Mă îndoiesc. Nu s-a făcut un clasament de genul ăsta. Dar încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Vreau să mă întorc în New York, Danny.

— Ah! I-a zâmbit, privindu-i părul, buzele, iar Therese și-a dat seama că Danny nu o mai văzuse niciodată atât de machiată. Arăți mult mai matură, a spus el. Ți-ai schimbat coafura, nu?

— Un pic.

— Nu mai pari temătoare. Și nici atât de serioasă.

— Mă bucur.

Se simțea timidă în preajma lui, dar în același timp apropiată de el, o apropiere încărcată cu o tensiune plăcută, pe care nu o simțise niciodată cu Richard. Ca un fel de suspans care o încânta. Un pic de sare și piper, și-a spus ea. A privit mâna lui Danny, ce se odihnea acum pe masă; un mușchi puternic pornea de sub degetul mare. Și-a amintit cum își pusese mâinile pe umerii ei în ziua aceea, în camera lui. Era o amintire plăcută.

— Ți-a fost un pic dor de mine, nu-i așa, Terry?

— Sigur că da.

— Te-ai gândit vreodată că e posibil să ții un pic la mine? Cum ai ținut la Richard, de exemplu? a întrebat-o el cu un ton surprins, ca și cum ar fi fost el însuși uimit de această întrebare fantastică.

— Nu știu, i-a răspuns ea grăbită.

— Dar nu te mai gândești la Richard, nu?

— Știi foarte bine că nu.

— Atunci cine este? Carol?

S-a simțit dintr-odată goală, expusă în fața lui.

— Da. A fost.

— Dar acum nu mai este?

Therese era uluită că el putea rosti cuvintele acelea fără nicio urmă de surprindere, fără niciun fel de atitudine.

— Nu. Este… Nu pot să vorbesc cu nimeni despre asta, Danny, a încheiat ea, iar vocea îi suna calmă și adâncă, era ca și cum ar fi ascultat pe altcineva vorbind.

— Și nu vrei să uiți de toate astea, dacă ține de trecut?

— Nu știu. Nu-mi dau seama exact ce vrei să spui cu asta.

— Vreau să spun… Regreți ceva?

— Nu. Aș face-o din nou.

— Cu altcineva sau tot cu ea?

— Cu ea, a răspuns Therese, simțind că-i vine să zâmbească.

— Dar finalul a fost un fiasco.

— Da. Dar tot până la final aș merge.

— Și încă mai trăiești finalul.

Therese nu i-a răspuns.

— Ai să te mai vezi cu ea? Te deranjează că pun toate întrebările astea?

— Nu mă deranjează. Nu, nu am să mă mai văd cu ea. Nu vreau.

— Dar cu altcineva?

— Cu altă femeie? Nu, i-a răspuns Therese, clătinând din cap.

Danny a privit-o, zâmbind blând.

— Asta contează. Sau asta face ca toate astea să nu conteze.

— Cum adică?

— Adică ești tânără, Therese. Ai să te schimbi. Ai să uiți.

Nu se simțea deloc tânără.

— Ți-a povestit Richard? l-a întrebat ea.

— Nu. Am impresia că a vrut, într-o seară, dar i-am tăiat macaroana înainte să înceapă.

Therese a simțit că avea pe buze un zâmbet amar. A mai tras o dată din țigară și a stins-o.

— Sper că va găsi pe cineva care să-l asculte. Are mare nevoie de public.

— Se simte părăsit. Orgoliul lui a avut de suferit. Să nu crezi că eu sunt ca Richard. Sunt de părere că viața fiecăruia e proprietate personală.

Therese și-a amintit brusc ceva ce îi spusese la un moment dat Carol: toți oamenii mari au secrete. Rostise asta cu nonșalanța cu care vorbea de obicei, iar cuvintele ei îi rămăseseră imprimate în memorie cu aceeași statornicie cu care ținea minte adresa scrisă pentru livrare, la Frankenberg. Îi venea să-i povestească lui Danny și restul: despre tabloul din bibliotecă, despre tabloul de la școală. Despre Carol, care nu era un tablou, ci o femeie cu copil și cu soț, cu pistrui pe mâini și cu obiceiul de a înjura, de a deveni melancolică pe neașteptate, de a da ascultare propriilor dorințe. O femeie care

se chinuise mai mult în New York decât se chinuise ea în Dakota de Sud. L-a privit pe Danny în ochi, i-a privit bărbia cu gropița abia ghicită. Și-a dat seama că până în clipa aceea se aflase sub efectul unei vrăji, care o împiedicase să vadă pe oricine altcineva în afară de Carol.

— Acum la ce te gândești? a întrebat-o el.

— La ce mi-ai spus tu odată în New York, despre cum oamenii folosesc lucrurile și apoi le aruncă.

— Asta ți-a făcut ea ție?

Therese a zâmbit.

— Eu am să o fac.

— Atunci trebuie să găsești pe cineva pe care să nu-ți dorești niciodată să-l arunci.

— Care să nu se epuizeze, a completat Therese.

— Ai să-mi scrii?

— Sigur că da.

— Scrie-mi peste trei luni.

— Trei luni? a întrebat ea, dar și-a dat seama imediat ce voia să spună. Nu mai devreme?

— Nu, i-a răspuns el privind-o în ochi. E un răgaz rezonabil, nu?

— Este. Bine, promit.

— Mai promite-mi ceva: că mâine îți iei liber, ca să poți sta cu mine. Mâine seară la nouă trebuie să plec.

— Nu pot, Danny. Am mult de lucru… Și mai trebuie să-i dau patronului vestea că o să plec peste o săptămână.

Nu astea erau adevăratele motive, o știa foarte bine. Poate că și Danny își dădea seama, privind-o. Nu voia să petreacă o zi întreagă cu el; ar fi fost prea intens, i-ar fi amintit prea dureros de ea însăși și încă nu era pregătită pentru asta.

Danny a trecut pe la depozitul de cherestea a doua zi, la ora prânzului. Avuseseră de gând să ia masa împreună însă, până la urmă, au stat de vorbă și s-au plimbat pe Lake Shore Drive o oră întreagă, cât avea ea pauza de prânz. În seara aceea, la ora nouă, Danny s-a urcat într-un avion spre vest.

Peste opt zile, Therese a pornit către New York. Voia să se mute cât mai repede de la doamna Osborne. Avea de gând să caute niște cunoștințe pe care le ocolise din toamna trecută. Și avea să cunoască alți oameni, oameni noi. Voia să meargă la școală, la seral. Voia să-și schimbe garderoba cu totul. Tot ce avea acum, toate hainele pe care își amintea că le lăsase în New York păreau copilărești. În Chicago se uitase prin magazine și jinduise la hainele pe care nu le putea cumpăra încă. Tot ce-și putea permite acum era o tunsoare nouă.

23.

Therese a intrat în vechea ei cameră și primul lucru pe care l-a observat a fost că nu mai era îndoit colțul covorului. Cât de mică și de tristă părea încăperea! Cu toate acestea, simțea că era a ei, micul radio din bibliotecă și pernele de pe canapea erau ca o semnătură pe care o lăsase acolo cu mult timp înainte și de care uitase. Ca și cele două sau trei machete de decor, atârnate pe perete, la care acum evita să se uite.

S-a dus la bancă și a scos o sută de dolari din cele două sute pe care le mai avea, apoi și-a cumpărat o rochie neagră și o pereche de pantofi.

A doua zi avea să-i telefoneze lui Abby și să stabilească ceva în legătură cu mașina lui Carol. A doua zi, nu în clipa aceea.

După-amiaza a stabilit o întâlnire cu Ned Bernstein, coproducătorul spectacolului englezesc pentru care urma să facă Harkevy decorurile. A luat trei dintre machetele făcute în Vest, precum și fotografiile decorului din *Ploaie măruntă,* ca să i le arate. Un post de ucenică pe lângă Harkevy, dacă l-ar fi primit, nu i-ar fi adus suficienți bani ca să poată trăi; însă mai existau și alte surse de venit, altele decât magazinele universale, în orice caz. De exemplu, televiziunea.

Domnul Bernstein i-a privit portofoliul cu indiferență. Therese i-a explicat că încă nu vorbise cu domnul Harkevy și l-a întrebat dacă el știa ceva despre posibilitatea ca acesta să accepte ucenici noi. Domnul Bernstein i-a spus că asta depindea doar de Harkevy, dar că, din câte știa el, nu căuta ajutoare. Nici nu știa de vreun alt studio care să caute angajați. Therese s-a gândit la rochia pe care tocmai dăduse șaizeci de dolari. La suta de dolari rămasă în bancă. Și îi spusese doamnei Osborne că putea organiza oricând vizionări ale apartamentului, pentru că ea avea să se mute curând. Habar nu avea unde urma să se mute. S-a ridicat să plece și i-a mulțumit domnului Bernstein pentru amabilitatea de a se fi uitat la portofoliul ei. I-a și zâmbit.

— Ar mai fi televiziunea, a adăugat domnul Bernstein. Ai încercat și asta? Acolo e mai ușor să pătrunzi.

— Am o întâlnire la Dumont în după-amiaza aceasta.

Domnul Donohue îi dăduse în ianuarie numele câtorva persoane la care putea încerca. I-a mai dat și domnul Bernstein câteva.

Apoi a telefonat la studioul lui Harkevy. Maestrul tocmai pleca, dar i-a spus că putea aduce în ziua aceea machetele la

studio, urmând ca el să le vadă a doua zi dimineață.

— Apropo, mâine pe la ora cinci o să aibă loc o petrecere în cinstea lui Genevieve Cranell, la St. Regis. Dacă ai reuși să treci pe acolo, a rostit Harkevy lent, pronunțând fiecare silabă – vocea sa blândă suna la fel de precisă ca un calcul matematic –, măcar am fi siguri că ne vedem mâine. Poți să vii?

— Da. Mi-ar plăcea să vin. Unde anume în St. Regis?

Bărbatul a citit de pe invitație:

— Apartamentul D, de la cinci la șapte seara.

— Am să ajung până în ora șase.

A ieșit din cabina telefonică atât de încântată, de parcă Harkevy tocmai îi propusese să fie parteneri. A străbătut cele douăsprezece străzi care o despărțeau de studioul lui și a lăsat machetele unui tânăr de acolo, altul decât cel pe care îl cunoscuse în ianuarie. Harkevy își schimba adeseori asistenții. A privit prin atelierul lui cu evlavie, înainte de a pleca. Poate că avea să o cheme în curând. Poate că avea să afle chiar a doua zi.

A intrat într-o drogherie de pe Broadway și i-a telefonat lui Abby, în New Jersey. Vocea acesteia suna cu totul altfel decât în Chicago. Probabil Carol se simțea mult mai bine, și-a spus Therese. Dar nu telefonase ca să întrebe despre Carol, ci ca să aranjeze cu mașina.

— Pot să vin eu să o iau, dacă vrei, i-a răspuns Abby. Dar de ce n-o suni pe Carol în legătură cu asta? Știu că s-ar bucura să-ți audă vocea.

Era clar, Abby era gata să se dea peste cap pentru ea.

— Păi… Therese nu voia să-i telefoneze. Dar în definitiv, de ce se temea? De vocea lui Carol? De Carol însăși? Bine. Am să-i duc eu mașina, dacă nu o deranjează. În care caz, am să revin cu un telefon.

— Când? În după-amiaza asta?

— Da. În câteva minute.

Therese a mers până la ușa drogheriei și a rămas acolo câteva clipe, privind reclama la Camel, cu o figură uriașă care pufăia inele imense de fum, ca niște gogoși gigantice. A privit apoi taximetriștii morocănoși, care făceau manevre prin traficul aglomerat, amalgamul familiar de firme luminoase ale restaurantelor și barurilor, terasele, treptele și ferestrele, confuzia cărămizie care domnea pe strada aceea, ca pe alte sute de străzi din New York. Ținea minte cum mersese odată pe o stradă din West Eighties, unde casele din cărămidă mergeau mână în mână cu soarta omenirii, cu viețile oamenilor: unele începeau acolo, altele luau sfârșit. Ținea minte și ce sentiment apăsător avusese, cum se grăbise să iasă la bulevard. Trecuseră de atunci doar două sau trei luni. Acum

același gen de stradă o umplea de un soi de entuziasm încordat, își dorea să plonjeze într-acolo, pe trotuarul înțesat de indicatoare, marchize ale teatrelor și oameni grăbiți. S-a întors și a intrat din nou în cabina telefonică.

O clipă mai târziu a auzit vocea lui Carol.

— Când te-ai întors, Therese?

În primul moment, s-a simțit zguduită de vocea ei, iar apoi nu a mai simțit nimic.

— Ieri.

— Ce mai faci? Arăți la fel?

Carol părea rezervată, ca și cum s-ar fi aflat cineva lângă ea, însă Therese era sigură că nu era nimeni cu ea.

— Nu chiar. Tu?

Carol a ezitat o clipă.

— Ți s-a schimbat vocea.

— M-am schimbat cu totul.

— Ai vrea să ne vedem? Măcar o dată. Era vocea lui Carol, însă cuvintele nu-i aparțineau. Vorbea cu precauție, nesigură. Ce zici de după-amiaza asta? Ai mașina pe aproape?

— În după-amiaza asta am niște întâlniri. Nu e suficient timp. Când mai propusese Carol o întâlnire, iar ea o refuzase? Vrei să ți-o aduc eu mâine? a continuat ea.

— Nu, pot să vin eu să o iau. Nu sunt invalidă. A funcționat în regulă mașina?

— E în stare foarte bună. N-are nicio zgârietură.

— Și tu? a întrebat-o Carol, însă Therese nu a răspuns. Ne vedem mâine? Ai o clipă liberă după-amiază?

Au stabilit să se întâlnească în barul de la Ritz Tower, de pe Fifty-seventh Street, la 4.30, iar apoi au închis.

•

Carol a întârziat un sfert de oră. A așteptat-o la o masă de unde se vedeau ușile din sticlă ce duceau către bar, iar în cele din urmă a văzut-o pe Carol deschizând una dintre uși, iar încordarea a cedat în ființa ei, ca o durere surdă. Carol purta aceeași haină de blană și aceiași pantofi din piele întoarsă neagră, cu toc, pe care îi purtase în ziua în care o văzuse pentru prima dată. Însă acum părul blond îi era prins într-o eșarfă roșie. A văzut cum pe figura puțin trasă a lui Carol s-a zugrăvit surpriza și un mic zâmbet atunci când aceasta a dat cu ochii de ea.

— Bună, a spus Therese.

— Nici nu te-am recunoscut la început. A rămas în picioare lângă masă un moment, privind-o lung, și abia apoi s-a așezat. E drăguț din partea ta că ai acceptat să ne întâlnim.

— Nu vorbi așa.

A venit chelnerul, iar Carol a comandat un ceai. Therese a făcut același lucru, din reflex.

— Mă urăști, Therese?

— Nu. Simțea parfumul lui Carol, dulceața aceea bine cunoscută, care acum, în mod straniu, nu-i mai era familiară, pentru că nu mai invoca sentimentele de odinioară. A lăsat din mână ambalajul de chibrituri pe care îl mototolise. Cum aș putea să te urăsc, Carol?

— Cred c-ai putea. Cel puțin o vreme m-ai urât, nu? a întrebat-o Carol, ca și cum ar fi rostit o certitudine.

— Să te urăsc? Nu.

Nu chiar, ar fi trebuit să spună. Dar știa că ochii lui Carol citeau deja acea nuanță pe figura ei.

— Și acum… Te-ai făcut om mare, cu coafură de om mare și haine de om mare.

Therese a privit-o în ochii cenușii, care erau mai serioși acum, însă și nostalgici, în ciuda siguranței exprimate de fruntea mândră, și a coborât din nou privirea, neputând să îndure. Era tot frumoasă, și-a spus Therese, simțind dintr-odată durerea unei pierderi imense.

— Am învățat câte ceva între timp, i-a spus Therese.

— Ce?

— Că am…

S-a oprit, tulburată de amintirea tabloului din Sioux Falls.

— Știi, arăți minunat, i-a spus Carol. Ai înflorit brusc. Să fie rezultatul despărțirii de mine?

— Nu, a răspuns Therese imediat. S-a încruntat la ceaiul pe care nu îl voia. Expresia lui Carol, „ai înflorit”, o ducea cu gândul la o naștere și o stânjenea. Da, renăscuse după ce o părăsise pe Carol. Renăscuse în clipa în care văzuse tabloul din bibliotecă, iar strigătul ei înăbușit de atunci fusese ca primul plânset al unui bebeluș, adus cu forța în lume. A privit-o pe Carol. Era un tablou în biblioteca din Sioux Falls, a început ea.

I-a spus lui Carol toată povestea, simplu, fără nicio urmă de emoție, ca și cum ar fi povestit ceva ce se întâmplase altcuiva.

Carol a ascultat-o fără să-și ia ochii de la ea. O privea ca pe un om pe care îl vedea de la distanță, neputând să-l ajute cu nimic.

— Straniu, a rostit Carol încet. Și înfricoșător.

— Chiar a fost înfricoșător. Știa că o înțelegea. A citit empatia din ochii ei. I-a zâmbit, însă Carol nu i-a răspuns tot cu un zâmbet. O privea lung. La ce te gândești? a întrebat-o Therese.

Carol a luat o țigară.

— Tu la ce crezi? La ziua aceea, în magazin.

Therese a zâmbit din nou.

— A fost atât de minunat când ai venit la mine! Cum de-ai venit tocmai la mine?

Carol a așteptat o clipă.

— Dintr-un motiv atât de banal! Pentru că erai singura fată care nu avea treabă până peste cap. Și nu aveai nici uniformă, țin minte.

Therese a izbucnit în râs. Carol doar a zâmbit, însă dintr-odată a reînceput să semene cu ea însăși, așa cum fusese în Colorado Springs, înainte să se fi întâmplat totul. Therese și-a adus brusc aminte de sfeșnicul pe care îl avea în geantă.

— Ți-am luat ceva, i-a spus ea, întinzându-i-l. L-am găsit în Sioux Falls.

Therese înfășurase doar niște foiță de mătase în jurul lui. Carol l-a desfăcut chiar pe masă.

— E fermecător, a spus ea. Îmi amintește de tine.

— Mulțumesc. Mie mi-a amintit de tine.

A privit mâna lui Carol, cu degetul mare și cel din mijloc zăbovind pe marginea subțire a sfeșnicului, așa cum văzuse degetele lui Carol ținând farfuriuțe de cafea în Colorado, în Chicago și în alte locuri uitate. Therese a închis ochii.

— Te iubesc, a spus Carol.

Therese a deschis ochii, însă nu a ridicat privirea.

— Știu că tu nu simți același lucru pentru mine. Nu-i așa?

Therese a avut pornirea de a nega, însă cum ar fi putut s-o facă? Chiar nu mai simțea același lucru.

— Nu știu, Carol.

— Asta înseamnă același lucru.

Vocea lui Carol era blândă și părea să aștepte o confirmare sau o negare.

Therese privea triunghiurile de pâine prăjită de pe farfuria aflată între ele. S-a gândit la Rindy. Amânase întrebările despre ea.

— Ai văzut-o pe Rindy?

Carol a oftat. Și-a retras mâna de pe sfeșnic.

— Da, duminica trecută, cam o oră și un pic. Cred că mă va putea vizita cam două după-amiezi pe an. Din an în paște. Am pierdut cu totul.

— Credeam că o ai câteva săptămâni pe an.

— Ei bine, s-a mai întâmplat câte ceva între timp – între mine și Harge. Am refuzat să fac multe dintre promisiunile pe care mi le-a cerut. S-a implicat și familia lui. Nu am acceptat să trăiesc după o listă de promisiuni caraghioase, pe care o alcătuiseră ca pe un pomelnic de infracțiuni… Chiar dacă asta însemna că o vor ține pe Rindy departe de mine, ca și cum aș fi un căpcăun sau așa ceva. Și chiar asta s-a întâmplat. Harge le-a spus avocaților totul… Oricum știau deja destule.

— Doamne! a șoptit Therese. Își dădea seama ce însemna asta: Rindy avea s-o viziteze câte o după-amiază, însoțită de o guvernantă dușmănoasă, avertizată deja în legătură cu Carol și având instrucțiuni clare să nu scape fetița din ochi. În curând, Rindy avea să înțeleagă toate acestea. Ce bucurie ar mai fi putut aduce o asemenea vizită? Iar Harge… Therese nici nu voia să-i pronunțe numele. Până și tribunalul a fost mai îngăduitor, a spus Therese.

— Adevărul este că nu am făcut cine știe ce promisiuni la tribunal, și acolo am refuzat să o fac.

Therese a zâmbit fără să vrea, se bucura de refuzul lui Carol, de faptul că fusese demnă.

— Dar nu a fost chiar un tribunal, doar o discuție la o masă rotundă. Știi cum au obținut înregistrarea din Waterloo? Au băgat o tijă prin perete, probabil imediat ce am ajuns acolo.

— O tijă?

— Țin minte c-am auzit pe cineva bătând cu ciocanul. Cred că era imediat ce am terminat dușul. Mai știi?

— Nu.

Carol a zâmbit.

— O tijă metalică, ce înregistrează exact ca un dictafon. Detectivul avea camera de lângă noi.

Therese nu-și mai amintea bătăile de ciocan, însă agresivitatea întregii situații a copleșit-o din nou, nimicind, distrugând…

— Acum s-a terminat totul, i-a spus Carol. Știi, aproape că aș prefera să nu o mai văd deloc pe Rindy. Nu am să mai solicit să mă viziteze, dacă ea nu va mai vrea să mă vadă. O las pe ea să decidă.

— Nu-mi imaginez că ar putea vreodată să nu mai vrea să te vadă.

— E greu de zis cum o va influența Harge, i-a răspuns Carol, ridicând din sprâncene.

Therese a tăcut. Și-a îndepărtat privirea de la Carol și a văzut un ceas. Era 5.35. Trebuia să ajungă la petrecere înainte de șase, și-a spus ea, dacă voia să meargă. Se îmbrăcase în consecință, cu rochia neagră cea nouă, o eșarfă albă, pantofii noi și mănușile noi, negre. Cât de insignifiante păreau acum hainele. S-a gândit deodată la mănușile verzi de lână pe care le primise de la sora Alicia. Oare se mai aflau în foița de mătase, pe fundul cufărului ei? Voia să le arunce.

— Oamenii pot să treacă peste aproape orice, a spus Carol.

— Da.

— Eu și Harge vindem casă, așa că mi-am închiriat un apartament pe Madison Avenue. Am și o slujbă, dacă-ți vine să crezi. O să lucrez la achiziții, pentru o firmă de mobilier de pe

Fourth Avenue. Probabil că vreunul dintre strămoșii mei a fost tâmplar. A privit-o lung pe Therese. În orice caz, e un trai bun și sunt sigură că o să-mi placă. Apartamentul e mare… Suficient de mare pentru două persoane. Speram că ai să vii să locuiești cu mine, dar presupun că nu vrei.

Inima lui Therese a tresăltat, ca în ziua în care îi telefonase Carol pentru prima oară la magazin. Ceva din ființa ei reacționase împotriva voinței ei. Se simțise imediat fericită, mândră. Era mândră că acum Carol avea curajul de a face asemenea lucruri, de a spune asemenea lucruri, că întotdeauna avea să aibă acel curaj. Și-a amintit cât de curajoasă fusese Carol când îl înfruntase pe detectiv, pe drumul acela de țară.

A înghițit în sec, încercând să-și domolească bătăile inimii. Carol nici măcar nu o privise. Își plimba țigara prin scrumieră. Să locuiască împreună cu Carol? Cândva fusese imposibil, fusese cea mai arzătoare dorință a ei. Să locuiască împreună, să împărtășească totul: verile și iernile, să se plimbe și să citească împreună, să călătorească împreună. Apoi și-a amintit de zilele în care nu o putuse suferi pe Carol, când își imaginase că o ruga asta, iar ea o refuza.

— Vrei? a întrebat-o Carol, ridicând privirea spre ea.

Therese simțea că se află pe marginea unei prăpăstii. Resentimentele dispăruseră. Acum nu mai exista decât această hotărâre, o linie subțire, suspendată în aer, fără a exista ceva care să o tragă într-o parte sau în cealaltă. Însă pe de o parte se afla Carol, iar de cealaltă parte se afla un semn gol de întrebare. Pe de o parte era Carol, cu care lucrurile ar fi fost altfel acum, pentru că se schimbaseră amândouă. Ar fi fost o lume necunoscută, cum fusese la început și lumea în care trăise împreună cu Carol în acele câteva săptămâni. Însă acum nu mai existau obstacole. Therese s-a gândit la parfumul lui Carol, care astăzi nu mai însemna nimic. Un gol ce aștepta să fie umplut, ar fi spus Carol.

— Ei bine? a întrebat-o Carol zâmbind nerăbdătoare.

— Nu. Nu, nu cred.

Pentru că m-ai trăda din nou. La asta se gândise și în Sioux Falls, asta avusese de gând să-i scrie sau să-i spună. Dar Carol nu o trădase. Carol o iubea mai mult decât își iubea propriul copil. Asta era parte din motivul pentru care nu făcuse promisiunile cerute. Acum își asuma un risc, așa cum o făcuse în ziua în care îi ceruse detectivului înregistrările. Și atunci pierduse. Acum a văzut cum se schimba expresia lui Carol, a văzut micile semne ale uluirii, ale șocului, atât de subtile încât nimeni în afară de ea nu le-ar fi recunoscut. Pentru o clipă, Therese nu a mai putut să gândească.

— Asta e decizia ta, a spus Carol.

— Da.

Carol își privea bricheta, așezată pe masă.

— Atunci asta e tot.

Therese a privit-o, voind în continuare să întindă mâinile spre ea, să atingă părul lui Carol și să-i strângă între degete șuvițele. Oare Carol nu auzise nehotărârea din vocea ei?

Dintr-odată, a vrut să o ia la fugă, să țâșnească pe ușă și să gonească de-a lungul trotuarelor. Era șase fără un sfert.

— Trebuie să merg la o petrecere în după-amiaza asta. Este importantă, aș putea primi un job. O să fie și Harkevy acolo. Harkevy avea să-i ofere o slujbă, de asta era sigură. Îl sunase la prânz și aflase că îi plăcuseră toate machetele pe care i le lăsase la studio. Am primit ieri și un proiect pentru televiziune.

Carol a ridicat capul zâmbind.

— Mica mea baștană! Arăți deja ca și cum vei avea mare succes. Știi că până și vocea ți s-a schimbat?

— Da? Therese a ezitat, îi era din ce în ce mai greu să rămână acolo. Carol, dacă vrei, poți să vii la petrecere. E o chestie elegantă, într-un apartament de hotel – în cinstea actriței principale din piesa lui Harkevy. Sunt sigură că nu i-ar deranja dacă aș veni cu o invitată.

Nici nu știa de ce o invitase, de ce ar fi vrut Carol să meargă la o petrecere, mai ales acum. Nici ea nu mai voia să meargă.

Carol a clătinat din cap.

— Nu, mulțumesc, draga mea. Mai bine mergi tu. Eu am, oricum, o întâlnire la Elysée în câteva minute.

Therese și-a adunat în poală mănușile și geanta. A privit mâinile lui Carol, presărate cu pistrui palizi – verigheta dispăruse –, și ochii ei. Simțea că nu avea s-o mai vadă niciodată, în câteva clipe aveau să se despartă pe trotuar.

— Mașina e afară. În față și un pic la stânga. Uite și cheile.

— Știu, am văzut-o.

— Tu mai rămâi? a întrebat-o Therese. Achit eu nota.

— Mă ocup eu de notă, a spus Carol. Mergi, dacă trebuie să pleci.

Therese s-a ridicat în picioare. Nu putea s-o lase pe Carol acolo, așezată la masă, cu cele două cești, cu scrumul de la țigările lor în față.

— Nu mai sta. Ieși odată cu mine.

Carol și-a ridicat privirea cu o expresie surprinsă, întrebătoare.

— Bine. Ai câteva lucruri rămase la mine. Să le…

— Nu contează, a întrerupt-o Therese.

— Și florile tale. Plantele, a mai rostit Carol în timp ce plătea nota adusă de chelner. Cu florile de la mine ce s-a întâmplat?

— Florile de la tine… au murit.

Ochii li s-au întâlnit preț de o clipă, iar Therese și-a îndepărtat privirea.

S-au despărțit pe trotuar, la colțul dintre Park Avenue și Fifty-seventh Street. Therese a traversat în grabă, de-abia ajungând pe partea cealaltă înainte ca semaforul verde să elibereze în spatele ei un șuvoi de mașini care au acoperit-o pe Carol, aflată pe trotuarul celălalt. Aceasta mergea încet, a trecut de intrarea de la Ritz Tower și a continuat să se îndepărteze. Așa și trebuia să fie, și-a spus Therese: nu cu mâini încleștate, nu cu priviri în urmă. Apoi a văzut-o pe Carol punând mâna pe portieră și și-a amintit de berea care încă se plimba pe sub banchetă. Când urcase rampa tunelului Lincoln, la venire, o auzise zdrăngănind și-și spusese că trebuia s-o ia de acolo înainte de a-i înapoia mașina lui Carol. Uitase.

Therese a intrat grăbită în hotel.

•

Invitații se revărsau deja prin cele două uși de pe hol, iar chelnerul înainta cu greu, împingând căruciorul cu gheață în încăpere. Era gălăgie mare, iar Therese nu-i vedea nicăieri pe Bernstein sau pe Harkevy. Nu cunoștea pe nimeni, pe absolut nimeni. Cu excepția unei singure figuri – a unui tip cu care vorbise mai demult, cu câteva luni în urmă, despre o slujbă care nu se materializase. Când s-a întors într-o parte, un bărbat i-a pus în mână un pahar înalt.

— *Mademoiselle,* a rostit el galant. Căutați cumva un pahar?

— Mulțumesc.

Nu a rămas lângă el. I s-a părut că-l zărește într-un colț pe domnul Bernstein, însă între ei se aflau multe femei cu pălării uriașe.

— Sunteți actriță? a întrebat-o tipul galant, urmând-o prin mulțime.

— Nu. Sunt scenografă.

Văzuse bine, chiar era domnul Bernstein, iar Therese s-a strecurat printre câteva grupuri de invitați și a ajuns lângă el. Domnul Bernstein i-a făcut semn cu o mână prietenoasă și grăsună, ridicându-se de pe scaunul lui încălzit.

— Domnișoară Belivet! a strigat el. Doamna Crawford, consultantă în machiaj…

— Hai să nu vorbim despre serviciu! a exclamat doamna Crawford.

— Domnul Stevens, domnul Fenelon, a continuat el.

Și tot așa, până ce Therese a dat din cap spre vreo zece oameni, spunând și „Mă bucur de cunoștință” în direcția a jumătate dintre ei.

— Și Ivor… Ivor! l-a chemat el.

Și-a făcut apariția Harkevy, un bărbat suplu, tras la față, cu o mustață subțire. I-a zâmbit și i-a întins mâna.

— Bună, i-a spus el. Mă bucur să te văd din nou. Da, mi-a plăcut portofoliul tău. Văd că ești nerăbdătoare, a adăugat el, râzând ușor.

— Suficient încât să mă lăsați să mă strecor și eu în studio? l-a întrebat ea.

— Vrei neapărat să afli, i-a răspuns el zâmbind. Da, poți să te strecori. Vino mâine la studio pe la ora 11. Poți să ajungi atunci?

— Da.

— Vino să stăm de vorbă un pic mai târziu. Trebuie să-mi iau la revedere de la invitații care pleacă acum.

Apoi s-a îndepărtat.

Therese și-a lăsat paharul pe marginea unei mese și a scos o țigară din poșetă. Reușise.

Și-a îndreptat privirea spre ușă. Tocmai intrase o femeie cu părul blond, prins într-un coc înalt, cu ochi de un albastru intens, deschis, iar sosirea ei stârnise un val de rumoare și entuziasm. Avea gesturi ferme, grațioase, în timp ce îi saluta pe cei din jur și le strângea mâinile. Therese și-a dat seama că era Genevieve Cranell, actrița englezoaică ce avea să joace rolul principal. Arăta altfel decât în cele câteva fotografii pe care le văzuse ea. Avea genul de figură pe care trebuia s-o vezi în mișcare pentru a fi cu adevărat atrăgătoare.

— Bună, bună! a strigat ea în cele din urmă, uitându-se prin încăpere.

Therese a văzut că privirea actriței zăbovește asupra ei preț de o clipă, iar în ea a avut loc o tresărire similară cu cea simțită atunci când o văzuse pentru prima oară pe Carol. În ochii albaștri ai femeii se zărea aceeași strălucire de interes care apăruse și în ochii ei, își dădea seama Therese, atunci când o văzuse pe Carol. Therese a continuat să o privească, chiar și când actrița și-a îndepărtat privirea și s-a întors spre altcineva.

Therese și-a privit paharul și a simțit dintr-odată o căldură dogoritoare în obraji și în vârfurile degetelor, un tumult în adâncul ei, care nu era nici galopul sângelui, nici fervoarea gândurilor. Știa, încă dinainte de a-i fi prezentată, că femeia aceea era asemenea lui Carol. Și era frumoasă. Și nu semăna cu tabloul din bibliotecă. Therese a zâmbit, sorbind ușor din pahar. Apoi a luat o gură zdravănă, ca să se liniștească.

— O floare, doamnă? a întrebat-o un chelner, întinzându-i o tavă plină cu orhidee albe.

— Mulțumesc frumos. A luat o floare și tocmai se chinuia să și-o prindă la piept, când a venit cineva – domnul Fenelon, sau poate domnul Stevens – și a ajutat-o. Mersi, i-a spus ea.

Genevieve Cranell se îndrepta spre ea, urmată de domnul Bernstein. Actrița l-a salutat pe bărbatul de lângă Therese ca și cum se știau de mult timp.

— Ai cunoscut-o pe domnișoara Cranell? a întrebat-o domnul Bernstein.

Therese a ridicat privirea spre ea.

— Mă numesc Therese Belivet.

I-a strâns mâna.

— Mă bucur să te cunosc. Deci tu ești departamentul pentru decor?

— Nu, doar o mică parte din el.

Îi mai simțea strânsoarea și după ce femeia i-a dat drumul. Era entuziasmată, incredibil și caraghios de entuziasmată.

— Nu-mi aduce nimeni ceva de băut? a întrebat domnișoara Cranell.

S-a conformat domnul Bernstein, apoi tot el a prezentat-o pe domnișoara Cranell invitaților care nu o cunoscuseră încă. Therese a auzit-o spunând cuiva că tocmai coborâse din avion și că bagajul ei stătea claie peste grămadă, în hol. Therese a remarcat că, în timp ce vorbea, actrița a privit-o de câteva ori peste umerii bărbaților care se aflau între ele. Therese simțea o atracție înfiorată față de ceafa ei goală, față de nasul un pic cârn – singura trăsătură ghidușă de pe o figură clasică. Avea buzele mai curând subțiri. Părea foarte activă și imperturbabil de grațioasă. Însă Therese avea senzația că, probabil, Genevieve Cranell nu avea să-i mai vorbească în timpul acelei petreceri, pentru simplul motiv că voia să o facă.

Therese și-a croit drum către o oglindă, vrând să verifice dacă părul și rujul ei erau în regulă.

— Therese, a rostit o voce de lângă ea. Îți place șampania?

S-a întors și a văzut-o pe Genevieve Cranell.

— Bineînțeles.

— Bineînțeles. În cazul ăsta, urcă până în camera 619 în câteva minute. E camera mea. O să ținem acolo o petrecere mai intimă.

— Mă simt foarte onorată, i-a răspuns Therese.

— Așa că nu-ți irosi setea pe whisky cu sifon. De unde ai luat rochia asta minunată?

— De la Bonwit, a fost o extravaganță teribilă.

Genevieve Cranell a izbucnit în râs. Ea purta un costum albastru din lână care chiar arăta teribil de extravagant.

— Pari atât de tânără! Sper că nu te superi dacă te întreb câți ani ai.

— Douăzeci și unu.

Actrița a dat ochii peste cap.

— Incredibil! Cum poate cineva de pe lumea asta să mai aibă douăzeci și unu de ani?

Toți invitații erau cu ochii pe actriță. Therese era flatată, extrem de flatată, iar faptul că se simțea atât de măgulită o împiedica să-și dea seama ce simțea sau ce-ar fi putut simți cu adevărat pentru Genevieve Cranell.

Domnișoara Cranell i-a oferit o țigară.

— Pentru o clipă, m-am gândit că poți fi minoră.

— Asta ar fi ceva de neiertat?

Actrița a privit-o, cu un zâmbet în ochii albaștri, pe deasupra flăcării de la brichetă. Când aceasta a aplecat capul, ca să-și aprindă țigara, Therese a știut dintr-odată că Genevieve Cranell nu avea să însemne niciodată nimic pentru ea, dincolo de acea jumătate de oră de la petrecerea la care se aflau, a știut că entuziasmul pe care îl simțea nu avea să mai continue și nici nu avea să renască altă dată, în altă situație. Ce anume a făcut-o să-și dea seama da asta? Therese a privit linia încordată a sprâncenelor ei blonde în timp ce se ridica primul vălătuc de fum de țigară, însă răspunsul nu era acolo. Și brusc a fost copleșită de un sentiment de tristețe îngrozitoare, aproape de regret.

— Ești din New York? a întrebat-o domnișoara Cranell.

— Vivy!

Grupul de musafiri care tocmai intrase pe ușă a înconjurat-o pe Genevieve Cranell și a luat-o de lângă ea. Therese a zâmbit din nou și și-a terminat băutura, simțind căldura binefăcătoare a scotch-ului străbătându-i trupul. A stat de vorbă cu un bărbat pe care îl cunoscuse cu o zi înainte în biroul domnului Bernstein, apoi cu un altul pe care nu-l cunoștea deloc. Privea ușa din partea cealaltă a încăperii, ușa prin care nu intra nimeni, gândindu-se la Carol. Ar fi putut să vină, totuși, s-o mai roage o dată să locuiască împreună. Sau, de fapt, vechea Carol ar fi putut s-o facă, nu cea nouă. Carol era acum la întâlnirea de la Elysée. Se întâlnise cu Abby? Cu Stanley McVeigh? Și-a îndepărtat privirea de la ușă ca și cum s-ar fi temut că, într-adevăr, avea să apară Carol și ea trebuia s-o refuze din nou. A mai acceptat un whisky cu sifon și a simțit cum golul din sufletul ei se umple atunci când și-a dat seama că o putea vedea pe Genevieve Cranell foarte des, dacă voia, și că, deși ea nu avea să se îndrăgostească, putea să fie iubită.

Unul dintre bărbații de lângă ea a întrebat-o:

— Cine a făcut decorul pentru *Mesia pierdut,* Therese? Mai ții minte?

— Blanchard? a răspuns ea absentă.

Încă se mai gândea la Genevieve Cranell, simțind repulsie, rușine pentru ceea ce gândise și știa că nu avea să se întâmple

niciodată. A ascultat conversația despre Blanchard și încă cineva, ba chiar a și participat la discuție, dar gândurile îi erau prinse într-un păienjeniș cu o mulțime de fire, ce se întretăiau și se înnodau. Unul era Danny. Altul era Carol. Altul era Genevieve Cranell. Firele se aflau într-o permanentă mișcare, iar gândurile ei erau prizoniere. S-a aplecat spre brichetă, să-și aprindă țigara, și a simțit cum cade și mai adânc în păienjeniș. S-a agățat de Danny. Însă firul negru, solid, nu ducea nicăieri. Știa, ca și cum ar fi auzit premoniția categorică a unui oracol, că nu avea să meargă mai departe cu Danny. A străbătut-o un fior de singurătate, misterios precum lacrimile care-i umpluseră dintr-odată ochii. Erau prea mici ca să fie observate, și-a dat ea seama, ridicând din nou ochii și privind spre ușă.

— Să nu uiți. Genevieve Cranell era din nou lângă ea, bătând-o ușor pe braț și rostind în grabă: 619. Începem să ne adunăm. S-a întors să plece, dar a venit înapoi: Vii, nu-i așa? O să fie și Harkevy acolo.

Therese a clătinat din cap.

— Mulțumesc, am… am crezut că pot să vin, dar mi-am adus aminte că trebuie să merg în altă parte.

Femeia o privea nedumerită.

— Ce e, Therese? S-a întâmplat ceva?

— Nu, a zâmbit ea, pornind spre ușă. Mulțumesc pentru invitație. O să ne mai vedem, cu siguranță.

— Cu siguranță, i-a răspuns actrița.

Therese a intrat în camera adiacentă, luându-și haina din grămada de pe pat. A străbătut grăbită holul spre scări, trecând pe lângă oamenii care așteptau liftul – printre ei numărându-se și Genevieve Cranell. Lui Therese nu-i păsa dacă aceasta o vedea aruncându-se spre treptele largi ca și cum fugea de ceva. Therese și-a zâmbit sieși. Aerul era rece și era o senzație plăcută să-l simtă pe frunte. Vântul părea un fâlfâit de aripi când trecea pe lângă urechile ei, iar Therese simțea că zboară peste străzi. Spre Carol. Poate Carol știa deja, simțea în momentul acela, căci Carol știuse lucrurile acestea dintotdeauna. A mai traversat o stradă și a zărit Elysée-ul.

Șeful de sală i-a spus ceva în foaier și ea i-a răspuns:

— Caut pe cineva.

Apoi a intrat.

S-a oprit în cadrul ușii, privind oamenii așezați la mese în încăperea în care cineva cânta la pian. Lumina nu era puternică, iar la început nu a văzut-o, fiind pe jumătate ascunsă în umbra peretelui opus; stătea cu fața la ea. Nici Carol nu a văzut-o. Vizavi de ea ședea un bărbat pe care Therese nu-l cunoștea. Carol a ridicat încet mâna și și-a dat părul spre spate, cu câte o mișcare pe fiecare parte a cărării, iar Therese a

zâmbit. Gestul acela era Carol toată, iar Carol era cea pe care o iubea și pe care avea s-o iubească întotdeauna. Da, în alt fel acum, pentru că era o altă persoană, era ca și cum ar fi cunoscut-o pe Carol de la zero, dar tot ea era aleasa, nimeni altcineva. Carol avea să fie aleasa într-o mie de orașe, într-o mie de case, în țări străine pe care aveau să le viziteze împreună, în ceruri și în iad. Therese a așteptat o clipă, iar în momentul când se pregătea să pornească spre ea, a zărit-o și Carol. A privit-o uluită o secundă, iar Therese a văzut cum zâmbetul îi era tot mai larg, iar brațul lui Carol s-a ridicat brusc, făcându-i un semn grăbit, entuziast, pe care Therese nu-l mai văzuse până atunci. Therese a pășit spre ea.

Postfață

Inspirația pentru cartea aceasta mi-a venit la finalul anului 1948, când locuiam în New York. Tocmai terminasem *Străinii din tren,* care însă nu avea să fie publicat până în 1949. Se apropia Crăciunul, simțeam o ușoară depresie și nu stăteam foarte bine cu banii, așa că, pentru a câștiga un venit, m-am angajat ca vânzătoare într-un mare magazin din Manhattan, în perioada cunoscută ca „aglomerația de Crăciun", care ține cam o lună. Cred că eu am rezistat vreo două săptămâni și jumătate.

Am fost repartizată la raionul de jucării, mai precis în zona păpușilor. Erau o mulțime de feluri de păpuși, mai scumpe și mai puțin scumpe, cu păr natural sau cu păr artificial, iar dimensiunea și îmbrăcămintea erau de cea mai mare importanță. Copiii, unii fiind atât de mici încât nu ajungeau cu nasul până la tejghea, mărșăluiau însoțiți de mamă, de tată sau de amândoi, hipnotizați de vitrina în care erau expuse modelele noi-nouțe de păpuși care plângeau, închideau și deschideau ochii, stăteau în picioare și cărora, bineînțeles, le plăcea să aibă multe schimburi de îmbrăcăminte. Chiar era o aglomerație teribilă. Eu și cele patru sau cinci tinere alături de care lucram în spatele tejghelei lungi a raionului stăteam în picioare de la 8.30 dimineața până la pauza de prânz. Asta dacă nu stăteam și atunci tot în picioare. După-amiază era la fel.

Într-o dimineață, în toiul haosului de cumpărători zgomotoși, a apărut o femeie blondă, cu o haină de blană. S-a îndreptat spre tejgheaua raionului cu păpuși, cu o expresie nesigură – oare să cumpere o păpușă sau altceva? – și cred că își lovea gânditoare mănușile de palmă. Poate că am remarcat-o pentru că era singură, poate pentru că haina de nurcă era o raritate, și pentru că părul ei blond părea să emane lumină. Cu același aer gânditor, a cumpărat una dintre cele două sau trei păpuși pe care i le-am arătat, iar eu i-am notat numele și adresa pe chitanță, fiindcă păpușa trebuia livrată într-un stat învecinat. A fost o tranzacție cât se poate de obișnuită, femeia a plătit și a plecat. Însă eu mă simțeam ciudat, parcă pluteam, simțeam că o să leșin și în același timp aveam un sentiment înălțător, ca și cum tocmai avusesem o viziune.

Ca de obicei, m-am dus acasă după muncă, în apartamentul în care locuiam singură. În seara aceea mi-am notat o idee, un fir narativ: o poveste despre femeia blondă, elegantă, îmbrăcată într-o haină de blană. Am scris vreo opt pagini în caietul în care îmi notam toate ideile. Aceea a fost întreaga poveste din *Carol.* A apărut de sub penița stiloului meu pe de-a

întregul, început, cuprins și încheiere. Mi-a luat aproximativ două ore, poate chiar mai puțin.

În dimineața următoare mă simțeam și mai ciudat și mi-am dat seama că aveam febră. Trebuie să fi fost o zi de duminică, pentru că țin minte că am luat metroul dimineața, iar pe vremea aceea diminețile de sâmbătă erau și ele lucrătoare; în timpul aglomerației de Crăciun se lucra chiar toată ziua de sâmbătă. Țin minte că aproape am leșinat în timp ce mă țineam de o bară în metrou. Prietenul cu care mergeam să mă întâlnesc avea ceva cunoștințe de ordin medical, așa că i-am povestit că am febră și că observasem o bășicuță pe abdomen, când făcusem duș. A aruncat o singură privire bășicuței și a decretat: „Varicelă". Din nefericire, nu avusesem această boală a copilăriei, ci le avusesem pe aproape toate celelalte. Pentru adulți, nu e o treabă plăcută; timp de vreo două zile ai febră de 40 de grade și, mai rău, fața, trunchiul, brațele, urechile și chiar nările sunt înțesate de pustule care te mănâncă și se sparg. Nu trebuie să te scarpini în somn, pentru că poți rămâne cu cicatrici cât niște cratere. O lună întreagă ai bube care sângerează în văzul tuturor – pentru că îți apar pe față – și arăți ca și cum ai fost atacat cu o pușcă cu bile.

A trebuit să-mi dau preavizul de la magazin în lunea aceea, nu mai aveam cum să merg la muncă. Probabil că unul dintre copiii cu nasul fornăit îmi dăduse microbul, dar într-un fel m-a ajutat să scriu această carte: febra stimulează imaginația.

Nu m-am apucat imediat de scris. Am vrut să las ideile la „macerat" câteva săptămâni. Apoi, când *Străinii din tren* a fost publicat și la scurtă vreme i-a fost vândut lui Alfred Hitchcock, care voia să-l ecranizeze, editura și agentul meu îmi tot spuneau: „Mai scrie o carte în același gen, să-ți consolidezi reputația ca…". Ca ce? *Străinii din tren* fusese publicat drept un „roman de suspans" de către Harper & Bros., cum se numea editura pe atunci, așa că devenisem peste noapte o scriitoare de romane de suspans, cu toate că, în opinia mea, *Străinii din tren* nu trebuia categorisit, era pur și simplu un roman cu o poveste interesantă. Dacă aveam să scriu un roman despre o relație lesbiană, însemna că aveam să fiu etichetată drept scriitoare de cărți lesbiene? Exista și posibilitatea aceasta, cu toate că era posibil să nu mai fiu niciodată după aceea inspirată să mai scriu o asemenea carte. Așa că am decis să prezint cartea sub un pseudonim. Am terminat-o de scris în 1951. Nu o puteam da la o parte pentru zece luni ca să scriu altceva, doar pentru că din punct de vedere comercial ar fi fost mai înțelept să scriu o altă carte „de suspans".

Harper & Bros. a respins manuscrisul *Carol,* așa că am fost nevoită să-mi caut o altă editură americană – spre regretul

meu, întrucât îmi displace profund să schimb editurile. *Carol* s-a bucurat de câteva recenzii conștiincioase, respectabile, atunci când a apărut, în ediția cu copertă cartonată, în 1952. Însă adevăratul succes l-a cunoscut abia un an mai târziu, odată cu apariția ediției broșate, care s-a vândut într-un milion de exemplare și a avut, fără îndoială, mai mulți cititori.

Scrisorile de la fani veneau pe numele Claire Morgan, grație editurii. Țin minte că primeam calupuri de câte zece și cincisprezece scrisori de câte două ori pe săptămână, timp de luni în șir. Am răspuns multora dintre ele, însă nu le-am putut răspunde tuturor, neavând o scrisoare-tip, pe care nu o pregătisem.

Tânăra mea protagonistă, Therese, poate părea o fetiță timidă, însă în perioada aceea barurile gay erau doar o ușă întunecată, ascunsă undeva în Manhattan. Oamenii care voiau să meargă la un anumit bar coborau cu o stație înainte sau după cea potrivită, ca să nu fie bănuiți de a fi homosexuali. Ceea ce a atras publicul către *Carol* a fost deznodământul fericit pentru cele două personaje, sau faptul că, cel puțin, aveau să încerce să aibă un viitor împreună. Înainte de această carte, personajele feminine și masculine de orientare homosexuală din romanele americane erau nevoite să plătească pentru înclinația lor deviantă: își tăiau venele, se înecau într-o piscină, deveneau heterosexuale (exact așa era pusă problema) sau se prăbușeau – singure, nefericite și proscrise – într-o depresie aidoma iadului.

Multe dintre scrisorile pe care le-am primit îmi aduceau mesaje precum: „Cartea dumneavoastră e prima de acest gen care are un final fericit! Nu ne sinucidem cu toții, unii dintre noi o ducem chiar bine”. În altele mi se spunea: „Vă mulțumesc că ați scris un asemenea roman. Seamănă mult cu povestea mea…” Și: „Am optsprezece ani și stau într-un orășel de provincie, mă simt foarte singur, nu pot vorbi cu nimeni…” Uneori am răspuns sugerându-i persoanei respective să se mute într-un oraș mai mare, unde poate întâlni mai mulți oameni. Sau oameni mai diverși. Din câte îmi amintesc, scrisorile primite de la bărbați erau la fel de numeroase ca cele de la femei, lucru pe care l-am considerat de bun augur pentru cartea mea. S-a dovedit că am avut dreptate. Scrisorile au continuat să sosească vreme de ani întregi; chiar și acum mai primesc câte una, o dată sau de două ori pe an.

Nu am mai scris o altă carte în acest gen. Următorul volum pe care l-am publicat a fost *The Blunderer.* Eu evit etichetele. Editurile americane sunt cele care le adoră.

24 mai 1989

Patricia
Highsmith
CAROL

virtual-project.eu

{1} T.S. Eliot – poet, dramaturg, eseist și critic literar anglo-american, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în anul 1948.

{2} *Petruşka,* balet burlesc în patru scene, de Igor Stravinski.

{3} Desert tradițional german, pregătit cu ocazia Crăciunului, similar turtei dulci.

{4} Samuel Sloan, renumit arhitect american din secolul al XIX-lea, autorul unui număr semnificativ de cărți și manuale de specialitate.

{5} Richard Brinsley Butler Sheridan (1751–1816), dramaturg, poet și politician irlandez.

{6} Preparat pe bază de carne în crustă de aluat subțire și sos de vin.

{7} Cremă specific italiană din gălbenușuri de ouă, zahăr și o băutură alcoolică dulce (de cele mai multe ori, vin de Marsala).

{8} Personaj al unor serii de nuvele, romane și filme americane – un cowboy care sare în ajutorul celor nedreptățiți.

{9} *... E ușor să trăiești… când iubești…*

{10} *… Pentru tine… poate că sunt un caraghios, dar e plăcut… Oamenii vorbesc… spun că-mi poruncești cu un singur gest… Iubito, e minunat… ei nu înțeleg…*

{11} *…N-am să regret niciodată… anii pe care îi dăruiesc… E ușor să îi oferi, atunci când ești îndrăgostit… Sunt gata să fac orice pentru tine…*

{12} Samothrace, insulă grecească din nordul Mării Egee.

{13} Ofițerii Meriwether Lewis și William Clark, conducătorii primei expediții terestre a armatei SUA ce a avut ca scop traversarea continentului american și explorarea coastei Oceanului Pacific.

{14} Sfidare.

{15} Ulysses S. Grant, cel de al optsprezecelea președinte ale Statelor Unite, devenit erou național în timpul Războiului Civil.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
PARTEA A DOUA
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
PARTEA A DOUA
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 4
1. 4
2. 17
3. 26
4. 36
5. 41
6. 47
7. 60
8. 75
9. 82
10. 91
11. 103
PARTEA A DOUA 115
12. 115
13. 126
14. 139
15. 149
16. 158
17. 169
18. 174
19. 184
20. 200
21. 208
22. 221
23. 230